സമർപ്പണം

LIBRARY
37468

സത്യസൗന്ദര്യത്തിൻ സങ്കേതസ്സ്വത്തമകം
നിസ്തുലസ്നേഹത്തിൻ നൃത്തരംഗം.

ശാരദാകാശത്തിൻ ശാന്തിതൻ ശാശ്വത-
പൂരം പുരട്ടുമെൻപുണ്യപുഞ്ജം.

ആനന്ദമന്ദിരമാകുമത്താരകം,
ഞാനെന്നിൽ കാണുമെൻഭാഗ്യദീപം,

എന്നുമൊഴുക്കീടും നിശ്ശബ്ദഗാനത്തിൻ
പൊന്നല വന്നെന്നെപ്പുല്കീടുമ്പോൾ,

അന്തരാത്മാവിലുറങ്ങുമെൻവീണതൻ
തന്ത്രികൾ മന്ദമിളകീടുമ്പോൾ-

നീലാംബരത്തിങ്കലേക്കു നിഗൂഢമായ്
നീളുമെന്നേകാന്തഗാനമെല്ലാം

അക്ഷയമാകുമാ നക്ഷത്രത്തിന്നായി-
ട്ടർപ്പിച്ചിടുന്നു ഞാനാത്തമോദം.

- ഇടപ്പള്ളി രാഘവൻപിള്ള

തിരുവനന്തപുരം
24.10.1110

പുസ്തകം 14 | 1111 മിഥുനം 20-ാനം-തിങ്കളാഴ്ച | ലക്കം W 17

ഒരു യുവകവിയുടെ വിഷാദാത്മകത്വം അദ്ദേഹത്തെ ആത്മഹത്യയ്ക്ക പ്രേരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു.

'മണിമുഴക്കം! മരണദിനത്തിന്റെ
മണിമുഴക്കം മധുരം! - വരുന്നു ഞാൻ!'

എന്ന് കഴിഞ്ഞ ലക്കം ആഴ്ചപ്പതിപ്പിൽ ഉഴറിപ്പാടി വിടചോദിച്ച ശ്രീ ഇ പ്പള്ളി രാഘവൻപിള്ള കെട്ടിഞാന്ന് ജീവനൊടുക്കിയിരിക്കുന്നു. ഒ പ്രത്യേക മനോഭാവത്തോടുകൂടി നോക്കുമ്പോൾ ഈ ലോകത്തിൽ ദുഃ ക്കാനും നിരാശപ്പെടാനുമുള്ള സംഗതികൾ മാത്രമേ കാണുകയുള്ള എന്നതു വാസ്തവമാണ്. അനീതികളുടെയും അസമത്വങ്ങളുടെയും വി നിലമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു നമ്മുടെ സമുദായം. എങ്കിൽ കൂടി മന ഷ്യന്റെ കർമക്ഷമത ഈ അസമത്വങ്ങളുടെയും അഴിമതികളുടെയു മുന്നിൽ തലകുനിച്ച് അവയ്ക്കു വഴിയരുളുകയോ? ദാരിദ്ര്യവും മഹാവ്യ ധിയും ഞെക്കിഞെരുക്കുന്നവർ, ജീവിതത്തിൽ യാതൊരുദ്ദേശ്യവുമില്ല ത്തവർ, മനോദാർഢ്യമില്ലാത്തവർ ആത്മഹത്യ വരിക്കുകയാണെങ്കി അതിനുള്ള ഉത്തരവാദിത്വം അവരേക്കാൾ അധികം സമുദായം തന്നെ വഹിക്കണമെന്നു സമ്മതിക്കാം. പക്ഷേ, കവിയുടെ നില ഒരു സന്ദേശവ ഹകന്റേതാണ്. കവിയുടെ സങ്കല്പലോകം പലരും ആദർശമായെ ത്തേക്കാം. അങ്ങനെയിരിക്കെ "മരണമാണ് ജീവിതത്തിന്റെ വമ്പി സമ്മാനം" എന്ന് ഒരു കവി ഉൽഘോഷിക്കുകയാണെങ്കിൽ, അതിന്നനുസ രിച്ച് ജീവിതം അവസാനിപ്പിക്കുകയാണെങ്കിൽ, അത് അപക്വമതിക വഴി തെറ്റിപ്പിക്കുകയല്ലേ ചെയ്യുക. ശ്രീ. രാഘവൻപിള്ളയുടെ ദാരുണമാ ഈ വേർപാട് അത്യന്തം പരിതാപകരമായിരിക്കുന്നു.

പത്രാധിപ
മാതൃഭൂമി ആഴ്ചപ്പതി
1936 ജൂലൈ

മുഖവുര*

'ഇടപ്പള്ളി രാഘവൻപിള്ള' എന്ന ഉത്തിഷ്ഠമാനനും ഉത്സാഹശീലനുമായ ഒരു യുവകവിയുടെ പേർ സഹൃദയന്മാർക്ക് ഇപ്പോൾ ധാരാളം പരിചിതമായിരിക്കും. കഴിഞ്ഞ ഏതാനും കൊല്ലങ്ങളിൽ ഈ രാഘവൻപിള്ളയും, ഇടപ്പള്ളിതന്നെ സ്വദേശമായ മറ്റൊരു യുവകവി ചങ്ങമ്പുഴ കൃഷ്ണപ്പിള്ളയും അവരുടെ ലഘുകവിതകൾകൊണ്ട് യഥാശക്തി പ്രസാധനം ചെയ്യാത്ത പത്രങ്ങളോ മാസികാപുസ്തകങ്ങളോ കേരളത്തിൽ എവിടെയെങ്കിലും ഉണ്ടോ എന്നു സംശയമാണ്. ഒരേ ഞെട്ടിൽ വികസിക്കുവാൻ തുടങ്ങുന്ന രണ്ടു വാസനാസമ്പന്നങ്ങളായ കോമളകുസുമങ്ങളായാണ് ഇവർ ആദ്യമായി എന്റെ ദൃഷ്ടിക്കു വിഷയീഭവിച്ചത്. രണ്ടുപേരുടെ പ്രതിഭയ്ക്കും അഭ്യാസത്തിനും ഉള്ള അസാമാന്യമായ സാദൃശ്യം എന്നെ ആശ്ചര്യപരതന്ത്രനാക്കി. പ്രായത്തിൽക്കവിഞ്ഞ പരിപാകം അവരുടെ കൃതികളിൽ പ്രായേണ സുലഭമായിരുന്നു. ശബ്ദത്തിനുള്ള മാധുര്യവും അർത്ഥത്തിനുള്ള ചമൽക്കാരവും അവയിൽ അക്ലിഷ്ടരീതിയിൽ പരിലസിച്ചിരുന്നു; ചുരുക്കത്തിൽ അവർ രണ്ടുപേരും എന്റെ പ്രത്യേക വാത്സല്യത്തിനു പാത്രീഭവിച്ചു എന്നു പറഞ്ഞാൽ കഴിഞ്ഞുവല്ലോ.

ചങ്ങമ്പുഴ കൃഷ്ണപ്പിള്ളയുടെ ചില കൃതികൾ ഇതിനുമുമ്പ് പുസ്തകാകൃതിയിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. രാഘവൻപിള്ള തന്റെ ലഘുകൃതികൾ സമാഹരിച്ച് ആദ്യമായി പ്രകാശം ചെയ്യുന്ന പുസ്തകമാണ് ഞാൻ ഇപ്പോൾ അവതരിപ്പിക്കുന്നത്.

ഈ പുസ്തകത്തിൽ അടങ്ങിയിട്ടുള്ള എല്ലാ കൃതികളും ഭാവുകന്മാരുടെ ശ്രദ്ധയെ ആവർജ്ജനം ചെയ്യുവാൻ പര്യാപ്തങ്ങളാണ്. അവരുടെ ആദരവിനെ ആർജ്ജിക്കുവാനും അനർഹങ്ങളല്ല.

* തുഷാരത്തിന്നെഴുതിയത്

"അഴകിന്റെ തൂവെള്ളിക്കിണ്ണമെല്ലാ-
മഴലു നിറഞ്ഞവയായിരുന്നു!
സ്ഫടികാഭമാകുമരുവികൾത-
ന്നടിയെല്ലാം പങ്കിലമായിരുന്നു.
ചിരിയൊന്നറിയാതെ തൂകിപ്പോയാൽ
ചിരകാലം തേങ്ങിക്കരഞ്ഞിടേണം.
ചെറുമിന്നൽ കണ്ടു തെളിഞ്ഞ മേഘ-
മൊരു ജന്മം കണ്ണീർ പൊഴിച്ചിടേണം."
"എന്നുൾത്തടത്തിൽ തുടിപ്പുപോലെ
പൊന്നുഷത്താരം ചലിച്ചുനില്ക്കും;
മാമക ചിന്തകളെന്നപോലെ
മാമലക്കൂട്ടമുയർന്നു കാണും;
....
അല്ലിനോടുള്ളൊരെന്നാവലാതി-
യെല്ലാം കിളികളെടുത്തുപാടും;
അന്തരാത്മാവിൻ രഹസ്യമെല്ലാം
ബന്ധുരസൂനത്തിൽ ദൃശ്യമാകും;
ഗൂഢമാണെൻപ്രേമമെന്നമട്ടിൽ
മൂടൽമഞ്ഞെങ്ങും പരന്നിരിക്കും."
"തന്നന്ത്യഗാനവും പാടിപ്പിടിഞ്ഞാട്ടു
പൊന്നന്തിപ്പൈങ്കിളി പാറിപ്പോയി;
അല്ലിന്റെയമ്മലർവാടിയിലിന്നത്തെ
മുല്ലപ്പൂവെല്ലാം വിരിഞ്ഞുതീർന്നു;
അംബുജം തൻമൃദുമന്ദസ്മിതാങ്കുര-
മന്തിപ്രഭയിലലിഞ്ഞു ചേർന്നു;
കൂകിത്തളർന്നൊരു കോകിലം മുറ്റത്തെ
മാകന്ദക്കൊമ്പിലുറക്കമായി;
ആകാശദേശത്തിലെങ്ങാനലയുമെ-
ന്നാശാപതംഗമേ, പോരിക നീ."

ഇത്യാദി പദ്യഭാഗങ്ങൾ എന്നെ എന്നപോലെ മറ്റു ഭാഷാമാനികളേയും സാഹിത്യരസികന്മാരേയും ആനന്ദിപ്പിക്കാതെയിരിക്കുകയില്ലെന്നു ഞാൻ പൂർണ്ണമായി വിശ്വസിക്കുന്നു.

എനിക്കനുഭവപ്പെട്ട ഒരു വസ്തുത, പ്രസ്തുത ഗ്രന്ഥകാരൻ വ്യുൽപത്തികൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനവദ്യമായ വാസന പരിപുഷ്ടമാക്കി നിരന്തരമായി കാവ്യപഥത്തിൽ സഞ്ചരിക്കുമെങ്കിൽ അദ്ദേഹത്തിന് അചിരേണ കേരളത്തിലെ പ്രഥമഗണനീയന്മാരായ കവിപുംഗവന്മാരിൽ ഒരാളായിത്തീരുവാൻ പ്രയാസമില്ലെന്നുള്ളതാകുന്നു. കവിക്കു വ്യുൽപത്തി വേണ്ടെന്നു ചിലർ പറയാറുണ്ട്. അതു ശരിയല്ല. അപശബ്ദനിരാസനത്തിനു മാത്രമല്ല, അന്യാദൃശമായ ചാരുത്വാധായകതയ്ക്കുകൂടി അതിന്റെ സാഹായ്യം ആവശ്യമാണ്.

ശ്രീമാൻ രാഘവൻപിള്ളയ്ക്കു സകല സിദ്ധികളേയും ആശംസിച്ചുകൊണ്ട് തല്ക്കാലം വിരമിക്കുന്നു.

തിരുവനന്തപുരം
21.10.1110

ഉള്ളൂർ എസ്.പരമേശ്വരയ്യർ
എം.എ., ബി.എൽ.

നവസൗരഭം

എന്റെ ജീവിതം

കനലെതിർച്ചുടുവെയിലേറ്റു നില്ക്കും
പനീരലർസമം മദീയ ജീവിതം!
പ്രദോഷവേളതൻ പ്രഭ നശിക്കുമ്പോൾ
പിടഞ്ഞുവീണതു കൊഴിഞ്ഞു മണ്ണാകും.
അനർഘമാകുമീയലരിനേശിയോ-
രനിത്യത കണ്ടിട്ടതിൻദലങ്ങളിൽ
വിഷാദവായ്പിനാൽ നിശാംഗനാനടി
തുഷാരമാം കണ്ണീർ പൊഴിച്ചിടുമെന്നാൽ
ധാരാതലം തന്നിലൊരുവരുമെന്റെ
വിരഹത്താൽ ബാഷ്പം പൊഴിക്കുകയില്ല!

II

വിളർത്തു വാനിടേ വിലസുമിന്ദുവിൽ
കുളിർത്ത ചന്ദ്രികാപ്രവാഹത്തിൽ മുങ്ങി
ചലിച്ചുദാരുവിൽ വസിക്കുന്ന ഗ്രീഷ്മ-
ദലത്തിനു സമം മദീയ ജീവിതം:
നിലയ്ക്കയില്ലെന്നുമവിടത്തിലെന്നാ-
ച്ചലിച്ചിടും ദലമറിഞ്ഞിരിക്കണം.
അടുത്ത ഭാവിയിലതുമടർന്നുട-
നധഃപതിച്ചൂഴിപതിച്ചു മണ്ണാകും;
മരിച്ച പൈതലാം ദലത്തിനായ് നിത്യം
മരത്തിനോടൊത്താ മരുത്തും കേണിടും;

ഒരുത്തരുമെന്നാലെനിക്കുവേണ്ടിയി-
ട്ടൊരിക്കലും വിടില്ലൊരു നെടുവീർപ്പും!

III

കടല്ക്കരതന്നിൽ പതിച്ചതാം കാലി-
ന്നടിക്കു തുല്യമാണിവന്റെ ജീവിതം;
അരക്ഷണത്തിനാലുദധിതൻ തിര-
ക്കരങ്ങളാലവയശേഷം മാച്ചിടും;
നരന്നെഴും കാലിന്നടി മറയ്ക്കയാൽ
കരകയാണിന്നും കടലിരമ്പലാൽ!
അഹോ! മഹാകഷ്ടമെനിക്കുവേണ്ടിയി-
ട്ടവനിയിലാരും കരയുകയില്ല....!

'പോവല്ലേ, പോവല്ലേ, പൊന്നോണമേ!'

ആനന്ദ,മാനന്ദം കൂട്ടുകാരേ,
ഹാ! നമ്മൾക്കോണമിങ്ങെത്തി ചാരേ;
വിണ്ണോളം മന്നിനെ പൊക്കും നാളേ,
പൊന്നോണനാളേ, ജയിക്ക നീളേ!
വർഷം കഴിഞ്ഞു, കൊയിത്തു തീർന്നു
കർഷകരെല്ലാരും ഹർഷമാർന്നു.
സസ്യലതാദികൾ സൽഫലത്താ-
ലുത്സവം കണ്ണിന്നരുളിയാർക്കും.
കാർമുകിൽമാല മറഞ്ഞു വാനം
ശ്യാമളകോമളമാകമാനം;
ഓരോരോ രാവും കുളുർമയേന്തും
ഓണനിലാവിനാലോളം തല്ലും!
'അത്ത'മടുത്തുപോയ്, ബാലകന്മാ-
രത്തലെന്നുള്ളതറിയാതായീ;
മെത്തിന കൗതുകാൽ കുട്ടരുമാ-
യെത്തുന്നു പൂങ്കാവിൽ പൂവറുക്കാൻ;
ഓമനക്കുഞ്ഞുങ്ങളൊത്തുകൂടി,
ഓണപ്പാട്ടോരോന്നു പാടിപ്പാടി,
തൂമലർ തേടി നടക്കുന്നേരം
കോൾമയിർ ഭൂവിന്നും കൊള്ളും പാരം.
ചിറ്റാട, ചേമന്തി, ചെങ്കുറിഞ്ഞി,
ചെത്തി, നൽച്ചെട്ടിച്ചി, ചെമ്പരുത്തി,

മന്ദാരം, മാലതി, മുക്കുറ്റിയും,
ബന്ധുരമായ പവിഴമല്ലി,
തുമ്പതുടങ്ങിയ പൂക്കളില-
ക്കുമ്പിളിലാവോളം ശേഖരിച്ച്,
കറ്റക്കിടാങ്ങൾ കുളിച്ചുവന്ന്,
മുറ്റത്തു പൂവിട്ടു വെള്ളം ചുറ്റി,
നീളത്തിൽ കൂകുമ്പോളാർക്കു കണ്ഠം-
നാളം തനിയേത്തുറക്കുകില്ലാ!
ഓണപ്പുടവയുടുത്തണിഞ്ഞ്,
ഊണുകഴിച്ചതിതുഷ്ടരായി,
'ഇട്ടോടി' തട്ടാൻ കളിക്കോപ്പുക-
ളിട്ടോടിപ്പോകുന്നു ബാലന്മാർ;
കൊച്ചനുജത്തിമാർ തുമ്പിതുള്ളാൻ
പിച്ചകത്തോപ്പിലൊരുമിക്കുന്നു
അമ്മമാർ പണ്ടത്തെ പാട്ടുപാടി
'കുമ്മി'യടിച്ചു കളിച്ചിടുന്നു.
ഉത്സാഹമാരുതനീവിധത്തിൽ
ഉത്സവപ്പൊൻകൊടി പാറിക്കുമ്പോൾ
'മാവേലി' തന്നുടെ നാടു കാണ്മാൻ
താവും മുദമോടെഴുന്നള്ളുന്നു;
ദാനവവീരനദ്ദാനശീലൻ
ആനന്ദനൃത്തങ്ങളാടിടുന്നു.
പോവല്ലേ, പോവല്ലേ, പൊന്നോണമേ!
പൂവല്ലേ ഞാനിട്ടു പൂജിക്കുന്നു!

പശ്ചാത്താപം

പകലവൻ ദഹിച്ചതാം പുകപോലെയുലകിട-
മഖിലവുമിരുൾപ്പുതപ്പണിഞ്ഞ നേരം
നെടുവീർപ്പു വിടുമൊരു പനിമലരടുത്തായി
നിലകൊള്ളുമിളമൊട്ടോടുരയ്ക്കയായീ:
"അയി, സഖീ! ശിവം: നിനക്കരുളട്ടെയഖിലേശൻ;
അവനിയെ വെടിഞ്ഞിവൾ ഗമിക്കയായീ.
വാടാമലർക്കുലയേറെയിടതിങ്ങിടുന്ന മലർ-
വാടികയിങ്കലേക്കാണെന്റെ പ്രയാണമിപ്പോൾ.
നിറകതിർ ചിതറുമെൻവഴിയിങ്കൽ നിങ്ങളാരും
കരയലാൽ കലുഷത കലർത്തിടൊല്ലാ;
ഹതഭാഗ്യനെനിക്കിനിയൊരു ഞൊടിയിവിടത്തി-
ലധിവസിക്കുവാൻ കൊതി മതിയിലില്ലാ;
വിമലയായീടുമെന്റെ ലഘുകാലജീവിതത്തെ
വിഫലമായുലകിൽ ഞാൻ നിയിച്ചു കഷ്ടം!
കരിവരഗമനതൻ കചഭരേ ലസിപ്പാനോ,
പരമേശപദതളിർ പണിയുവാനോ,
കഴിയാത്തോരിവളുടെ കർമ്മഫലംമൂലമിപ്പോ-
ളൊഴിയാത്ത തിമിരത്തിലുഴന്നിടുന്നു;
പരിതാപകരമാമെൻ ചരിതങ്ങളൊരുവിധം
പറഞ്ഞിടാം സഖീ, നീയതറിഞ്ഞുകൊൾക:
ഭവതിയെപ്പോലെ ഞാനുമൊരു ചെറുകോരകമായ്
പലദിനം ലതയിങ്കൽ പരിലസിച്ചു;

അതിരറ്റ മധുരിമയൊഴുകുന്ന ഗീതങ്ങളിൽ
പൊതിഞ്ഞതാം കിനാവു ഞാനനേകം കണ്ടു;
മഴവില്ലിൻമാറിടത്തിലനേകനാൾകൊണ്ടു ഞാനൊ-
രഴകേറും മണിഹർമ്മ്യം പണിഞ്ഞുതീർത്തു;
ഒടുവിലതുടഞ്ഞുപോ; - യൊരു നൊടികൊണ്ടു, ഞാ[...]
വിടർന്നൊന്നെൻ പരിസരം പകച്ചുനോക്കി;
കരളിലൊരനഘമാം കുളിരിയറ്റിടുമാദ്യ-
ക്കണിയെന്നിലതിരറ്റു പുളകം ചാർത്തി;
വസുമതിതന്നിലാടിക്കളിച്ചിടുമുഷസ്സിന്റെ-
യസമമാം സുഷമ വാഗതീതം തന്നെ;
മൃദുലകരാംഗുലിയാൽ പുലരിമാതിവളുടെ
മൃദുദലതതികളിൽ തഴുകി മന്ദം;
മതിമുഖി മണിമഞ്ഞിൻകണികയൊരണിമുത്തു
മതിതളിർ തെളിഞ്ഞെന്റെ ഗളത്തിൽ ചാർത്തി;
കുതുകമോടപാംഗത്താലവളൊന്നു കടാക്ഷിക്കെ-
പ്പുതിയൊരു പ്രഭാപൂരം പകർന്നിതെന്നിൽ.
ഉരുതരസുഖാമൃതമശിച്ചതാമെനിക്കന്നി-
ദ്ധരാതലം സുരപുരസമമായ്ത്തോന്നീ!.....

II

ആനന്ദച്ചാർ പുരണ്ടതാമമൂല്യമാം നിമിഷങ്ങൾ
ഞാനഞ്ചാറു കഴിച്ചു; ഹാ, പിഴച്ചുകാലം!
വളർത്തമ്മപോലെയെന്നെ രസിപ്പിച്ച പുലർകാലം
തളിർച്ചെടിപ്പടർപ്പിങ്കൽ മറഞ്ഞുപോയീ!
അരുണന്റെ കിരണം ഞാനണിഞ്ഞതാം ഹിമമണി-
യഖിലവും തനിരത്നപ്രകാണ്ഡമാക്കി;
തൻകരത്താലിവളെയത്തങ്കച്ചാറിൽക്കുളിപ്പിച്ചി-
ട്ടെൻകായത്തിൻ കാന്തിയവൻ കവർന്നെടുത്തു!
അണകയായപ്പൊഴുതെന്നരികിലൊരളിവര-
നനുരാഗസംഗീതങ്ങൾ മുഴക്കി മന്ദം.
പ്രണയവിവശനാകുമവനു ഞാനറിയാതെ

പണയമായ്ക്കഴിഞ്ഞുപോയനുക്ഷണത്തിൽ;
കുടിലനാമവനെന്റെ ഹൃദയത്തിന്നടിത്തട്ടിൽ
കുടികൊള്ളും മകരന്ദം കവർന്നെടുത്തു!
അനന്തരമിലകൾതന്നിടയിൽനിന്നടുത്തെത്തി
മനംകവർന്നീടുംമട്ടിൽ മലയവാതം,
വിരുതനാമവനെന്റെ പരിസരേ പറന്നിട്ടെൻ-
പരിമളം ഹരിച്ചുടൻ തിരിച്ചു ചോരൻ!
വിലയും നിലയുമറ്റോരിവളിനി വസിക്കുകിൽ
പുലരിയിലഖിലരും പരിഹസിക്കും;
പരപരിഹാസമേറ്റു ധരയിങ്കലിരിപ്പതിൽ-
പ്പരമൊരു ദുരിതം മേ വരുവാനുണ്ടോ?
സ്വാർത്ഥർതന്റെ പുഞ്ചിരിയാമിരയിൽ നാം ഭ്രമിക്കുകിൽ
കോർത്തുപോകുമഴലാകും കൊളുത്തുതന്നിൽ.
നിനക്കുമെന്നനുഭവമണയാതെയിരിപ്പാൻ ഞാൻ
നിനയ്ക്കുന്നു; വിളിക്കുന്നേൻ ജനനിയെന്നെ!....."

തപ്തബാഷ്പം

പന്തിക്കുതാനാടിയിരുന്നൊരർക്ക -
പ്പന്താഴിയിൽച്ചെന്നു പതിക്കയാലേ
അന്തിത്തുടുപ്പാൽ ദിനലക്ഷ്മി ശോക-
മേന്തിപ്പടിഞ്ഞാട്ടു ഗമിക്കയായീ.
സന്തോഷമോടെപ്പൊഴുതോളവും ഞാ-
നെൻതോഴരോടൊത്തു കളിച്ചശേഷം
എന്തോ വിചാരത്തിരതള്ളൽമൂല-
മെൻതോപ്പുവിട്ടന്നു പുറത്തിറങ്ങി.
കുന്ദാദിപുഷ്പപ്പുതുഗന്ധമോടു
മന്ദാനിലൻ മന്നിലണഞ്ഞിതെങ്ങും
വെൺതാരമന്ദാരസുമങ്ങൾ ചൂടി-
സ്സന്ധ്യാനതാംഗീവരവെത്ര രമ്യം!
പാടത്തു കാലത്തു പണിക്കു പോയി
വീടെത്തുവാനുള്ള തിടുക്കമോടെ,
വാടിത്തളർന്നുള്ളൊരു മേനിയോടു-
കൂടിത്തിരിപ്പൂ ചെറുമക്കളപ്പോൾ.
കറന്നു പുൽതിന്നുവതിന്നുവേണ്ടി-
പ്പുറത്തയച്ചീടിന പൈക്കുലങ്ങൾ
വരുന്നതീക്ഷിച്ചിയലും കിടാവിൻ-
കരച്ചിലാർക്കുൾക്കുളിരേകിടാത്തൂ?
പരം പണിപ്പെട്ടരി നാഴി നേടി
വരുന്നതാമപ്പുലയത്തരയ്ക്കൽ

പരന്ന സന്തോഷരവങ്ങൾ കാതിൽ-
പ്പകർന്നതില്ലാർക്കു മരന്ദസാരം!
ആനന്ദവായ്പാലകതാർ കുളുർത്തി-
ട്ടാനന്ദനീയോത്സവ വേളയിങ്കൽ
ഞാനെന്റെ ഗേഹത്തിലണഞ്ഞിടാനായ്-
ത്താനേ നടന്നൂ വയൽവക്കിലൂടെ.
ഇളം കുളിർക്കാറ്റിലലം കളിക്കും
വിളഞ്ഞ നെല്ലിന്നിടയിങ്കലായി
തെളിഞ്ഞുകാണുന്ന വരമ്പിലൂടെ
തളർന്നമെയ്യിൻ നിഴലൊന്നു കാണ്മൂ.
'കായക്കരിക്കാടി' കഴിച്ചിടാതെ
കാലത്തു 'തമ്പ്രാന്റെ' പടിക്കലെത്തി.
നാലഞ്ചുകെട്ടോല മുടഞ്ഞു പോകും.
പുലച്ചിയാണെന്നുടെ മുന്നിലിപ്പോൾ.
കാണുന്ന മർത്ത്യാവലിയാത്തതാപാൽ
കണ്ണീരൊഴുക്കും ദയനീയ ചിത്രം,
നാരിത്തിടമ്പിന്റെ വിളർത്ത വക്ത്രം,
ദാരിദ്ര്യഭൂതക്കൊടുനൃത്തരംഗം!
'മാനം' മറയ്ക്കുന്നതിനായിമാത്ര-
മേണാക്ഷി ചാർത്തീടുമിരുണ്ട മുണ്ടിൽ
കാണുന്ന തുന്നൽപണിയെത്രയെത്ര-
യാണെന്നുരപ്പാനെളുതല്ലൊരാൾക്കും!
മാറത്തു തത്തുന്ന കുചങ്ങളൊട്ടു
കാണാത്തമട്ടൊന്നു മറയ്ക്കുവാനായ്
കീറത്തുണിത്തുണ്ടതുപോലുമന്ന-
ക്കാറൊത്ത കായത്തിലിണങ്ങിയില്ലാ!
തൈലക്ഷയാൽ താമ്രതയാർന്നു ചിന്നി-
ക്കാറ്റിൽച്ചലിക്കും കബരീഭരത്തിൽ
സായാഹ്നസൂര്യന്റെ മരീചി തട്ടി-
സ്സുവർണ്ണസങ്കാശമിയന്നിടുന്നു!
ലസിപ്പതുണ്ടക്കരതാരിലന്നു
ലഭിച്ച നെല്ലിൻകിഴിയൊന്നു തുച്ഛം!

അന്നത്തെയന്തിക്കു ഗൃഹത്തിലേക്കു-
ള്ളത്താഴമൂണിൻ വിഭവം സമസ്തം.
അടുത്ത ഗേഹത്തിലെരിഞ്ഞ തീയു-
മെടുത്തുകൊണ്ടാത്തരളാക്ഷി വേഗം
ഇടയ്ക്കു കാണും ചെറുചുള്ളി കുമ്പി-
ട്ടെടുത്തുകൊണ്ടുള്ള നടപ്പു ചിത്രം!
പാടത്തിനങ്ങേക്കരയുള്ള കുന്നിൻ
പാർശ്വത്തിലായിക്കുടിലൊന്നു കാണ്മൂ,
വിളക്കുവെച്ചാലയൽവീടു വിട്ടി -
ട്ടിരുൾക്കദംബത്തിനിരിപ്പിടംപോൽ.
മുറ്റത്തൊരേടത്തു കരഞ്ഞു, കണ്ണീ-
രിറ്റിറ്റു വീഴും കവിളോടുകൂടി
നില്ക്കുന്ന തൻ 'മൂത്തകിടാത്തി' മോദം
ചേർക്കുന്നിതല്ലോ ചെറുമിക്കു ചിത്തേ.
"കരഞ്ഞതെന്തിന്നെടി, യമ്മയെത്താ-
നൊരിത്തിരിത്താമസമായിയെന്നോ?
ഉറങ്ങിയോ കുഞ്ഞി"തുമട്ടിലോരോ-
ന്നുരച്ചു മച്ചിന്നകമെത്തി തന്വി.
"ഉച്ചയ്ക്കുറങ്ങാൻ തുടരുന്ന കുഞ്ഞ-
ങ്ങുണർന്നതില്ലെ"ന്നുരചെയ്തു. പൈതൽ
കച്ചത്തുണിത്തുമ്പിലിയന്നതെന്തെ-
ന്നഴിച്ചുനോക്കുന്നു വിടർന്ന കണ്ണാൽ.
കാലത്തു വേലയ്ക്കവൾ പോയിടുമ്പോൾ
ശീലായ്മയൊന്നും കലരാത്ത പൈതൽ
തിരിച്ചു മാടത്തിലണഞ്ഞനേരം
മരിച്ചു കഷ്ടം! മരവിച്ചിരിപ്പൂ!
പൂർവാചലത്തിൽ പുലർവേളതോറും
പൂരിച്ചുകാണും പൂരടപ്രകാശം
പുണർന്നിടും നേരമെണീറ്റു നിത്യം
പുലച്ചി വേലയ്ക്കു പുറത്തു പോകും.
ചെഞ്ചോര മാറാതെയെഴുന്ന തന്റെ
പിഞ്ചോമനക്കുഞ്ഞിനെ വീട്ടിലാക്കും;

കഷ്ടിച്ചു നാലഞ്ചു വയസ്സുചേരും
'കിടാത്തി' പൈതല്ക്കരികത്തിരിക്കും.
പൈദാഹശാന്തിക്കു സവിത്രിയാൾതൻ
പൈമ്പാലു പൈതല്ക്കവലംബമല്ലോ;
അതേ, യതിനുള്ളൊരഭാവമാണീ -
യിളം കിടാവിന്നുയിർനാശമേകീ!
കാലത്തു തൻചുണ്ടു നനച്ചിരുന്ന
കറ്റക്കിടാവിന്നു വിശപ്പുമൂലം
കരഞ്ഞു തൻ തൊണ്ട വരണ്ടുതന്നെ
കാലാലയത്തിങ്കലണഞ്ഞു കഷ്ടം!
'എണീക്കുകെന്നോമന'യെന്നുരച്ചാ
മണിക്കിടാവിന്നരികത്തിലെത്തി
കുലുക്കി നാലഞ്ചു വിളിച്ചതെന്നാൽ
ഫലിച്ചതില്ല,മ്മ തളർന്നു പാവം!
അൻപാർക്കുമേറ്റുന്ന വിധത്തിലപ്പോൾ
തൻ പാർശ്വമായ്ക്കണ്ടൊരു കാഴ്ചയാലേ
അംബാ!യിതാണെൻ ഗതിയെന്നു ചൊല്ലി
സ്തംഭംകണക്കായവൾ നിന്നുപോയി!
താരോടിടഞ്ഞീടിന മേനി ചുംബി-
ച്ചാരോമലാളന്നു പുണർന്നു ഗാഢം;
ആ രോദനം കേട്ടവൾതന്നയല്ക്കാ-
രാരോ, കുതിച്ചെത്തി ഞൊടിക്കുമുമ്പിൽ.
എന്നാലുമദ്ദാരുണരോദനത്താ-
ലെന്നാർദ്രമാകാത്ത ഹൃദന്തമോടേ
തന്നാലയം നോക്കി ഗമിപ്പതുണ്ട-
ങ്ങന്നാട്ടുകാര്യസ്ഥനവൾക്കു തമ്പ്രാൻ!
മരിച്ചൊരക്കുഞ്ഞിനെയപ്പറമ്പിൽ
മറയ്ക്കുവാനായനുവാദമേകൻ
'പടിക്ക'ലെത്തീട്ടറിയിച്ചനേരം'
പറഞ്ഞതീവാക്കു ഗൃഹസ്ഥനയ്യോ:
"തോറ്റക്കമെല്ലാം മതി, യാജഡത്തെ

*‘തോറ്റപ്പുറമ്പില്ലയൊടീ തുലപ്പാൻ?
മാറ്റിത്തമെന്തിന്നു, മനുഷ്യനായാൽ
മാറ്റാവതല്ലാ മരണം വരിഷ്ഠം.”
ചിന്താശതത്തോടു പുലച്ചി വേണ്ട-
തെന്താണു താനെന്നു പകച്ചുനില്ക്കേ,
കണ്ടീടുമാൾക്കാരിലൊരാൾക്കു തെല്ല-
ന്നുണ്ടായി കാരുണ്യമകക്കുരുന്നിൽ.
കാരുണ്യഹൃത്താമിതരന്റെ തോപ്പിൻ-
കോണൊന്നു മാറി ചുടലപ്പറമ്പായ്,
അതിങ്കലക്കുഞ്ഞിനു വേണ്ട തല്പ-
മാരോ വിരിച്ചു വിറപൂണ്ട കൈയാൽ!
തന്നാത്മജൻ പൂരുഷനായിടുമ്പോ-
ളെന്തൊക്കെയാണമ്മ നിനച്ചതാവോ?
പക്ഷേയവന്നന്നൊരു രാജയോഗം-
കൂടിച്ചിലപ്പോളവൾ കണ്ടിരിക്കാം.
അതാ പതിക്കുന്നു കുഴിക്കകത്തേ-
യ്ക്കവൾക്കെഴുന്നോമനതൻ ശരീരം;
അതിങ്കലഞ്ചാറു തപിച്ച ബാഷ്പ-
കണങ്ങളല്ലോ പതിയുന്നു ശാന്തം!

ഉണരുക

ഉണരുക, യുണരുക, യോമനേ, നീ-
യുഴിവിട്ടോടിയൊളിച്ചു രാത്രി;
വിളറിയ വളർമതിയുഡുനിരയെ
വേഗം വിളിച്ചു ഗമിച്ചതെങ്ങോ.
അനുപമവിലാസശ്രീയൊഴുകിനിന്നോ-
രാകാശപ്പന്തലു ശൂന്യമായീ;
നിയതിതൻ കരതലമൊരുവരേയും
നീണാളൊരേ മട്ടിൽ നിർത്തുകില്ലാ!
മരതകവിരിപ്പിട്ട മലമുകളിൽ
മാർത്താണ്ഡബിംബമുദിച്ചുയർന്നു;
പുരന്ദരദിശിക്കാർന്ന പുളകപൂരാൽ
പൂങ്കവിളേറ്റം തുടുത്തുപോയീ;
ഇളവെയിലിളകുമീയിളാതലത്തി-
ന്നീദൃശ സൗന്ദര്യമെത്ര രമ്യം!
പുതുമണമിളകുന്ന പൂക്കളേന്തി
പൂവല്ലിജാലം നിരന്നുനില്പൂ!
മുദിതരായ് മധുവുണ്ണുമളിനിരകൾ
മൂളിപ്പാട്ടോരോന്നു പാടിടുന്നു.
തളിർവല്ലി തലയാട്ടി രസിച്ചിടുമ്പോൾ
താളം പിടിക്കുന്നിളം തെന്നലും;
കളകളമൊഴികളാൽ കിളിനിരകൾ
കാല്യക്കടലിന്നലകൾ ചേർപ്പൂ;

മഴവില്ലിന്നൊളി ചിന്നും ശലഭജാലം
മാമരത്തോപ്പിൽ പറന്നിടുന്നു;
അധികനാളവനിയിലധിവസിപ്പാ-
നാകയില്ലെന്നുള്ള തത്ത്വബോധാൽ
അതുകൾ തൽക്ഷണികമാം ജീവിതത്തെ-
യാനന്ദച്ചാറിൽ കുളിപ്പിക്കുന്നു;
തൃണതതിയണിയുന്ന ഹിമമണികൾ
മാണിക്യഖണ്ഡമായ് മാറിടുന്നു;
ദിനമണി ചൊരിയുന്ന കരങ്ങൾക്കൊട്ടും
ദീനവും വമ്പനും ഭേദമില്ലാ;
ശിശുക്കളുമതുവിധം സമത്വബോധം
ശീലിച്ചു ജീവിതം പോക്കിടേണം.
അരുവിതന്മടിത്തട്ടിൽ തരംഗപോതം
ആനന്ദനൃത്തങ്ങളാടിടുന്നു;
പുലരിപ്പൊൻ ശിശുവിന്റെ കളിയാട്ടങ്ങൾ
ഭൂവിനെപ്പുണ്യത പൂശിടിന്നു;
അതുവിധം മമ ചിത്ത വിഭാതമാകും
ആരോമൽപ്പൈതങ്ങളുണരൂ വേഗം;
പ്രകൃതിതന്നകൃതവിലാസം കാണ്മാൻ
പ്രാപ്തനായ്ത്തീർന്നൊരീ മർത്ത്യനെന്തേ,
അദൃശ്യമായീടും മറ്റൊരമരലോകം
ആരാഞ്ഞു ജീവിതം പാഴാക്കുന്നു?

മുറ്റത്തെ തുളസി

മന്ദിരാങ്കണം തന്നിൽ മഞ്ജുകൽത്തറയ്ക്കുള്ളിൽ,
മന്ദമാരുതാശ്ലേഷമേറ്റുകൊണ്ടാടീടുന്ന
മംഗളേ, വൃന്ദേ, ദേവി, മംഗളം, ഭവതിയെൻ-
മങ്ങിടും മനസ്സിന്നു മാറ്റേറ്റമേറ്റീടുന്നു;
ഉണ്ടു ഞങ്ങളിൽച്ചില ഭാരതീയാദർശത്തിൻ-
തുണ്ടുകളിനി, യെന്നാലൊന്നതു നീതാനല്ലേ?
കുന്ദാദി ലതകളും നന്ദനോദ്യാനത്തിലെ
മന്ദാരദാരുക്കളും മന്ദരാം തവ മുമ്പിൽ;
എത്രയോ ജന്മം പാഴിൽ പോക്കി നീ, നീയായിട്ടി-
ങ്ങെത്തുവാനെന്ന കാര്യമോർക്കുന്നീലവർ തെല്ലും!
പ്രാണവായുവിങ്ങേറ്റം നിന്നിലപ്പാശ്ചാത്യർക്കു
കാണുവാൻ കഴിവാർന്ന കാലത്തിൻമുമ്പുതന്നെ
കീർത്തനം ചെയ്തുപോന്നൂ താവക മാഹാത്മ്യത്തെ-
ക്കീർത്തനീയന്മാരെന്റെ പൂർവികർ പുണ്യാത്മാക്കൾ.
മാനസം കുളിർപ്പിക്കും സൂനമോ സുഗന്ധമോ
തേനൊലിപ്പഴങ്ങളോ നിന്നിലി,ല്ലെന്താണതിൽ?
താവകദലങ്ങളുംകൂടവേ വരിഷ്ഠമാം
പൂവുകളായിട്ടല്ലേ ചൊൽവതെ, ന്തതിശ്രേഷ്ഠം?
പിച്ചകവല്ലി നിത്യം നിന്നെയങ്ങിടയ്ക്കിടെ -
പ്പിച്ഛമായ് നോക്കിക്കൊണ്ടു പുഞ്ചിരിതൂകുന്നുണ്ടാം.
അംഗസൗഭാഗ്യം, പക്ഷേ, തെല്ലു തേ കുറഞ്ഞാലു-
മെങ്ങനെയവയ്ക്കുണ്ടാം ദേവിതൻ മനശ്ശുദ്ധി?

നിൻഗളം കാഴ്ചവെച്ചിട്ടീശ്വരസംപ്രീതിയെ
ഞങ്ങളീ നികൃഷ്ടന്മാർ നാൾക്കുനാൾ തേടീടുന്നു;
തെല്ലുമില്ലിതിൽത്തെറ്റീ, ബ്ഭാരതാരാമത്തിലെ-
പ്പുല്ലുകൾപോലും പോക്കീ ജീവിതം പരാർത്ഥമായ്;
സ്വാർത്ഥതപ്പിശാചിതൻ തൃഷ്ണയെക്കെടുത്തുവാൻ
ചോർത്തിടും നരാധമർ സോദരഹൃദ്രക്തവും!
നന്നിതു; തവ നാമ്പു നുള്ളിയങ്ങെടുത്താലു-
മൊന്നിനു രണ്ടായിട്ടു നാളെ നീയേന്തീടുന്നു;
തങ്കരങ്ങളാൽ നിന്നിൽ തങ്കനീരാളം ചാർത്തും
പങ്കജരമണൻ പോയ് സിന്ധുവിൽപ്പതിക്കുമ്പോൾ,
കായസംശുദ്ധി ചെയ്തു, നിർമ്മലവസ്ത്രം ചാർത്തി,
കാർകുഴൽ ചീകിക്കെട്ടി, ക്കാഞ്ചനസുമം ചൂടി,
ലോലമോഹനമായ ഫാലദേശത്തിൻമദ്ധ്യേ
ചാലവേ വിഭൂതിയാൽ നേരിയ കുറിയിട്ടു.
പിഞ്ചിളം പ്രായംതന്നിൽ മുത്തശ്ശി ചൊല്ലിക്കേട്ട
നെഞ്ചകം കുളുർത്തിടും കീർത്തനം പാടിപ്പാടി,
എത്തിടും നിന്നന്തികേ കൈത്തലം തന്നിൽ കത്തും
കൈത്തിരിയേന്തിക്കൊണ്ടെന്നുത്തമ വധൂടിയാൾ.
മങ്കയാളതു നിന്റെ പാദപങ്കജേ വെച്ചു
കങ്കണാരവം ചിന്നും തൻകരം രണ്ടും കൂപ്പും;
അന്യനു ലഭിക്കയില്ലീദൃശഭാഗ്യം; പാർത്താൽ
ധന്യ നീ, നിന്നോടെനിക്കുണ്ടു തെല്ലഭ്യസൂയ!

ആദ്യ സാഹിത്യം

ശാന്തസുന്ദരമയമായിടും ശരൽക്കാല-
സാന്ധ്യരാഗാഭയെങ്ങും പരന്നിടുമ്പോൾ,
പാർവണശശിതന്റെ പാലൊളിപ്പട്ടുസാരി
പാരിടവധൂടിയെയുടുപ്പിക്കുമ്പോൾ,
മെത്തിന കുതുകത്താൽ പത്രികൾ കളസ്വനാ-
ലെത്തിടും രജനിയെപ്പുകഴ്ത്തിടുമ്പോൾ,
തന്നലക്കരങ്ങളാൽ താളം പിടിച്ചുകൊണ്ടും;
വെണ്ണുരപ്പൂപ്പുഞ്ചിരി പൊഴിച്ചുകൊണ്ടും,
കർണ്ണങ്ങൾക്കത്യാനന്ദമേറ്റിടുമോരോ തരം
വർണ്ണങ്ങൾ പാടിപ്പാടിയിളകിക്കൊണ്ടും
ഉണ്മയിലലസമായ് പാഞ്ഞിടും തടിനിതൻ
വെണ്മണൽവിരിപ്പിട്ട പുളിനംതന്നിൽ,
ഏകനായിരുന്നതിതുഷ്ടനായ് തടിനിയും
നാകവും മാറിമാറിസ്സമീക്ഷിക്കുന്ന,
പ്രാകൃതരൂപനാകുമാദിപുമാന്റെ പരി-
പൂതമാം മനസ്സൊന്നുതുടിച്ചിരിക്കും;
മെച്ചത്തിലവൻ തന്റെ മാനസമനന്തമാം
സച്ചിത്സ്വരൂപംതന്നിൽ ലയിച്ചിരിക്കും;
പെട്ടെന്നാ ഹൃദയമാം താരു വഴിഞ്ഞു പുറ-
പ്പെട്ടതാം മകരന്ദധാരികയല്ലോ;
വാഗ്ദേവിതൻ നൽസ്തന്യപീയൂഷ, മല്ലെന്നാകി-
ലാദ്യസാഹിത്യമായിട്ടറിവൂ ലോകം.

നിൽക്കുക

നില്ക്കുക! നില്ക്കുക! നിമ്നഗേ! നീയിത്ര
നിഷ്കൃപയെന്നോ, നികൃഷ്ടയെന്നോ?
നിസ്തുലഭാസ്സെന്തും നിന്നിലായ് നിത്യവും
നിർഗ്ഗുണനീരമോ നിർഗ്ഗളിപ്പൂ?
സംപ്രാപ്യമേതൊരു സായുജ്യമാം നിന-
ക്കെൻ പ്രാണനാഥൻതൻ പ്രാണവാതാൽ?
നിർമ്മലമാകുമ പ്രേമപ്രവാഹമോ
'നർമ്മദേ!' നിൻ ഗതിക്കൂക്കു കൂട്ടി?
നാളീകലോചനതന്നെ നിനച്ചിത്ര
നാളുകളായി ഞാൻ നിർമ്മിച്ചതാം
ആകാശസൗധങ്ങളാകെയുടഞ്ഞു നി-
ന്നാഴത്തിൽത്തന്നെയലിഞ്ഞുപോയി.
കാരണം? അയ്യയ്യോ! തെറ്റിദ്ധരിച്ചുപോയ്
താരണിവേണി; ഞാൻ വഞ്ചകനായ്.

II

ദഗ്ധഹൃദയനായെന്നെച്ചമച്ചോരാ
മുഗ്ധവിലോചനതൻലിഖിതേ
"ശേഷിയില്ലോതുവാൻ, നർമ്മദ ചൊല്ലുമെൻ-
ശേഷം കഥക"ളെന്നല്ലോ കാണ്മൂ!
വെന്തുരുകീടുന്നെൻ മാനസ,മോമലാ-
ളെന്തുരചെയ്തു മറഞ്ഞു നിന്നിൽ?

വെൺനുരപ്പാഴ്ച്ചിരി തൂകാതെ, യുത്തര-
മൊന്നുരചെയ്തെന്നെ പ്രീതനാക്കൂ;
മർമ്മം പിളർക്കുമായന്തിമസന്ദേശം
മർമ്മരവ്യാജേന ചൊല്കയോ നീ?
പാറപ്പുറത്തൂടി പാഞ്ഞിടും നിൻചിത്തം
പാറയേക്കാട്ടിൽ കഠിനമെന്നോ!
താഴത്തേയ്ക്കല്ലെങ്കിൽ താഴാതെയെന്തേ, നീ
താരൊളിമെയ്യാളെത്താങ്ങിയില്ലേ?—

III

അക്കരിംകൂന്തലാളാറ്റിൽ പതിക്കുമ്പോൾ
ദിക്കുകളെല്ലാമിരുണ്ടിരിക്കും;
ഓമൽതൻസാഹസം കണ്ടസ്തമിച്ചിടും
സോമനും ചിത്തം തകർന്നിരിക്കും;
അഞ്ചെട്ടു താരങ്ങളംബരവീഥിയിൽ
തൻചുട്ട കണ്ണീർ പൊഴിച്ചിരിക്കും;
മാമരക്കൊമ്പിന്മേലെങ്ങാനും തൂങ്ങിയ
മാലേയമാരുതൻ മാഴ്കിയേക്കും;
പൂവാടിതന്നിൽ പുലരിയിൽ കണ്ടൊരു
പൂ വാടിപ്പൂഴിയിൽ പൂണ്ടിരിക്കും;
എൻചിരപുണ്യം മറഞ്ഞതു കാണുമ്പോൾ
പിഞ്ചിളംപുല്ലും കരഞ്ഞിരിക്കും;
നിശ്ചയമോതിടാം, നീയും കുറച്ചിട
നിശ്ചലയായിട്ടു നിന്നിരിക്കും....!

....

നില്ക്കുക, നിമ്നഗേ, നിന്നിൽ പതിച്ചു ഞാൻ
നിത്യസഖിതൻ നികടമെത്താം!....

സന്ധ്യാസംഗീതം

കലിതാഭമവനിയിൽ കനകാഭിഷേകം ചെയ്യും
കതിരവൻ കടല്ക്കകം പതിച്ചനേരം
സുരവരപുരസരിത്തതിങ്കിൽ നീരാടിത്തന്റെ
കരിമുകിൽക്കചഭാരം കരത്താൽ ചിക്കീ,
അന്തിമേഘപാളികളാലന്തരീക്ഷാങ്കണം തന്നിൽ
ചെന്താരടിപ്പാടുകളെയെമ്പാടും ചിന്നീ,
പാടലാഭ പരന്നിടുമധരങ്ങളിലും കാറ്റി-
ലാടുമന്തിമലരിതൻ മലരാൽക്കാട്ടി,
മന്ദംമന്ദം വിടർന്നിടും കുന്ദസുമങ്ങളിലൂടെ
മന്ദഹാസവിലാസശ്രീ നിതരാം തൂകി,
സാന്ധ്യതാരമായിടുന്ന ചന്ദനത്തിൻതിരി കൈയി-
ലേന്തിക്കൊണ്ടിങ്ങെത്തും സന്ധ്യേ, യഖിലവന്ദ്യേ!
ജയിക്കയാനന്ദമൂർത്തേ, ജയിക്ക സദ്ഗുണകീർത്തേ!
ജയിക്ക നീ രജനിക്കങ്ങെഴുന്ന വിത്തേ!

II

മുരണ്ടുകൊണ്ടളിനിര സുമങ്ങളിൽ ചെന്നു ഭക്തി-
തിരണ്ട ശംഖൊലിയേറ്റം മുഴക്കി നില്ക്കേ,
മലർവാടിക്കകമെത്തി മലയമാരുതൻ മന്ദ-
മധുരമാമിടയ്ക്കുതന്നൊലി പൊഴിക്കേ,
നളിനികൾ മുകുളാഭമിയലുമുൽപലങ്ങളാം
ലളിതഹസ്തങ്ങൾ കൂപ്പിത്തൊഴുതു നില്ക്കേ,
കൊഴിഞ്ഞിടും ദലങ്ങളാൽ ലതകളർച്ചന ചിത്താം -

വഴിഞ്ഞിടും ഭക്ത്യാ നിന്നിൽക്കഴിച്ചുനില്ക്കേ,
ആഗതയാം ഭവതിക്കു സ്വാഗതമരുളുവാനായ്
പാകതയിന്നോളമെന്നിൽ പകർന്നില്ലീശൻ.

III

ചരമാർക്കശവദാഹം കഴിച്ചുകൊണ്ടെത്തും നിന്നോ-
ടരവിന്ദനിരകൾക്കൊരരിശമുണ്ടാം.
ചെറുതുമില്ലതിൽത്തെറ്റീ, യുലകത്തിലഖിലർക്കു-
മരുമക്കുഞ്ഞായിരിക്കാനെവനു സാധ്യം?
തകർന്നിടുമെത്രയെത്ര തരുണർതൻ ഹൃദയത്തിൽ
പകർന്നിടുന്നില്ല നീയും പരമാനന്ദം!
ഗരിമാവു കലരും നിന്നിരുളിലെ വെളിച്ചത്തിൽ
പരമതത്ത്വങ്ങളെത്ര തെളിവതില്ലാ!
പകലിന്റെ പാല്ക്കളിയിലൊളിയറ്റ താരകങ്ങൾ-
ക്കകതളിൽ കുളിർപ്പൂ നിൻനിഴലു കാൺകേ;
ത്വച്ചേവടിത്തളിരിണ തലോടുകമൂലമല്ലോ
കൊച്ചുമിന്നാമിനുങ്ങിനു തെളിച്ചമുണ്ടായ്.
മന്നിലേക്കു പോന്ന നിന്നെത്തിരഞ്ഞുകൊണ്ടന്തിവാനിൽ
സുന്ദരതാരകമൊന്നു പകച്ചു നില്ക്കേ,
ആടുമേച്ചിട്ടടവിയിൽ നടക്കുമൊരിടയനും
കൂടു തേടിപ്പറക്കുന്ന വിഹഗങ്ങളും
കരിക്കാടി കുടിക്കാതെ കരംപൊട്ടി ധനാഢ്യർതൻ-
നിരയ്ക്കു വിൺതുണ്ടു തീർക്കാൻ പ്രയത്നിപ്പോരും
ജനനിതൻതുണിത്തുമ്പിൽ തൂങ്ങിനിന്നു കരയുമൊ-
രനഘവിലാസമോലുമിളംകിടാവും
അവനിയിലമിതാഭമണഞ്ഞു കൂത്താടിടുന്ന
ഭവതിതൻതണൽപറ്റി തളർച്ച തീർപ്പൂ;
പകലിനെയിരുളുമായ് കലഹങ്ങളടിക്കാതെ
പരമപാവനേ, നീയും പറഞ്ഞയയ്ക്കേ,
അന്ധതയിലാണ്ടുപോകുമടിയങ്ങൾക്കകതാരി-
ലംബികേ! നിന്നൊളിയൊരു കുളിരു ചേർപ്പൂ!

PUBLIC
COCHIN
37468

നവവത്സരം

നവവത്സരം, ഹാ, ഹാ! കേരളക്ഷ്മയ്ക്കുള്ളിൽ
നവചൈതന്യം ചേർക്കും മംഗളപ്രഭാരംഗം;
കാലശൈലത്തിൽനിന്നും നിർഗ്ഗളിച്ചീടും പുത്തൻ-
ചോലയൊന്നിതാ ഭൂവിൽ പുളകം പൂശീടുന്നു;
ചന്ദനക്കുളിർക്കാറ്റിന്നിക്കിളിയിയറ്റുന്ന
തെന്നലിലൂഞ്ഞാലാടും പൂവല്ലീനിരയിലും.
അലസമലതല്ലിയുലയും പാടത്തിലെ-
പ്പവിഴക്കതിർക്കുലത്തുമ്പിലും തുളുമ്പുന്ന
സുസ്മിതസുധാരസം പാരിനോടോതീടുന്നു:
"വിസ്മരിക്കുവിൻ പോയ കാലത്തെയഖിലരും."
കൊച്ചുപത്രങ്ങൾ തുന്നിച്ചേർത്തിടുമാനന്ദംപോൽ
പച്ചിലക്കാട്ടിൽ പാറിക്കളിപ്പൂ പറവകൾ;
പൈതങ്ങൾ തങ്ങൾ'ക്കോണത്തപ്പ'നെക്കണ്ടെത്തുവാൻ
കൈവന്നൊരത്യാശതന്നാകാരസമാനമായ്
'പയർ'വള്ളിയിൽനിന്നും വാനിലേക്കുയർന്നിട്ടു
പതറിയിളകുന്നു പൂമ്പാറ്റപ്പുതുപൂക്കൾ;
മലയാളത്തിൻ മഹാസൗഭാഗ്യപതാകപോൽ
മലയാനിലനിങ്കലാടുന്നു പൊന്മേഘങ്ങൾ;
ഭാവിയങ്ങൊരുപക്ഷേ, യിരുളാണെങ്കിലെന്തി-
ബ്ഭാസുരമഹത്തിങ്കൽ പങ്കെടുക്കുവാനായി
കൂടുവിട്ടുണർന്നുടൻ മച്ചിത്തവിഹംഗമേ!
കൂവി, നിൻകൂട്ടരോടുകൂടിയൊന്നാഹ്ലാദിക്കൂ!

വസന്തത്തിൽ

വസന്തം വന്നുപോയ്, വസന്തം വന്നുപോയ്,
വസുന്ധര രാഗവിലാസലോലയായ്;
'സ്വദിക്കുകാനന്ദ'മിദം, നൽത്തേനൊലി-
സ്വരത്തിലോതിനാർ വിഹംഗപാളികൾ;
പുളകത്താൽ ലതാതതി തരുക്കളെ
പുണർന്നു പുഞ്ചിരിപ്പൂതുമലർ തൂകി;
അമരസംഗീതം പൊഴിച്ചു തേൻ തേടി
ഭ്രമരവൃന്ദങ്ങൾ മുരണ്ടു മണ്ടിനാർ;
പരിസരം ചിത്രപതംഗസുന്ദരം,
പരിതൃപ്തിതന്റെ പരിവേഷം പോലെ.

"എവിടെയാണെന്റെയഭാവ" മെന്നോതി-
യവികലാനന്ദമദാലസയായി.
തളിർക്കൊടിയേന്തിത്തരളവാസന്തം
തളക്കിലുക്കമൊത്തതാ നടക്കുന്നു;
വളരുമിസ്സുഖ മകരന്ദമെന്നാ-
ലെളിയൊരുഹൃത്തിൽ പുരണ്ടതില്ലല്പം!
ഇലകൾ തൻ പിന്നിൽ നെടുവീർപ്പുവിട്ടി-
ട്ടിളമരുത്തേറ്റം വിലപിക്കയല്ലീ!
ചിരിയുടെ മൃദുതരാംഗമർമ്മരം
പൊരിയുമാത്മാവിൻ ഞരക്കമാണെന്നോ!

കാലം

വത്സരങ്ങളാം വൻതിരമാലകൾ
മത്സരിച്ചാർത്തു മുന്നോട്ടു പായുന്ന
സങ്കടജലസമ്പൂർണ്ണമായുള്ള
വൻകടലാകും കാലം ഭയങ്കരം!
ആളുകൾ തന്റെ കണ്ണീരിനാലതിൽ
നാളുകൾതോറുമുപ്പു കലർന്നുപോയ്!
കൂലമറ്റൊരീയംബുധിതന്നുടെ
വേലിയേറ്റം തുടങ്ങുന്ന വേളയിൽ
മർത്ത്യതതന്റെയോരോ പരിധിയി-
ലെത്തിമെല്ലെത്തഴുകിഗ്ഗമിക്കുന്നു!
കുക്ഷിപൂരിതം ഭക്ഷിച്ചുവെന്നാലു-
മക്ഷമനായലറുമീയംബുധി!
തട്ടിനിത്യം തകർക്കുന്ന വസ്തുവിൻ-
ശിഷ്ടമൊക്കെയും തീരത്തിലർപ്പിപ്പൂ!
ശാന്തമാണെങ്കിലേറ്റമപകടം,
ശാന്തമല്ലെങ്കിലേറ്റം ഭയങ്കരം!
അത്യഗാധമാമംബുധി, നിന്നിലേ-
യ്ക്കെത്തിനോക്കാൻ കൊതിക്കുന്നതാരുതാൻ?

●

ആശ

ജീവതന്ത്രികൾ തൂകും
നിസ്തുലഗീതം കേട്ടു
ഭാവിയെച്ചിന്തിക്കാതെ
ഭാസുരപ്രഭാതത്തിൽ,
മർത്ത്യമാനസമാകും
പന്നഗശ്രേഷ്ഠൻ നിജ-
പത്തിയും പൊക്കിപ്പിടി-
ച്ചാടുന്ന ജാതോന്മേഷം.
ആടലിലാനന്ദംക-
ണ്ടുള്ളതിൽ സംതൃപ്തവാ-
നാകുമാഭുജംഗത്തെ-
ക്കൊത്തിക്കൊണ്ടുയരുവാൻ
പൊക്കത്തിൽ വിഹരിച്ചു-
ള്ളാശയാം പരുന്തെന്നും
തക്കവും നോക്കിത്താണും
പൊങ്ങിയുമാകാശത്തിൽ.
ചിലപ്പോൾ കരസ്ഥമാം
പന്നഗം താഴേ വീഴും.
ചിലപ്പോൾ വൻ താപത്താൽ
തൻപത്രം കരിഞ്ഞീടും.
എങ്കിലും തെല്ലുപോലും
പിന്തിരിഞ്ഞീടാതിര

തൻകൊക്കിലാക്കാനാണാ-

പ്പക്ഷിതൻ പരിശ്രമം!

മതിയെന്നാശേ, നിന്നെ-

ക്കൂടിയും വിഴുങ്ങുവാൻ

ചതിയനൊരാളുണ്ട് -

കാലമാം കാളസർപ്പം....!

നിർമ്മല

കാനനലക്ഷ്മിതന്നങ്കേയാണെൻ-
കാതരേ, നീ ജനിച്ചതും;
പച്ചിലക്കാടും വാനവും നിന്റെ
കൊച്ചുനേത്രങ്ങൾ വീക്ഷിച്ചാർ;
അച്ചെറുചില്ലതോറും ചാഞ്ചാടു-
മുച്ചലന്മരുത്തെന്നപോൽ
പിച്ചകത്തോപ്പിൽ കൊച്ചടികളാൽ
പിച്ചവെച്ചു കളിച്ചു നീ;
വന്യലക്ഷ്മിതൻ കാന്തിയന്നേറ്റം
നിന്നിലേവനും കാണായി;
ഉല്പതിച്ചു നിൻ വാർകുഴൽക്കുള്ളി-
ലപ്പുരത്തിലെസ്സായാഹ്നം;
വിണ്ടലച്ഛായ കണ്ടിടുന്നതാം
രണ്ടരുവികൾ നിൻ കൺകൾ!

അന്യപാദങ്ങളേശിടാത്തൊരാ
വന്യഭൂവിൻ വിശുദ്ധത
നിന്നുടെ ചിത്തശുദ്ധിയോളമേ
വന്നിടുകില്ല നിർണ്ണയം!
ഇങ്ങു ഞാൻ നിന്നിൽക്കാണ്മൂ തെന്നലിൽ
തിങ്ങിടും ദിവ്യശാന്തത!

ഒരു കാശ്

മധ്യാഹ്നമാർത്താണ്ഡന്റെ
തീവ്രമാം മയൂഖത്താ-
ലിദ്ധരാതലം തപ്ത-
ലോഹമായ് ജ്വലിക്കവേ,
ഉച്ഛലന്മരുത്തുമ-
ന്നാതപം സഹിയാഞ്ഞു
പച്ചിലക്കുടക്കീഴിൽ
നിശ്ചലം നിലക്കൊൾകേ,
ഹാടകമണിമേട-
യ്ക്കുള്ളിലായ് ധനാഢ്യന്മ
രാടലെന്നിയേ പങ്ക-
വീശിച്ചു ശയിക്കവേ,
ദാരുണം കേൾക്കായാർക്കും
"ദൈവമേ, ഒരു കാശ്"
ദാരിദ്ര്യപ്പിശാചിന്റെ
കണ്ഠസ്ഥലണ്ഠാരവം!
വിദ്യാലയങ്ങൾ വിട്ടി-
ട്ടുണ്ണുവാൻ ഗമിക്കുന്നോ-
രദ്ധ്യാപകാദ്ധ്യേതാക്കൾ
പിന്നെയും ശ്രവിക്കയായ്:
"ദൈവമേ! - യൊരുകാശി -
യച്ഛനില്ലാത്തോരെന്റെ -

പൈതലിന്നൊരു കാശു
തന്നീടിൻ തമ്പ്രാക്കളേ!"
മസ്തകം തന്നിലർക്കൻ
ചെങ്കനൽ വർഷിക്കുന്നോ-
രസ്ഥിപഞ്ജരേ നിന്നാ-
ണുത്ഭവിച്ചതീ വാക്യം!
നിത്യവും ശ്രവിക്കുമീ
വാക്കുകൾ കേട്ടിട്ടാകാ-
മധ്വാവിനയ്യോ കഷ്ടം,
മാറിടം വിണ്ടു കാണ്മൂ!
തണ്ടെല്ലു തലോടുന്നോ-
രുദരം ഭയങ്കരം,
കുണ്ടോടു സമമായ
കണ്ണുകൾ ജീവച്ഛവം!
കണ്ടുകൊണ്ടതിലൂടെ
പാഞ്ഞിടും നരന്മാർ,ക്കീ
രണ്ടുകാൽക്കുരങ്ങന്മാർ-
ക്കില്ലയോ ഭാവഭേദം!
കവിയും ഖേദത്തിനാ-
ലായതു സമീക്ഷിക്കും
കവിയോ, വാനോ, തെല്ലു
കണ്ണുനീർ പൊഴിച്ചേക്കാം.
കൊച്ചുകുട്ടികൾ പോലും
കല്ലെറിഞ്ഞോടിക്കുന്ന
പിച്ചയാചിക്കും പൊണ്ണാ,-
ണിങ്ങു നാം കാണും സത്വം;
കീറിയ പഴം പായിൻ-
തുണ്ടിലായവൾ തന്റെ
ചാരവേയെന്തോ കാണ്മൂ
ചേതനയുണ്ടതിന്നും.
ഉർവിയിലിവൾക്കുള്ളോ-
രല്ലലിൻഭാരം കൂട്ടാൻ

ദുർവിധിയെറിഞ്ഞതാ-
ണിക്കൊച്ചുഭാണ്ഡംകൂടി.
ദാരിദ്ര്യാർണവത്തിൽനി-
ന്നായവൾക്കായത്തമാം
ഹീരമാണതു പക്ഷേ,
ലോകവും വെളുപ്പിക്കാം.
ഏകയായഹോരാത്രം
തള്ളിനീക്കിടുമവൾ-
ക്കേകിടാമതും തെല്ലാ-
രാശ്വാസം മനസ്സിങ്കൽ.
അപ്പിഞ്ചുവക്ത്രത്തിൽനി-
ന്നൂർന്നിടുമലശബ്ദ-
മിപ്പാരിന്നൊരിക്കല-
'ഗ്ഗീത'യായ് മാറിപ്പോകാം!
കാലുകൾ കുടഞ്ഞയ്യോ,
കേഴുകയായീ മുല-
പ്പാലിനക്കുഞ്ഞു, കുഞ്ഞേ,
കേഴുക വൃഥാവിൽ നീ.
പട്ടടക്കാട്ടിൽ ചില
പാഴ്മണൽത്തരികൂട്ടാൻ
കഷ്ടമേ, യമ്മയ്ക്കില്ല
മാംസമജ്ജകൾ തെല്ലും!
അമ്മണിപ്പൈതൽക്കവ-
ളെങ്ങനെ കൊടുത്തീടു-
മമ്മിഞ്ഞപ്പാലു കഷ്ടം -
മമ്മയായ്പ്പോയീയവൾ!
"ദൈവമേ, യൊരു കാശീ-
യച്ഛനില്ലാത്തോരെന്റെ
പൈതലിന്നൊരു കാശു
തന്നീടിൻ തമ്പ്രാക്കളേ!..."

വേണുഗാനം

ഏകനായെൻമണിമച്ചിൽ ഞാനന്നൊരു
നാകം ചമച്ചു ശയിച്ചിടുമ്പോൾ
കോടക്കാർവർണ്ണനാം ഗോപാലൻതന്നുടെ-
യോടക്കുഴൽവിളി കേട്ടുണർന്നു.
അമ്മൃദുസംഗീധാര നുകർന്നൊരു
വെൺമുകിലായ് ഞാൻ കുതിച്ചു പറഞ്ഞു.
കണ്ടകാകീർണ്ണമാം കാപഥം പിന്നിട്ടു -
കൊണ്ടു ഞാനാനന്ദതുന്ദിലനായ്,
കാർവർണ്ണൻതന്നുടെ കാലടി ചുംബിക്കും
കാളിന്ദിയാറ്റിൻ കരയ്ക്കലെത്തി.
കണ്ണൻതൻ കായത്തിൻ കാന്തിവിശേഷത്തെ-
ക്കണ്ടു ഞാനല്ലിന്നിടയിലൂടെ;
ശ്രീകാമ്യമാകുമാപ്പാദാബ്ജം സ്പർശിച്ചേ-
നേകാന്തതതന്നടിത്തട്ടിങ്കൽ.
പുഞ്ചിരിപ്പൂനിലാവെട്ടം പൊഴിച്ചെന്നെ -
യഞ്ജനവർണ്ണനനുഗ്രഹിച്ചു.
എന്നുടെ മുന്നിലായ് നൃത്തം ചവിട്ടുന്ന
പൊന്നുണ്ണിക്കണ്ണൻ കഥിക്കയായീ:
"നിർദ്ദയമന്യരാൽ മർദ്ദിതരാകുന്ന
മർത്ത്യരോടൊത്തു വസിക്ക വത്സാ;
ദുർബലന്മാരോടും ബാലകന്മാരോടും
നിർബാധം ലീലകളാടിക്കൊൾക.

ഭക്തകർക്കടുക്കുവാനാകാത്ത കോവിലിൻ-
ഭിത്തികൾക്കുള്ളിലില്ലെൻ ചൈതന്യം;
നിങ്ങൾതൻ നാഥനാം ഞാനെന്നും നൈർമ്മല്യം
തിങ്ങിടും മാനസേയാവസിപ്പൂ.
പ്രേമത്തിൻ സൗരഭ്യമെങ്ങും പരത്തലാ-
ണീമന്നിലേവനുമുള്ള കൃത്യം.
ആകുലഭാരം വഹിക്കും നരരിലെൻ-
ഗോഗുലമാഹാത്മ്യം കണ്ടുകൊൾക.
കഷ്ടപ്പെടുന്നോർതൻ കണ്ണീർച്ചൊരിച്ചിലിൽ
സ്പഷ്ടമായെൻ 'ഗീത'കേട്ടുകൊൾക!"

എതിരേൽപ്പ്

"കളവാണീമണി, കളക താപം നീ
കളവാണിക്കേട്ട കഥയെല്ലാം.
വിളറിയ നിന്റെ വളരിന്ദുവക്ത്രം
തെളിയട്ടേ മന്ദഹസിതത്താൽ.
കമലക്കണ്ണിണയിതുവിധമട-
ച്ചമലേ, നീ രാഗവിവശയായ്,
ഉണരാതെ കഷ്ടം, കദനത്താൽ, കണ്ണീർ-
ക്കണികയെന്തിനു ചൊരിയുന്നു?
കലിതാഭമായ കനകച്ചാറാൽ നിൻ-
കമനീയകായം കഴുകിയും,
കമിതാവായീടും കതിരവൻ ഹൃത്തിൽ
കനിവൊരല്പവും കലരാതെ
കരിതേച്ചു നിന്നെക്കബെളിപ്പിച്ചെന്നു
കരുതിയതോർത്താൽ കഠിനംതാൻ!
പരിഭവക്കറ ചെറുതുമേശാത്ത
വെറുമൊരു പ്രേമകലഹത്താൽ
മരതകക്കുന്നിൻ ചരിവിലദ്ദിന-
മണിയൊന്നു മന്ദം മറയവേ,
സരളേ, നീയല്പവിരഹത്താൽ മേലി-
ലിരുളുതാനെന്നു കരുതിയോ?
പ്രണയച്ചോലയിലിതുവിധം ചില
ചുഴികളുണ്ടെന്നുവരികിലും,

'മധുവിധു' കാലനിശകളേക്കാളും
മധുരമീപ്രേമകലഹങ്ങൾ.'
സദയമിത്തരമരിയ സാന്ത്വനം
സഖിയാകും കടലുരചെയ്കേ,
മഹിയുടെ മങ്ങും വദനത്തിലൊരു
മഹിതസൗന്ദര്യം കളിയാടി.
അഖിലവും സ്വപ്നസമമായ് വിസ്മരി-
ച്ചവികലാനന്ദഭരിതയായ്
വിരഹതാപത്താൽ ശിഥിലമാക്കിയോ-
രനഘതാരക വളർമാല്യം
അകലത്തൊക്കെയും ചിതറിയതാരു-
മറിയാതെ വാരി മറവാക്കി,
ഇരുളാകും കചഭരമൊതുക്കിക്കൊ-
ണ്ടൊരുവിധം പിന്നിൽ തിരുകിയും,
ഇളകിയാലോലനയനത്തിൽ വീഴു-
മളകാളി മന്ദം തടവിയും'
ഇളവെയിൽച്ചെമ്പട്ടുടയാടയണി-
ഞ്ഞിളകിപ്പൊൻ തളയൊലി ചിന്നി,
പിരിയാതെയെന്നും പരിചര്യചെയ്യും
ചെറുതെന്നൽത്തോഴിയൊരുമിച്ച്
എതിരേയെത്തുമക്കതിരോനെയവ-
ളെതിരേല്ക്കും രംഗം കമനീയം!

ഹൃദയസ്മിതം

സന്ദർശനം

മത്സഖി,യാരു നീ, ജീവിതമൊ-
രുത്സവമെന്നു കഥിപ്പതെന്നും?
പാരം തകർന്നൊരിബ്ഭാജനത്തിൽ
പാവനപ്രേമം നിറപ്പതെന്നും?-
വാർമെത്തും സൗന്ദര്യധാരയെങ്കിൽ
പ്രേമത്തിൻ ചൈതന്യം ചേർന്നിണങ്ങി
ഈ ലോകമാനന്ദമഗ്നമാക്കു-
മാലോകനാതീതേ, യാരു നീയും?
അജ്ഞാതയാം നിന്നെത്തേടിയെന്റെ
ജിജ്ഞാസപ്പൈങ്കിളി പാറിടുമ്പോൾ,
മിന്നൽപ്പിണരൊളിയായി നീയെൻ-
പിന്നിലണഞ്ഞെന്നെപ്പുല്കിടുന്നു!
സംഗീതധാരയൊഴുകീടും നിൻ-
സങ്കേതമെത്താൻ ഞാൻ വെമ്പിടുമ്പോൾ
ഇക്കൂരിരുൾക്കുണ്ടിലെത്തിയെന്തി-
നിക്കിളി നീയെനിക്കേകിടുന്നു?
തമ്മിലന്യോന്യമറിഞ്ഞിടാതീ
നർമ്മസല്ലാപംകൊണ്ടെന്തു കാര്യം?

നേരിൻമുഖത്തൊരു നീണ്ടനീണ്ട
നേരിയ ശീലയിട്ടെത്തിനോക്കും
എൻപൂർവപുണ്യമേ, നിത്യമാം നിൻ-

സമ്പൂർണ്ണരൂപം നുകരുവാനായ്
എങ്ങും തിരിഞ്ഞു തളർന്നൊടുവിൽ
തിങ്ങും നിരാശയ്ക്കടിമയായി
അന്ധകാരത്തിന്നടിയിലെങ്ങാ-
നെൻ തപ്തചിത്തമുറങ്ങിടുമ്പോൾ
വ്യക്തമല്ലാതൊരു രൂപമായെൻ
നിദ്രയുമായി നീ സല്ലപിക്കും!
ഞെട്ടിയുണർന്നതിതുഷ്ടനായ് കൈ-
വിട്ടതാമെന്തോ പിടിച്ചെടുപ്പാൻ
കൂരിരുളായി ഞാൻ കൂട്ടിമുട്ടും
താരങ്ങൾ നോക്കിപ്പരിഹസിക്കും!

കോരിത്തരിക്കുമെൻ മേനിയേതോ
കോമളകാന്തിക്കടലിൽ മുങ്ങും;
വൃന്ദാരകാരാമസൗരഭമാ
മന്ദാനിലനിലലിഞ്ഞൊഴുകും
പാതിയും പാടിയ ഗാനമൊന്നാ-
പ്പാതിരാപ്പക്ഷിയുമേറ്റുപാടും
തമ്മിലന്യോന്യമറിഞ്ഞിടാതീ
നർമ്മസല്ലാപം കൊണ്ടെന്തു കാര്യം?...

ശ്യാമള

'ശ്യാമള', കോമളബാലികമാർമണി-
യാ മലഭൂ, മലർമങ്കതന്നെ!
ലീലകളാടി നടന്നിടുമോമലിൻ-
പേലവപാദവിന്യാസത്തിനാൽ
കാനനലക്ഷ്മിക്കു പിഞ്ചുതൃണങ്ങളാൽ
കോൾമയിർക്കൊള്ളുന്നുണ്ടിന്നും മേനി.
കുട്ടിക്കരണംമറിയും കപോതങ്ങൾ,
പൊട്ടിച്ചിരിക്കും മലർനിരകൾ
ഓടിക്കുതിക്കുന്ന കാനനച്ചോലകൾ
പാടിക്കളിക്കുന്ന പൈങ്കിളികൾ,
തുമ്പിതുള്ളീടും ലതക,ളിലകൾതൻ
പിമ്പിലൊളിച്ചുകളിക്കും തെന്നൽ-
ഇത്തരം തോഴരോടൊത്തു കളിച്ചവൾ
ചിത്തരസേന കഴിച്ചു ബാല്യം!
കാനനകാഞ്ചനവല്ലിയിൽനിന്നുമാ
മാനവദൃഷ്ടി മറഞ്ഞിരുന്നു!
കൊണ്ടലിൻ ഗർഭത്തിൽനിന്നു കുതൂഹലാൽ
വിണ്ടലം വിട്ടു കുതിച്ചുചാടി.
മന്നിനെപ്പൊന്നൊളി പൂശിപ്പുലരുന്ന
മിന്നലത്തന്വിതൻ സന്നതാംഗം.
ശാന്തിയും കാന്തിയുമേന്തിടും കണ്ണുകൾ
സാന്ധ്യതാരത്തിലും സാന്ദ്രശോഭം.

കെട്ടഴിഞ്ഞൊട്ടുമൊതുങ്ങാതെ പാദങ്ങൾ
തൊട്ടുഴിഞ്ഞീടുമക്കേശഭാരം,
എന്നും തടവിവിടുർത്തുവാനല്ലാതെ
തെന്നലിന്നില്ലൊരു ജോലി വേറെ.
എന്തി,നാ രൂപം സ്മരിക്കലാണെന്നെനി-
ക്കെങ്കിലും പ്രീതിദമായ കാര്യം!
ആളാരും കൂട്ടിനു കൂടാതെ സായാഹ്ന-
വേളകൾതോറുമങ്ങെത്തിടും ഞാൻ.
ചെന്നെല്ക്കുലയല ചേർക്കുന്ന പാടത്തിൽ
തെന്നലുമേറ്റു നടന്നു ചുറ്റും
ദൂരവേ പൈക്കളെ മാടിവിളിക്കുമ-
ത്താരൊളിമേനി കണ്ടാനന്ദിക്കും!....

രാഗത്തിൻ മാധുര്യം ത്യാഗത്തിലാണെന്നാ
നാകത്തിലാരോ കുറിച്ചിടുമ്പോൾ,
ഞാനൊരു ഗാനസമ്പൂർണമാം വേണുവായ്
പൂനിലാപ്പൊയ്കയിൽ മുങ്ങിപ്പൊങ്ങും!....

അന്നൊരു തപ്തമാം മധ്യാഹ്നനേരത്തി-
ലങ്ങിങ്ങു ചുറ്റിത്തിരിഞ്ഞൊടുവിൽ
പാന്ഥൻ ഞാൻ 'ശ്യാമള' മേവിടുമാലയ-
പ്രാന്തപ്രദേശത്തിൽ വിശ്രമിക്കേ
'ഓമനത്തിങ്കളാം' താരാട്ടു പാടിയൊ-
രോമനക്കുഞ്ഞിനെ മാറിലേന്തി,
തൂണിൻ മറവിലായങ്ങുച്ചനേരത്തൊ-
രേണാങ്കബിംബമുദിച്ചു കണ്ടു!
അമ്മയാണെന്നവളെന്നു മുലകുടി-
ച്ചമ്മണിപ്പൈതൽ വെളിപ്പെടുത്തി.

ഹന്ത! മന്മാനസ വീണതൻ തന്ത്രികൾ-
ക്കന്തരമെന്തിത്ര വന്നതാവോ?.....

ഏകാന്തകാമുകൻ

പോകയാണയാളൊരു
        കാമുകൻ, കാണും മർത്ത്യർ
ക്കാകവേയൊരു മൂകൻ,
        സങ്കേതസത്മോന്മുഖൻ-
ഇല്ലയാൾക്കന്യമായി-
        ട്ടാശകൾ സ്നേഹത്തിന്റെ
വല്ലകി തകരോളം
        മീട്ടിനോക്കുവാനെന്യേ;
താരിലും താരത്തിലും
        കാണുന്ന സൗന്ദര്യത്തിൻ-
സാരത്തെ നുകർന്നാത്മ-
        നിർവൃതി നേടാനെന്യേ!
ചിന്തതൻ ചിതയിങ്കൽ
        നീറിടുമസ്സാധുത-
നന്തരംഗത്തിൽ ശാന്തി
        പൊൻതിരയിളക്കീടും
അക്കുളിർപ്പൊയ്കതന്റെ
        തീരത്തിലെത്താനെത്ര
കർക്കശസമുദ്രങ്ങൾ
        മേലിലും കടക്കണം!
അന്ധകാരമാണെങ്ങു-
        മെങ്കി, ലെന്തിതെത്രയോ

സുന്ദരം കാലസർപ്പ-
രത്നദീപ്തിയേക്കാട്ടിൽ
കേൾപ്പതുണ്ടിടിനാദ-
മെങ്കിലും, ചിലരിൽനി-
ന്നുദ്ഗമിച്ചിടും പൊട്ടി-
ച്ചിരിയിൽ പാരം ഭേദം!
ചെഞ്ചോരയുറയിക്കു-
മിക്കൊടുംവാത്യാഹതം
നെഞ്ചകം കുളുർപ്പിപ്പൂ
സോദരവാക്യത്തേക്കാൾ....!

ചോരവാർന്നൊലിക്കുമാ-
പ്പാവത്തിൻ പദം കണ്ടാൽ
കാരമുള്ളിനും കാണും
കാരുണ്യമകക്കാമ്പിൽ!

മധുരം, മധുരംതാൻ
ജീവിതമയാൾക്കാശാ-
മധുരം മുന്നോട്ടുതാ-
നെങ്കിലും നിജയാനം.
രാഗിതൻ നയനങ്ങ-
ളുള്ളിലാണിക്കാണുന്ന -
താകവേ വെറും മിഥ്യ,
ശാശ്വതം നിജസ്വപ്നം!
സങ്കേതമെത്തീടുവാ-
നായാലുമില്ലെങ്കിലും
സംഗരത്തിങ്കൽത്തെല്ലും
ഭീരുവാകില്ലാ മർത്ത്യൻ!

നിരാശ

എന്നാണെന്നാകിലും മണ്ണായി മാറി ഞാ-
നെന്നാഥനന്തികമെത്തുമെന്നാൽ,
വന്നാലുമാതങ്കവഹ്നി കെടുത്തുവാ-
നിന്നായാ, ലായതിലാർക്കു ചേതം?
മൽക്കരൾ പൊട്ടി ഞാനിന്നു മരിച്ചാലീ-
പ്പുൽക്കൊടിപോലും കരകയില്ലാ-
എൻ ചുടുകണ്ണുനീർ വീഴ്ത്തിയാൽ ഭൂമിക്കും
നെഞ്ചകമയ്യോ, മലിനമായി!
മൽക്കൊടും നൈരാശ്യധൂമം പരക്കയാൽ
ദിക്കുകൾപോലുമിരുണ്ടുപോയി!

എന്തിനാണീശനെൻവിത്തിനെ ശൂന്യമാ-
മന്ധകാരത്തിൽ വിതച്ചതാവോ?
ഒപ്പം മുളച്ച ലതികകളൊക്കെയും
പുഷ്പിച്ചു പുഞ്ചിരിച്ചാനന്ദിപ്പൂ.
എത്ര വസന്തങ്ങളൂഴിയിൽ വന്നാലും
എത്രയോ കാകളി പാടിയാലും
മാമക മാനസവല്ലിയിലിന്നോളം
പൂമൊട്ടൊരെണ്ണം കുരുത്തതില്ലാ!
മുന്നോട്ടു നോക്കിയാൽ ഘോരമഹാരാണ്യം.
പിന്നിലോ, ശൂന്യമരുപ്പരപ്പും -
കാലൊന്നിടറിയാൽ വീണുപോം ഗർത്തത്തിൻ

കൂലത്തിലാണു ഞാൻ നില്പിതിപ്പോൾ!
വില്കാതിരിപ്പതുമെങ്ങിനെ, മൃത്യുവിൻ
വില്കാശിനായിട്ടെൻ ജീവഭാരം!
മൃത്യോ, നിൻ നാമം സ്മരിക്കുമ്പോളെന്താ
ചിത്തമിതേറ്റം തുടിച്ചീടുന്നു?
ആതങ്കസിന്ധുവിലാണ്ടുപോമീയെനി-
യ്ക്കാലംബം നീയല്ലാതാരു വേറെ?
നിൻ മലർവാടിയിൽ വാടാതെ നില്ക്കുമ-
പ്പൊൻമലരെന്നെ വിളിക്കുന്നുണ്ടാകാം.
പാരിടം തന്നിൽ പരക്കുന്ന ദുർവിഷ-
പൂരമാം വായുവിൽ വീർപ്പുമുട്ടി
ഒന്നിനും കൊള്ളാത്തൊരെന്നെ നിന്നാരാമ-
ത്തെന്നൽ ശ്വസിയ്ക്കാനനുവദിയ്ക്കൂ.
ആരുമറിയാത്തൊരെത്ര രഹസ്യം നിൻ-
കൂരിരുൾക്കുള്ളിൽ നീ സൂക്ഷിപ്പീലാ!
ആയിരം കാര്യങ്ങളുണ്ടെനിയ്ക്കോതുവാ;-
നായതങ്ങെത്തി ഞാനായിക്കൊള്ളാം.

ഹൃദയസ്മിതം

കാളമേഘാളികൾ കാലപ്പകർച്ചയാൽ
നീലാംബരത്തിൽ നിരന്നെന്നാലും
വാർമഴവില്ലൊളി സ്വപ്നാംകണ്ടംബരം
തൂമിന്നൽക്കോൾമയിർക്കൊണ്ടിടുന്നു!
കൂരിരുൾക്കൂട്ടങ്ങൾ കൂത്താടിച്ചെമ്പാടും
പാരം ഭയാനകമാക്കിയാലും
താരകഹീരങ്ങൾ നിശ്ശബ്ദസംഗീത-
ധാരയൊഴുക്കിച്ചിരിച്ചിടുന്നു!
വേനലിൻ കാഠിന്യാൽ സന്തപ്തരായാലും
കാനനച്ചോലകൾ പുഞ്ചിരിയാൽ
ആത്മസംഗീതം പൊഴിച്ചുകൊണ്ടെപ്പോഴു
മാത്മനാഥാന്തികം തേടിടുന്നു!
ഏകാന്തജീവിയാ, യേറ്റം ചവർപ്പേറും
മാകന്ദപല്ലവമാസ്വദിച്ചും
പൂങ്കുയിലാനന്ദമഗ്നനായെപ്പോഴും
തേങ്കുളിർസംഗീതം പെയ്തിടുന്നു!
മോഹനമാകുന്ന ദീപകലികയിൽ
സ്നേഹപ്രവാഹം നശിച്ചെന്നാലും
അസ്തമിച്ചീടാൻ തുടങ്ങുന്ന നേരത്തും
നിസ്തുലകാന്തി ചൊരിഞ്ഞിടുന്നു!
അല്ലലിന്നന്ത്യത്തിലാനന്ദമാണെന്ന-
തല്ലാതെയെന്തിവയ്ക്കാന്തരാർത്ഥം?
സത്യമതിങ്ങനെയാണെങ്കിലെന്നുടെ
ദഗ്ധഹൃദയമേ! നീ ചിരിക്കൂ!....

അദൃശ്യബാഷ്പം

കാന്താരമധ്യം പലവിധത്തിൽ
കാന്താരം, ലോകത്തിനന്ധകാരം!
എന്മനം പ്രേമസമ്പൂർണം, ഞാനൊ-
രുന്മാദി ലോകത്തിനെന്തു ചെയ്യും?
കാമുകൻ, കാമുകൻ രാഗമൂകൻ
കാണുന്നവർക്കൊക്കെ വാവദൂകൻ
താരുണ്യം, താരുണ്യമയ്യോ കഷ്ടം!
കാരുണ്യം കാണുകിൽ കല്ലെറിയും!

ബാല്യത്തിൻ മഞ്ജുകണികയെ ഞാൻ
കാല്യത്തിൻകൈയിൽ പണയമാക്കി,
എന്തിനിക്കൈതവഹേതുവാകും
ബന്ധുരരത്നം കരസ്ഥമാക്കി?
മൊട്ടിട്ട വല്ലരിയെന്തിനാവോ
പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു പുലരിതന്നിൽ?
കാണുന്നവർക്കു ഹസിക്കാൻ മാത്രം;
കാണാത്ത കണ്ണീർ ചൊരിയാൻ മാത്രം!

രാഗിണി

ഫലരഹിതമായിടും ചിന്താശതങ്ങളാൽ
പലയിരവുമിങ്ങനെ പാഴിലാഴ്ത്തീർത്തു ഞാൻ
തരളിതമനസ്കയായ് തപ്തബാഷ്പത്തിനാൽ
തലയിണ നനയ്ക്കുന്നതെന്തിനായീവിധം?
തനിയെയൊരു കോണിലായ് പ്രേമവിവശയായ്
പനിമലരറിഞ്ഞിടാതിട്ടിട്ടും വീർപ്പുകൾ
കനകമയ താരമൊത്തുല്ലസിക്കേണ്ടതാം
പനിമതിയറിഞ്ഞില്ലയെങ്കിലെന്തത്ഭുതം?
പുലരിയുടെ പുഞ്ചിരി ചെഞ്ചായമിട്ടതാം
പുളകിത വിലാസം പുലർത്തും ഹിമകണം
ഒരു ഞൊടിയിൽ മാത്രമായാനന്ദമാധിതൻ
മധുരമറിയുന്നതിൻ പിന്നിൽ തമോമയം!
കഠിനതരള കോളിളക്കത്താലിരമ്പിടും
കടലിനു സമാനമാം ജീവിതം ഭീകരം!
അതിനിടയിലങ്ങിങ്ങു കാണുന്ന വെൺനുര-
ത്തരി നിമിഷജീവിതാനന്ദമാണേവനും.
പിതൃഹിതമൊരിക്കലും വിസ്മരിച്ചീടുവാൻ
പിറവിമുതലോരാത്തൊരെന്നാത്മനാഥനിൽ
വഴിയുമനുരാഗോഷ്ണവാക്കിനാലീവിധം
പഴി ചൊരിയുമെൻ കൃത്യമേറ്റമനുചിതം;
പിരിവതിനുമുന്നിലാ "യെൻചിത്തമെന്നുമു-
ണ്ടരിക തവ ചാരെ" യെന്നുള്ളൊരാ വാക്കുകൾ

കരളിൽ മമ ചേർത്തതാം രോമാഞ്ചമെന്നുമെൻ
സിരകളൊരു മുദ്രയായ് സൂക്ഷിച്ചുവെച്ചിടും!.....

ഗുണഗണമിണങ്ങുമപ്പൂമേനിയല്ല, തിൻ
പ്രണയസുധ മാത്രമാണാശിപ്പതോമനേ;
പരിമൃദുലചുംബനമല്ല, ഞാൻ നാഥന്റെ
കരചരണദാസ്യമാണാശിപ്പതെപ്പൊഴും.
കവിയുമൊരു മോദമോടപ്പുമാൻ നിത്യവും
കവനകലയായിട്ടു സല്ലപിക്കുന്നതാം
മലർനിരയുതിർത്തിടും മാമരത്തോപ്പിൽ ഞാ-
നൊരു ലതികയാകുവാൻ ഭാഗ്യമുണ്ടാവുകിൽ
അമൃതരസമൂറിടും പ്രേമഗീതങ്ങളാ-
ലമരപുരസംഗീതമെങ്ങും ചിതറവേ,
സുരഭില സുനിർമ്മലാലോലമായ് മിന്നുന്ന
സുമനിര പൊഴിച്ചു ഞാൻ സ്വാഗതമോതിടും.
വിരവിലതിവിസ്തൃതമാകുമാ നെറ്റിയിൽ
വിവിധതര ചിന്തയാൽ വേർപ്പു പൊടിയവേ,
ചലദലവിമോഹന താലവൃന്തത്തിനാൽ
വിലയമിയലാതെ ഞാൻ വീശിനില്ക്കും ദൃഢം.
രജനികളിൽ നാഥന്റെ വായനമച്ചിലാ
രജതകമനോഹര ദീപികയാവുകിൽ,
ഇതര കരമായതിൽ സ്നേഹം പകർന്നിടാ-
തിവളമിതകൗതുകം നിന്നു ജ്വലിച്ചിടും!

പരമഗുണ ധാമമപ്പൂരുഷൻ വാഴുമീ-
ദ്ധരണിയിൽ വസിച്ചിടാൻ ഭാഗ്യമിയന്ന ഞാൻ
സുകൃത നിധിതന്നെയാണെ,ന്നല്ലനർഘമാം
സുരഭുവനസുന്ദരം തന്നെയെന്മന്ദിരം....!

ഹൃദയാലാപം

വളരൊളിതൂകും വസന്തരാവുകൾ
പുളകം ചേർത്തെന്നെപ്പുണർന്നുവെങ്കിലും
ഒരു ഞൊടിപോലും തിരിഞ്ഞുനോക്കാതെ
ഇരുളിൽ വാണൊരെൻ തരളചിത്തമേ!
കരിമുകിൽ നിര കലരുമാകാശ-
ത്തഖിലമേരവുമലവതെന്തേവം?
പലനിനവിനാൽ പതറുമെൻ ചിത്തം
പറകയാണതിൻ പരമാർത്ഥമിത്ഥം:
"ഒരന്തമില്ലാത്ത ദുരന്തഭാരത്താൽ
നിരന്തരം വെന്തു തളർന്നിടുന്ന ഞാൻ
വിരാമമില്ലാത്ത വിപിനഗർത്തത്തിൽ
വൃഥാവിലാനന്ദം തിരഞ്ഞു പോകുന്നു;
നിരാലംബയെനിക്കനുദിനം വെറും
നിരാശ മാത്രമാണരുൾവതാതിഥ്യം.
പുലരി നല്കുന്ന പുളകപ്പൂമ്പട്ടു
പുതച്ചുകൊണ്ടു ഞാൻ പുരോഗമിച്ചിടും;
തണലേറ്റു തളർന്നൊരുവിധം രാവിൻ
തണുത്ത മാർത്തട്ടിൽ തലയണയ്ക്കവേ
ഇരുളിലെൻനാഥൻ വരുന്ന പള്ളിത്തേ-
രുരുളൊലികേട്ടിട്ടുണർന്നെണീറ്റിടും;
പരിസരമൊക്കെപ്പകച്ചുനോക്കവേ
പരിശൂന്യ-മിതാണനുഭവമെന്നും!

സകലശക്തിയും ക്ഷയിച്ചിടുമാശാ-
ശകലമുണ്ടെന്നെപ്പിരിയാതിപ്പൊഴും!
മദീനനിദ്രകൾ മധുരമാക്കുന്ന
മധുമയസുമമസൃണമാം സ്വപ്നം
മരുവുമാ, മണിസദനമെങ്ങെന്നായ്
കരങ്ങൾ കൂപ്പി ഞാൻ കരഞ്ഞു ചോദിക്കേ,
ഉരിയാടുന്നതിലൊരുവരും, വെറും
ചിരികൾമാത്രമാണെനിക്കൊരുത്തരം!
മധുരഗാനങ്ങൾ ശ്രവിക്കും കർണ്ണങ്ങൾ
മഥിതചിത്തത്തിൻ കരച്ചിൽ കേൾക്കുമോ?
പുതുവെള്ളപ്പട്ടു ഞൊറിഞ്ഞു ചാർത്തിയും
പുതുമപോരാഞ്ഞിട്ടഴിച്ചുമാറ്റിയും
അലക്കരങ്ങളാലപരമൊന്നിനെ-
യലംഭാവംകൂടാതെടുത്തു നോക്കിയും
നുരത്തരികളാം മണിപ്രകാണ്ഡങ്ങൾ
നിരത്തി നിർമ്മിച്ച തരിവളകളെ
കളിത്തോഴി മന്ദം കരത്തിലർപ്പിക്കേ
തരത്തിനൊക്കാഞ്ഞു തകർത്തിവീഴ്ത്തിയും
തനതുമേനിയെത്തഴപ്പിച്ചാനന്ദ-
തരളയായ് നാഥനികേതം പൂകുന്ന
തരംഗിണിക്കെന്റെ കരച്ചിൽ കേൾക്കുവാ-
നൊരു ഞൊടികൂടിസ്സമയമില്ലപോൽ!
സുലളിതലതാതതികളിലെത്തി-
സ്സുരഭിലസുമനിരകളിൽത്തത്തി,
പ്രണയഗാനങ്ങളനേകം മൂളിയ
പ്രസൂനപാളിയെപ്പുണർന്നു തൃപ്തനായ്,
നവനവസുമം തിരയുന്ന മന്ദ-
പവനനുമില്ല പറയുവാൻ നേരം!
ചെറുചെടികളെച്ചവുട്ടിത്താഴ്ത്തിക്കൊ-
ണ്ടുഡുപഥം ഭേദിച്ചുയർന്നുപോകുന്ന,
വികാരമൂകരാം വിടപികൾക്കെന്റെ
വിലാപം കേവലം വിനോദം മാത്രമായ്!

ഒരുവിധം മമ നെടുവീർപ്പന്ത്യമായ്
കരിമുകിൽചിന്നും ഗഗനത്തിലെത്തി
കരയുവാൻ മാത്രം പിറന്ന വാനിനെൻ -
കഥകൾ കേട്ടല്പമലിവു തോന്നിപ്പോയ്.
വിശുദ്ധതതന്റെ വിഹാരവേദിയാം
വിയത്തിനും മമ ഗതിതാനെപ്പോഴും;
കനകപ്പൂമഴ പൊഴിക്കും കാമുകൻ
കതിരവൻ നിത്യം കഴൽ പണിഞ്ഞിടും;
പ്രണയപ്പാൽപ്പുഴയൊഴുക്കിക്കൊണ്ടൊരു
പനിമതിയെത്തിക്കനിഞ്ഞു കേണിടും,
ക്ഷണികമാമൊരു മഴവില്ലിന്നു തൻ-
പ്രണയമർപ്പിച്ചുകഴികയാം വാനം!
മറഞ്ഞുപോയൊരാ മഹാപ്രകാശത്തെ
സ്മരണയിൽക്കണ്ടിട്ടകം കുളുർക്കവേ
തടില്ലതകളാം തരളനേത്രങ്ങ-
ളിടയ്ക്കു മന്ദമായ്ത്തുറന്നും ചിമ്മിയും
വൃഥാവിലായ് ജന്മംകഴിക്കുമാ രാഗ-
വിവശയേകി നാളെനിക്കിസ്സന്ദേശം:
"തിരയുക സഖി, തിരയുക സഖി,
ചിരസമാർജ്ജിത സുകൃതപുഞ്ജത്തെ."
വ്രണിതയാമെന്നിലനുപമാനന്ദ-
കണിക പെയ്യുമക്കളമൃദുഗാനം
അനുദിനമെന്നിൽ പകരും വാനിടം
അതു നുകരുവാനിവിടെയെത്തും ഞാൻ;
ഫലരഹിതമീ പ്രവൃത്തികൊണ്ടു താൻ
വിലയം പ്രാപിക്കാതിരിക്കയില്ല ഞാൻ.
കരുണമാത്രമാണനിക്കു വേണ്ടതി-
ദ്ധരണിയിലതിന്നുറവു വറ്റിപ്പോയ്!
വിരിഞ്ഞൊരിസ്സുമം കരിഞ്ഞുവീഴ്വോളം
കരഞ്ഞുതന്നെ മേൽ കഴിച്ചിടാം കാലം...!

സ്മരണ

ഓർപ്പൂ ഞാനോമലാളൊത്തു പൂവിട്ടുകൊ-
ണ്ടാർപ്പു വിളിച്ചിടുമോണക്കാലം!
മംഗളം വായ്ക്കുമാ മംഗളനാളിലീ
ഞങ്ങളിരുകരം കോർത്തിണക്കി,
ചെറ്റാടൽക്കൂടാതെ പൂക്കൂടയേന്തി നൽ-
ച്ചിറ്റാടതൊട്ടുള്ള പൂക്കൾ തേടി,
ചിത്രശലഭങ്ങളെന്നപോലുന്മേഷാ-
ലെത്ര പൂവാടിയിലെത്തിയില്ലാ!
പാടത്തു നെന്മമണി കൊത്തിപ്പറക്കുന്ന
മാടപ്പിറാക്കളെ നോക്കി നോക്കി,
മാനഞ്ചും കണ്ണിയാളാനന്ദസ്തബ്ധയായ്
മാനവും നോക്കി നിന്നീടും നേരം
ഞാനരികത്തണഞ്ഞഞ്ചാറു പൂവവൾ
കാണാതെ മന്ദമപഹരിച്ചാൽ
'ആട്ടെ'യെന്നുള്ളൊരു വാക്കിൽ പരിഭവ-
മാക്കിയവൾ നില്ക്കും മൗനമായി;
എങ്കിലുമന്നു ഞാനോർത്തതില്ലോമലാ-
ളെൻകരൾത്താരു കവർന്ന കാര്യം!
ഓർപ്പൂ ഞാനോമലാളൊത്തുകൊണ്ടക്കളി-
ത്തോപ്പിൽക്കളിച്ചു രസിച്ച കാലം!
ഒട്ടു ചാഞ്ഞമ്മലർമുറ്റത്തു നില്ക്കുമൊ-
രൊട്ടുമാവിൻ തളിർച്ഛായയിങ്കൽ

ഏറും മുദമോടീ ഞങ്ങൾ ഗൃഹസ്ഥരായ്
'ചോറും കറിയും' ചമച്ചുതീർന്നാൽ
ആദ്യമെനിക്കു വിളമ്പിക്കഴിയാത-
സ്സാദ്ധ്വി തൻ കാര്യം നിനയ്ക്കയില്ല;
എങ്കിലുമന്നു ഞാനോർത്തതില്ലായതി-
ലെന്തോ രഹസ്യമുണ്ടെന്ന തത്ത്വം!
ഓർപ്പൂ ഞാനോമലാളൊത്തു പഠിക്കുവാ-
നോടിഗ്ഗമിക്കുമാ ബാല്യകാലം!
അഞ്ചിതാനന്ദമോടശ്രദ്ധരായൊരു
ബഞ്ചിലൊരുമിച്ചിരുന്നു ഞങ്ങൾ
അന്നു പറഞ്ഞുകഴിയാത്ത കാര്യങ്ങ-
ളിന്നും കുറച്ചു കിടപ്പുണ്ടാകാം!
മാമക പുസ്തകം തന്നിലവ്യക്തമാ-
യോമലാൾ 'കുത്തിവരച്ചി'ടുമ്പോൾ
തെറ്റെന്നു ഞാനും പരിഭവിച്ചെന്നിരു-
പ്പറ്റത്തൊരു ബഞ്ചിലാക്കിയപ്പോൾ
ഉച്ചയ്ക്കവളെന്നടുത്തെത്തിയാ നില്പു
പിച്ചവെച്ചീടുന്നുണ്ടിന്നും മുന്നിൽ!
തുച്ഛമാ രേഖകൾ പ്രേമലിഖിതത്തിൻ-
പ്രച്ഛന്നവേഷമെന്നാരറിഞ്ഞു!
ഓർപ്പൂ ഞാനോമലിൻ മേനിയിൽ താരുണ്യം
പൂക്കളണിയിക്കും ചൈത്രകാലം!
ഏകനായ് വായനമച്ചിലിരുന്നു ഞാ-
നേകാന്തതയുമായ് സല്ലപിക്കേ,
മന്ദമക്കോലായിലങ്ങിങ്ങൊരു പാദ-
വിന്യാസം കേട്ടു ഞാൻ പിന്തിരിയും;
തങ്കരത്നങ്കലതികയിൽ തത്തിയും
കങ്കണപ്പൈങ്കിളിക്കൊഞ്ചലിനാൽ
ബന്ധമഴിഞ്ഞതാം കുന്തളപ്പച്ചില-
പ്പൊന്തയ്ക്കൊരിക്കിളിയേറ്റിയേറ്റി,
നാണം കുണുങ്ങിയത്തൂണിൻമറവിലായ്
വാണിടും വാരൊളി മേനി കാണും;

തെല്ലിട ഞങ്ങളറിയാതെ കണ്മുന-
ത്തെല്ലുകളന്യോന്യം കൂട്ടിമുട്ടും;
അമ്മുഖത്തല്പനിമേഷത്തിലായിരം
ചെമ്പനീർത്താരുകളങ്കുരിക്കും;
അന്തമറ്റുള്ളതാം ചിത്തത്തുടിപ്പാൽ ഞാ-
'നെന്തിനു വന്ന' തെന്നാരായുമ്പോൾ
'ഒന്നുമില്ലെ'ന്നുള്ളൊരുത്തരാലോമലാൾ
വന്നവഴിക്കു തിരിച്ചുപോകും;
'ഒന്നുമില്ലെ'ന്നുള്ള വാക്കിന്റെയർത്ഥങ്ങ-
ളൊന്നുരണ്ടല്ലെന്നന്നോർത്തില്ല ഞാൻ!
ഓർപ്പു ഞാനോമലാളന്ത്യമായ് തൻ ദീർഘ-
വീർപ്പു വലിക്കുമാ രോഗതല്പം!
കാലചക്രത്തിൽ കുടുങ്ങി വിദൂരത്തിൽ
താതനായ്ജ്ജീവിതം പോക്കിടും ഞാൻ.
രോഗിണിയായിക്കിടന്നിടുമദ്ദിവ്യ-
രാഗിണിതന്മുന്നിൽ ചെന്ന നേരം
പാരം വിളറി മയങ്ങും വദനമാം
പാർവണചന്ദ്രൻതൻ പാർശ്വഭാഗേ
ശാന്തിതൻ പൊൻകതിർ വീശിപ്പുലരുമ-
സ്സാന്ധ്യതാരാഭമാം ലോചനങ്ങൾ
ഒന്നു തരളിതമായെന്നെ നോക്കിക്കൊ-
ണ്ടന്നു ചൊരിഞ്ഞതാം കണ്ണുനീരിൽ
വ്യക്തമാണോർക്കേണ്ടതൊക്കെയും, നില്ക്കാതെ
ചിത്തമേ, നീയെന്നും പാടിക്കൊൾക!.....

ആശ്വാസം

വാസരനാഥന്റെ ചുംബനമേറ്റിട്ടു
വാസവദിഗ്വധൂഗണ്ഡം തുടുക്കവേ,
പ്രേമസംഗീതം പൊഴിക്കുവാൻ താരുക-
ളോമനച്ചെന്തളിർച്ചുണ്ടു വിടർത്തവേ,
താമരത്തോപ്പിലെപ്പച്ചപ്പടർപ്പിലും
തത്തിക്കളിച്ചു പുളച്ചു രസിക്കുന്ന
തൈത്തെന്നൽ വല്ലീനിരകലെപ്പുല്കവേ,
ശൃംഗാരഗീതങ്ങളോരോന്നു പാടിയ-
ബ്ഭൃംഗാളി സൂനങ്ങൾതോറും പറക്കവേ,
അന്തമില്ലാതുള്ള ചിന്താതരംഗങ്ങ-
ളെന്തിനെൻ ചിത്തമേ, പൊന്തിച്ചിടുന്നു നീ?
ആയിരമായിരമാമ്പൽക്കുസുമങ്ങ-
ളായിരവിങ്കൽനിന്നുള്ളിൽ വിരിയിച്ചു.
കാണാതെ നിന്നെയും വഞ്ചിച്ചുപോയതാ-
മേണാങ്കബിംബമുദിക്കില്ലൊരിക്കലും!....
ചാരുവാമാനനമല്ലതു, ഭാവിതൻ-
ഘോരത കാട്ടിയ കണ്ണാടിതന്നെയാം!
കങ്കണനിസ്വനമായിട്ടു കേട്ടതാ-
ക്കാലന്റെ പോത്തിന്റെ ഘണ്ടാനിനാദമാം!
മന്ദാനിലച്ചലാൽ വീശിപ്പുലർന്നതു-
മന്ത്യനിശ്വാസമെന്നോർത്തതില്ലാരുമേ.
നക്ഷത്രമാല്യങ്ങളല്ലതപ്പൂവുടൽ

ഭക്ഷിച്ചോരഗ്നിസ്ഫുലിംഗങ്ങൾമാത്രമാം!
കാറൊളിക്കുന്തളമായിട്ടു കണ്ടതാ
നീറും ചിതയിലെപ്പാഴ്ക്കരിക്കട്ടയാം!
അംബരമാണെന്നു തോന്നിയതോർക്കുകി-
ലന്ത്യാവരണമാണെന്നതു നിർണയം!
പുഞ്ചിരിത്തെല്ലൊന്നു ചിന്തിച്ചുപോയതാ-
വൻചിത ശേഷിച്ച ചാമ്പലെന്നോർക്ക നീ!
ആശ്വസിച്ചീടുമെൻ ചിത്തമേ,യെങ്കിലും
ശാശ്വതപ്രേമം നശിക്കില്ലൊരിക്കലും!....

വ്യാമോഹം

അനുദിനമാരെയോ കാത്തു ഞാനീ-
യരുവിതൻതീരത്തു വന്നിരിപ്പൂ;
അവളെന്നെക്കഷ്ടം! കബളിപ്പിച്ചി-
ട്ടകലത്തെങ്ങാനും മറഞ്ഞിരിപ്പൂ!
കഴിയാറായില്ലേയിക്കണ്ണുപൊത്തി-
ക്കളി,യിനിക്കാര്യത്തിനെന്തു കാലം?
ഒരു മിന്നലയ്യയ്യാ! വാനിലൊന്നാ-
ത്തരിവളതന്നൊളി വീശിക്കാണാം;
കുതികൊള്ളും ചെമ്മുകില, ല്ലവൾതൻ-
പുതുസാരിത്തുമ്പൊന്നിളകിക്കാണാം;
അകലെപ്പനീർപ്പൂവ,ല്ലമ്മുഖത്തി-
ലരഞ്ഞൊടി കാണുമരുണിമതാൻ;
കുളിരിളം തെന്നലിളകയല്ലാ-
ക്കിളിമൊഴിതൻ മൂളിപ്പാട്ടുതന്നെ;
അരുവിതൻ മർമ്മരമ.ല്ലവൾത-
ന്നരമണിശിഞ്ജിതഘോഷമത്രേ;
മഴവില്ല,ല്ലല്ലണിക്കുന്തലാൾ ത-
ന്നഴകൊഴുകീടുമാ മഞ്ജുഗാത്രം -
അരു,തരു,തെന്തിവൾക്കല്പംകൂടി-
യവിടെത്താനങ്ങനെ നിന്നുകൂടേ?

മുഴുമതിബിംബമല്ലപ്പിടമാൻ-
മിഴി കൈയിലേന്തും രജതകുംഭം;

വരവാണാച്ചോലയിൽ വെള്ളം കോരാൻ
വരവാണി, ഹാ, ഹാ, ഞാൻ ഭാഗ്യപൂർണനു്!
ശരി, യെന്നാൽക്കാണട്ടെ, കൺതുടച്ചെൻ -
ചിരപുണ്യപുഞ്ജത്തെ കൺകുളുർക്കെ!

ഇവിടെയന്തെന്നുള്ളി? ലോമലാൾ, "ഞാ-
നിവിടെയുണ്ടെ"ന്നോ നീയെങ്ങുമില്ലാ!....

കിരണാശ്ലേഷം

കലിതകൗതുകം പുലരിമാതൃതൻ-
കരതലാംഗുലിത്തളിരാലെൻ-
മണിയറദ്വാരേ തെരുതെരെ മുട്ടി-
"ട്ടുണരുകെൻ കുഞ്ഞേ" ന്നുര ചെയ്കേ,
സുഖമയസ്വപ്നസുരഭിലമായെൻ-
സഖിയാകും നിദ്രാവനിതയെ,
ഒരുവിധം മാറ്റീട്ടുടനജ്ജന്നലി-
ന്നരികിലെത്തി ഞാനതിതുഷ്ട്യാ,
തുരുതുരെ മർത്ത്യനിരകൾ പാഞ്ഞിടും
തെരുവു വീക്ഷിച്ചു നിലകൊള്ളും.

കനകതാരകനികരമാകാശ-
ത്തനഘവെൺകതിർ ചൊരിയവേ,
ഉലകിനുള്ളൊരു ചെറുദീപങ്ങളാ-
മുഡുനിരകളും തെളിയവേ,
കമനീയമായി രചിതമാമേതോ
കനകച്ചങ്ങലയ്ക്കടിമയായ്
പതിവുപോൽ ഞാനജ്ജന്നലിന്നന്തികേ,
കുതുകമോടെത്തി നിലകൊള്ളും.

നിരനിരയായിത്തെരുവിൽക്കാണുന്ന
നരതതിതന്റെയിടയിലായ്

ഇരുളിന്റെ മാറിൽക്കളിയാടുന്നതാ-
മരുണനുള്ളൊരു കിരണംപോൽ,
പുരടകപ്രഭ ചിതറിടും ദിവ്യ-
തരമൊരു മിന്നൽപ്പിണർ കാണാം;
ഇതുവിധം ദുഃഖമയമാകുമോരോ
ദിനമിങ്ങെത്തുമ്പോളതിൽനിന്നും
കടമായാനന്ദകണികമാത്രം ഞാൻ
കരഗതമാക്കും പതിവായി.
ഒരു ഞൊടിക്കുള്ളിലതു മറയും, ഞാന-
ദ്ദുരിതവാരാശിക്കകമാളും!
ഒരുവിധം മന്ദമണയുന്ന 'നാളെ'-
ക്കരുതി ഞാൻ വീണ്ടും നടകൊള്ളും!...

പാടുക

പാടുക, പാടുകെൻ ചിത്തവിഹംഗമേ,
പാതിരപ്പാട്ടുകൾ, പാവനങ്ങൾ.
അല്ലെന്നഖിലരുമോതിടും വേളതാ-
നല്ലയോ നിന്നുടെ കാല്യകാലം!
ആഗതമായിപ്പോയാ നവ്യവേള, നീ
സ്വാഗതമോതുക വീതശങ്കം;
ഗൂഢമായ് വാഴാതെ മൗനം വെടിഞ്ഞിനി
കൂടുവിട്ടൊന്നു പുറത്തിറങ്ങൂ;
ആശ്ചിറകു വിരിച്ചുനീ ചിന്തയാ-
മാകാശംതന്നിൽപ്പറന്നുകൊള്ളൂ;
പൊയ്പ്പോയ കാലസ്മരണയാം പക്വത്തിൻ-
കയ്പുമിനിപ്പുമൊട്ടാസ്വദിക്കൂ!
പാടുകെൻ ചിത്തവിഹംഗമേ,യിന്നലെ-
പ്പാടിനിറുത്തിയ പാട്ടിൻശേഷം;
നിത്യാന്ധതയിൽ നിമഗ്നയാകും നിന-
ക്കിത്തരം ഗീതങ്ങളുത്തമങ്ങൾ!
അന്യർക്കു കേട്ടു രസിക്കുവാനല്ലതു
നിന്നുടെ നിർവൃതിക്കായിമാത്രം!
ആനന്ദഗാനങ്ങൾ പാടിപ്പറക്കട്ടെ
വാനമ്പാടിക്കുലം വാനം ചുറ്റി,
പുല്പൂവുകണ്ടു ഹസിച്ചു ചിരിക്കട്ടെ
പൊൽത്താരും കൂട്ടരും തുഷ്ടരായി;

കോടകക്കാർ തിങ്ങുമീയന്തരീക്ഷത്തിങ്ക-
ലോടക്കുഴൽവിളി നീ മുഴക്കൂ!
മഞ്ജുളോഷസ്സിന്നു മാഹാത്മ്യമേറ്റുവാൻ
മഞ്ജരി പൊട്ടിച്ചിരിച്ചിടേണം;
താരകക്കുഞ്ഞുങ്ങൾ പുഞ്ചിരി തൂകുവാൻ
വാരിദമാല കരഞ്ഞിടേണം;
താമരത്തോപ്പിന്നു മർമ്മരം മൂളുവാൻ
മാലേയത്തെന്നലലഞ്ഞിടേണം;
തെല്ലിട കൂടാതെ കൂലം ചിരിക്കുവാൻ
കല്ലോലം പല്ലവി പാടിടേണം;
മഞ്ഞുകണികകൾ മിന്നുവാൻ പുല്ക്കൊടി
മൗനസംഗീതം പൊഴിച്ചിടേണം;
ജീവിതപാത്രം വരളാതിരിക്കുവാ-
നീവിധം നീ നിത്യം പാടിടേണം!....

അർത്ഥന

സത്യപ്രകാശമേ, യെന്നെയുമാ
നിത്യതയിങ്കലേക്കൊന്നുയർത്തു.
കണ്ണീർക്കണങ്ങൾ തുളുമ്പിനില്ക്കും
സുന്ദരമാമിപ്പളുങ്കുപാത്രം
ഘോരനിരാശാശിലാതലത്തി-
ലാരുമറിയാതുടയും മുന്നിൽ
ബന്ധുരമായ നിൻ പ്രേമപൂർണ-
ചന്ദ്രികതന്നിലലിഞ്ഞുവെങ്കിൽ!....
തങ്കക്കതിരവകാന്തിപൂരം,
തിങ്കൾക്കലതന്റെ മന്ദഹാസം,
കാകളി പാടിയിങ്ങോടിയെത്തും
കോമളവാസന്തശ്രീവിലാസം,
എത്രമേലെന്നെത്തഴുകിലുമീ
നിത്യമാം ശൂന്യതയ്ക്കില്ലൊരന്തം!...
ഭാവനപ്പൂവനചൈത്രമേ, നിൻ
പാവനഗാനമരന്ദസാരം
പാടുവാനാശിച്ചലഞ്ഞിടുമീ
വീണയിലല്പമൊഴുകുവാനായ്
—പ്രേമരഹിതമീ ലോകമൊന്നാ-
ക്കാർമ്മുകിൽക്കാർമ്മുകം കാണുവാനായ്
— കമ്പിതഗാത്ര ഞാനെത്ര മിന്നൽ-
ക്കമ്പികൾ മേലുമഴിച്ചുകെട്ടാം...!

മഞ്ഞുകണങ്ങൾ നിൻ ചുംബനത്താൽ
മന്ദഹസിച്ചു മറഞ്ഞുപോകും;
താവകസൗരഭ്യം പൂശിടുമ്പോൾ
താരുകൾ തൽക്ഷണം വാടിവീഴും;
എന്നിൽ നിൻ ഗാനമുയരുമെങ്കി-
ലന്നു ഞാൻ നിന്നിലലിഞ്ഞുചേരും!...

പിരിഞ്ഞപ്പോൾ

കുടിലകുളിർകുന്തളം കെട്ടഴിഞ്ഞങ്ങനെ,
കുറുനിരകൾ തെന്നലിൽ തത്തിയുമങ്ങനെ,
നിടിലമതിൽ വേർപ്പണിമുത്തണിഞ്ഞങ്ങനെ,
തൊടുകുറിയൊരല്പം പൊടിഞ്ഞു മാഞ്ഞങ്ങനെ,
കളരുചിരകണ്ഠമിടറുമാറങ്ങനെ,
കടമിഴികളശ്രുവാലാർദ്രമായങ്ങനെ,
വിവിധതരചിന്തയാൽ വീർപ്പുവിട്ടങ്ങനെ,
വിമലതരഹാരമിളകുമാറങ്ങനെ,
കവിയുമൊരു താപം സ്ഫുരിക്കുമാറങ്ങനെ,
കവിളിലൊരു കാർനിഴലേശിയുമങ്ങനെ,
അധരപുടമല്പം വിറകലർന്നങ്ങനെ,
അവയെയൊരുമട്ടിലമർത്തിയുമങ്ങനെ,
തുടുകവിളിലശ്രുബിന്ദുക്കൾ വീണങ്ങനെ,
പുടവയുടെ തുമ്പിനാൽ തുത്തുതുത്തങ്ങനെ,
അപരരതു കണ്ടുവെന്നോർത്തുകൊണ്ടങ്ങനെ,
അകമുഴറിയേറ്റം പരിഭ്രമിച്ചങ്ങനെ,
വിഷമമിനി നില്ക്കുവാനെന്നപോലങ്ങനെ,
വിരവിലൊരു മാൻപേടപോൽ വിരണ്ടങ്ങനെ,
ചില ഞൊടിയിലേറ്റം നിഗൂഢമായങ്ങനെ,
ചിരവിരഹിയെന്നെക്കടാക്ഷിച്ചുമങ്ങനെ,
കദനമൊരു രൂപമെടുത്തപോലങ്ങനെ,
കതകിനുടെ പിന്നിൽ മറഞ്ഞുനിന്നങ്ങനെ,

കരളു മമ പാരം തകർക്കുമാറങ്ങനെ,
സരളയുടെ നില്പുമറക്കുവതെങ്ങനെ?.....

തുഷാരഹാരം

കഴിഞ്ഞകാല്യം

കുട്ടിക്കതിരവനംബരലക്ഷ്മിതൻ
പട്ടുടയാടയിൽ തൂങ്ങിടുമ്പോൾ,
ഞെട്ടിയുണർന്നൊരു ബാലമരുത്തു പൂ-
മൊട്ടിനെത്തട്ടിയുണർത്തിടുമ്പോൾ,
ഇങ്ങിനിയെത്താതെ പോയൊരെൻ ബാല്യത്തിൻ
മങ്ങിയോരോ നിഴൽ കാണ്മൂ ഞാനും.

ബാല്യം-എൻ ജീവിതവാസരം തന്നുടെ
കാല്യം - കലിതാഭമായ കാലം,
പിച്ചനടക്കുവാനമ്മ പഠിപ്പിച്ച
പൊൽച്ചിലമ്പൊച്ചയുതിരും കാലം,
ആവർത്തനോത്സുകമാകുമാ വേളക-
ളീ മർത്ത്യനെങ്ങനെ വിസ്മരിക്കും?

മങ്ങിക്കിടപ്പതുണ്ടിമ്മലർമുറ്റത്താ
മംഗളജ്യോതിസ്സിൻ കന്ദളങ്ങൾ;
കണ്ണീരിൽച്ചാലിച്ച പുഞ്ചിരിയെത്രയീ
മണ്ണിനു ഞാനന്നാളേകിയില്ലാ;
എണ്ണിയാൽ തീരാത്തൊരെത്ര കഥകള-
ന്നെന്നോടീ മാകന്ദമോതിയില്ലാ!
മാമകബാല്യമെനിക്കതിമോഹന-
മാകുമൊരാരാമം തീർത്തിരുന്നു;

ആനന്ദദായകമാകുമപ്പൂവന-
മാ'നന്ദനോ'പമമായിരുന്നു;
കാലത്തിൻകൈവിരൽത്തള്ളലാൽ ഞാനെത്ര
കാതങ്ങൾ പിന്നിട്ടു നില്പതിപ്പോൾ!
പച്ചിലക്കാട്ടിൽപ്പറക്കും കിളികളെൻ
കൊച്ചുകൈത്തണ്ടിൽ കളിച്ചിരുന്നു;
പൊൻപ്രഭ ചിന്നുന്ന തുമ്പികളെന്മുഖം
ചുംബിച്ചെൻമുന്നിൽ പറന്നിരുന്നു;
ആയവയിന്നെന്നെക്കാണുമ്പോൾ പേടിച്ചു
പായുന്നു, ഞാനിത്ര പാപിയെന്നോ!
മാന്യമാമെന്നുടെ മന്ദിരമന്നെല്ലാം
ശൂന്യതയ്ക്കാവാസമായിരുന്നു;
നാലഞ്ചുകമ്പിനാൽ തീർത്ത കുടിലിൽ ഞാൻ
നാകത്തെ നിത്യവും കണ്ടിരുന്നു;
പ്ലാവിലക്കുമ്പിളിൽപ്പൂഴിച്ചോറന്നെല്ലാം
പാലിലും പ്രീതിദമായിരുന്നു!

ഞങ്ങൾ

മനുജരിനിയെന്തൊക്കെയോതിയെന്നാലുമെൻ-
'വനജ'യെ മറക്കുവാനാളല്ല ഞാൻ ദൃഢം.
ചലിതജലബിംബിതമായ നേർ ശാഖിയിൽ
വളവധികമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നപോലവേ
കുലടയവളെന്നുള്ള കാഹളമൂതുന്ന
കുടിലഹൃദയങ്ങളേ, നിങ്ങൾക്കു മംഗളം!
കദനപരിപൂർണമെൻ ജീവിതവീഥിയിൽ
കതിരൊളി വിരിക്കുമക്കമ്രദീപത്തിനെ
-വ്രണിത ഹൃദയത്തിന്റെ ദുർബലതന്തുവിൽ
പ്രണയസുധ പൂശുമെൻ പുണ്യത്തിടമ്പിനെ-
അരുതരുതു വിസ്മരിച്ചീടുവാൻ, ജീവിത-
മതിരുചിരമാക്കുന്നതൊന്നിസ്മരണതാൻ!
വിധിയൊടൊരുമട്ടൊക്കെ മല്ലടിച്ചീവിധം
വിജനതയിലേകനായ് ഞാനിരുന്നീടവേ,
മധുരഹസിതാർദ്രമാമാനനം തെല്ലു ചാ-
ച്ചമൃതരസമൂറിടും നർമ്മസംഭാഷണാൽ
കരളുരുകിയെത്തുമെൻ കണ്ണീർക്കണം തുട-
ച്ചവളരികിൽ നില്പതായ്തോന്നുന്നിതിപ്പൊഴും!
സതിമണികൾ കേവലം സങ്കല്പരൂപരെ-
ന്നതികഠിനമോതുന്ന നിർല്ലജ്ജലോകമേ,
ഒരു നിമിഷമെങ്കിലുമോമലിൻ സന്തപ്ത-
ഹൃദയപരിശുദ്ധിയെക്കണ്ടു തൃപ്തിപ്പെടിൻ!

കുലതരുണിമാരണിമാണിക്യമാമവ-
ളലമിവനെയോർത്തു കരകയാണിപ്പൊഴും!
ഹൃദയയുഗളത്തിന്റെ സംഘട്ടനത്തിനാ-
ലുദിതമൊരു രാഗസ്ഫുലിംഗമൊന്നിത്രമേൽ
വളരൊളി പരത്തുമാ വെള്ളിനക്ഷത്രമായ്
വളരുവതു കേവലം കേഴുവാൻ മാത്രമോ?
പിഴുതുകളയുന്നതിന്നാകാത്തൊരുപ്രേമ-
ലതികയുടെ പത്രങ്ങൾ – പോയ്പോയ നാളുകൾ
മറവിയുടെ പിന്നിൽനിന്നെത്തിയെന്നോർമ്മയിൽ
മധുതരചിത്രശതങ്ങൾ വരയ്ക്കയാം!

കനകമഴപൊഴിയുമൊരു കാല്യസൂര്യോജ്ജ്വലൻ-
ക്കിരണപരിരംഭണാലുൾപ്പുളകാംഗിയായ്
കുളി പതിവുപോൽക്കഴിഞ്ഞീറനുടുത്തു തൻ-
പുരികുഴലൊരശ്രദ്ധമട്ടിൽത്തിരുകിയും
ഇടതുകരവല്ലിയിൽ നാനാകുസുമങ്ങ-
ളിടകലരുമക്കൊച്ചു പൂത്തട്ടമേന്തിയും,
അപരകരമാമന്ദമാട്ടി,യറിഞ്ഞിടാ-
തുടുപുടവതൻ തുമ്പിടയ്ക്കിടെത്തട്ടിയും
അലയിളകി നാണംകുണുങ്ങിച്ചിരിചൊരി-
ഞ്ഞൊഴുകുമൊരു കാനനപ്പൂഞ്ചോലപോലവേ
'വനജ' വരവേണിയാളമ്പലത്തിങ്കലേ-
യ്ക്കനുജനൊടുകൂടിത്തൊഴാൻ മിക്കുന്നതും;
വഴിയരികിലെന്തിനോ വന്നുനിന്നീടുമെൻ-
മിഴിയിണകളാനന്ദസമ്പൂർണ്ണമാവതും;
അരുണകിരണാളികളുമ്മവെച്ചീടുന്നൊ-
രരിയമൃദുചെമ്പനീർപ്പൂവുപോലോമലിൻ
തുടുതുടെ ലസിക്കുന്ന പൊൻകവിൾക്കുമ്പിങ്ക-
ലൊരു ഞൊടിയിലായിരം ഭാവം തെളിവതും;
തളിരധരപാളിയിൽ തത്തിക്കളിക്കുന്ന
ലളിതഹസിതങ്ങളാം കൊച്ചുപൂമ്പാറ്റകൾ
മമ ഹൃദയമിക്കിളിയേറ്റുമാറങ്ങൊരു

മഹിതതര മാരിവിൽ വീശി മറവതും;
കളിവചനമോരോന്നുരച്ചെന്റെ കൂട്ടുകാ-
രൊളിശരമയപ്പതും പൊട്ടിച്ചിരിപ്പതും;
തളിർനിരകളിളകുമൊരു വാരുണീവാടിയിൽ
തരളതര താരകത്താരു വിരിയവേ,
പരിമളമിണങ്ങുന്ന തെന്നലെല്ലാടവും
പരമിളകിയെത്തുന്ന പൊന്നന്തിവേളയിൽ
അമലതര ഭക്തിസംവർദ്ധസംകീർത്തന-
ത്തിരയിളകുമോമൽതന്നാലയപ്രാന്തവും
ഒരു കനകദീപവു,മായതിൻ ചുഴവും
'ശിവ, ശിവ' ജപിച്ചിരുന്നീടും ശിശുക്കളും
അധരപുടമല്പമടച്ചും വിടുർത്തിയു-
മലസഗമനംചെയ്യുമെന്നാത്മനാഥയും
കളനിനദധാരയാലോമൽപ്പൈതങ്ങൾക്കു
ചില പിഴയ്ക്കിടക്കു തിരുത്തിക്കൊടുപ്പതും
അവളുടെയൊരേട്ടനൊത്തങ്ങേപ്പുറത്തു ഞാ-
നകതളിർ കുളിർത്തുകൊണ്ടോരോന്നുരപ്പതും
തരുണിമണി നാമം നിറുത്താതെ ഗൂഢമായ്
തല പകുതി ചാച്ചുകൊണ്ടെത്തിനോക്കുന്നതും
ഇരുളിലിരുഹൃദയമൊരു ഞൊടിയിടയിലൊന്നിച്ചൊ-
രാനന്ദസൗധം രചിച്ചു തകർപ്പതും
വ്യതിചലനമല്പവുമേശാതെ കാണ്മു ഞാൻ
മതി, മതി, നിറുത്തട്ടെയെന്നാത്മരോദനം!.....

കാട്ടാറിന്റെ കരച്ചിൽ

കുലഗിരിയൊന്നിൻ കഴൽ ചുംബിക്കുന്ന
നലമെഴുമൊരു നളിനിതന്നുള്ളിൽ
ഒളിച്ചിരുന്നു ഞാനൊരായിരം കൊല്ലം
വെളിച്ചമെന്നുള്ളതറിഞ്ഞിടാതഹോ!
നവവർഷാശ്ലേഷപുളകിതയാമാ
നളിനിതന്നുള്ളം തുളുമ്പിയ നാളിൽ
കുതിച്ചു ഞാനുഴിപ്പരപ്പിലേ,യ്ക്കെന്നാൽ
പതിച്ചിതു കഷ്ടം ശിലാതലം തന്നിൽ!
എടുത്തവിടെനിന്നിവളെ, യാവന-
പ്പടർപ്പൊരമ്മപോൽ പുണർന്നു ലാളിച്ചാൾ.
പരിചിൽ ശാന്തത പരിലസിക്കുമെൻ-
പരിസരമെല്ലാം പരമസുന്ദരം;
കളിയാടീടുവാൻ കുളിരിളം തെന്നൽ,
പുളകം പൂശുവാൻ പുതുകുസുമങ്ങൾ,
കുണുങ്ങിയോടുവാൻ തൃണതലപ്പര,-
പ്പിണങ്ങിയെന്നിലന്നഖിലഭാഗ്യവും!
പഠിക്കുവാനായിപ്പല പത്രങ്ങളും
വിടുർത്തി നിന്നിതാ വിപിനലക്ഷ്മിയാൾ.
മദീയഭാഗ്യത്തിൽ മനം മയങ്ങി ഞാൻ
മദാലസയായിച്ചരിച്ചിതക്കാലം!
തടത്തിൽ നില്ക്കുന്ന ചെടിനിരയൊന്നി-
ലിടയ്ക്കു സുസ്മിതം പൊഴിച്ചു പൂക്കളാൽ
തുളുമ്പിയാനന്ദമകക്കുരുന്നിൽ, ഞാൻ

പളുങ്കുമാല്യങ്ങളവയിലർപ്പിച്ചു
കിളിനിരകൾതൻ കളകളസ്വനം
കുളിരിയറ്റിയെന്നകതളിരിങ്കൽ
പകരം ഞാൻ വീണാക്വണിതം മേല്ക്കുമേൽ-
പ്പകർന്നിതന്നാളപ്പതംഗപാളിയിൽ.
തടില്ലതപോലെ തരളമേനിയിൽ
തടംതല്ലിത്തകർത്തൊലിച്ച നാളുകൾ
- മദീയജീവിതപ്രഭാതവേളകൾ-
മറഞ്ഞുപോ;-യിനി വരില്ലൊരിക്കലും!

പുറത്തുനോക്കി ഞാൻ പുതിയ നീഹാര-
പ്പുതപ്പു നീക്കിയന്നൊരു പുലരിയിൽ
വരണ്ട പാരിടം, ഇരുണ്ട വിണ്ടലം-
വരേണ്ടതെന്തതിൽപ്പരം ദുരിതങ്ങൾ!
ചുരുക്കിയോതിടാ, മവിടുന്നെൻ ഗതി
തിരിച്ചുവിട്ടിതാ നിയതിതൻ കരം;
പ്രഭാവധോരണിക്കഭാവമറ്റതാം
പ്രദേശമിപ്പോളെൻ പ്രവാഹപദ്ധതി.
കരുണതൻ ദിവ്യകണികകളെന്നിൽ
നിരന്തരം വന്നു പതിക്കുന്നിണ്ടിപ്പോൾ,
രോല്ലലില്ലെനിക്കിവിടെ,യെങ്കിലും
വരുന്നതില്ല മേ സമാധാനം തെല്ലും!
ചെറുക്കുന്നെൻ ഗതി ചിറയാലേ ചിലർ
മറുത്തുപോകുവാനശക്തയാണു ഞാൻ;
മലയ്ക്കുമാഴിക്കുമിടയിൽപ്പെട്ടിപ്പോൾ
മലയ്ക്കയാണെന്നാൽ മലിനയല്ലേതും;
തിരിച്ചദിക്കിലേക്കിനിയൊരിക്കലും
തിരിച്ചുപോകുവാനൊരുങ്ങുകില്ല ഞാൻ.
എനിക്കുമുണ്ടേതോ ചിലതെല്ലാ, മുഴി-
പ്പരപ്പിനോടൊന്നു പറഞ്ഞു പോകുവാൻ;
വരുന്ന വർഷത്തിൻ സമാഗമത്തിലെൻ-
ചിറ തകരുകിൽ കൃതാർത്ഥയായി ഞാൻ!....

സന്ദേശം

നിത്യവുമെത്താറുണ്ടെന്‍നാഥന്റെ സന്ദേശങ്ങള്‍
- നിസ്തുലസ്നേഹത്തിന്റെ കല്യാണകല്ലോലങ്ങള്‍ -

സായാഹ്നവധൂടിയാളെത്തുന്നിലെത്തും, പട്ടു-
സാരിതന്നുള്ളിളിൽനിന്ന,ക്കത്തെനിക്കേകും പോകും
ആരതു തന്നെന്നു ചോദിച്ചാല്‍ പറയുവാ-
നാവതലല്ലവള്‍ക്കിത്ര വെമ്പലെന്താവോ പോകാന്‍!
ശോണമാമമ്മുഖത്തിലെപ്പോഴും മൗനത്തിന്റെ
വീണവായനയല്ലാതില്ലൊരുത്തരം വേറെ!
തകരും ഹൃദയത്തില്‍ പാവനപ്രേമാമൃതം
പകരും മമ പൂര്‍വപുണ്യത്തിന്‍ തിരുനാമം
ആരാനുമുരപ്പതും കേള്‍ക്കുകില്‍ മതി,യെനി-
ക്കാനന്ദസാമ്രാജ്യത്തിന്‍ റാണിയായുയരുവാന്‍!

അക്ഷയാക്ഷരമെഴുമാ നീലക്കടലാസി-
ലക്ഷമം പാഞ്ഞീടുമെന്നക്ഷികളത്യുത്സാഹാല്‍;
സംശുദ്ധമതിലെന്റെ മാനസം മുങ്ങും, ലോകം
സംശയക്കരിമ്പടമിട്ടെന്നെ മൂടും വേഗം!
കല്മഷംപോലും സ്നേഹം, ഇത്തരം സദാചാര-
ക്കണ്ണതില്‍ക്കെട്ടിലല്ലാതെങ്ങുള്ളു ദുരാചാരം?

ആളിമാരെയും വിട്ടിട്ടേകയായാരാമത്തി-
ലാളുമുള്‍ക്കണ്ഠയോടുകൂടി ഞാനതിഗൂഢം

പ്രേമലേഖനമതു വായിച്ചുമാവർത്തിച്ചും
രോമഹർഷത്താലൊന്നു പുഞ്ചിരിതൂകീടുമ്പോൾ
പറയും പതുക്കെയപ്പത്രികളെന്തോ, ചിത്തം
പതറിപ്പകച്ചു ഞാൻ നോക്കുമെൻ പരിസരം.
പുഞ്ചിരിയടക്കിക്കൊണ്ടെത്തിനോക്കീടുമോരോ
മഞ്ജുളമലർകളും മന്ദമെൻ പിറകിലായ്.
ഉച്ചലന്മരുത്തുമക്കത്തു കണ്ടതിൻ പൊരു-
ളുച്ചരിച്ചുലാത്തിടുമുമ്മറപ്പൂങ്കാവിങ്കൽ.
കണ്ണടച്ചു ഞാൻ ലജ്ജാമൂകയായ്ത്തലതാഴ്ത്തും,
കർണ്ണങ്ങൾ പരിഹാസംകേട്ടേറ്റം തഴമ്പിക്കും!....

കോമളപദാവലിയിളകിത്തെളിഞ്ഞെന്നെ-
ക്കോൾമയിർക്കൊള്ളിക്കുമസ്സന്ദേശഗാനാമൃതം
എത്രമേൽ നുകർന്നാലുമാവതല്ലതിനെന്റെ
തപ്തമാനസത്തിനെസ്സന്തൃപ്തമാക്കീടുവാൻ!
കണ്ടിടാമതിലേറെത്തത്ത്വോപദേശം, പക്ഷേ,
കണ്ടതില്ലെന്നാഥന്റെയാഗമവൃത്താന്തങ്ങൾ
ആശിപ്പതതുമാത്രം ഞാനെന്നു, മദ്ദേഹത്തി-
നായിരം വിശേഷങ്ങളുണ്ടോതാൻ പുതിയതായ്!
ഇന്നാളറിഞ്ഞവയൊക്കവേയപൂർണ്ണങ്ങ-
ളെത്തുവാനിനിയുള്ളതൊക്കവേയവർണ്ണ്യങ്ങൾ!
നീളുമീ നിരാശയെ നിതരാം നുകരാനോ
നീയെനിക്കേകീടുന്നു നിത്യമിസ്സന്ദേശങ്ങൾ?
ലോകത്തിൻ പരിഹാസപ്പാഴ്മരുപ്പരപ്പിലി-
ല്ലോകത്തിൻ നിഴലാം ഞാൻ മായുന്നതെന്നാണാവോ?

ചന്ദ്രികയിൽ

മോടികൂടീടുമാലയമലർ-
വാടിയിലിരുന്നീവിധം
ഓതുകയാണു മുഗ്ദ്ധയായ ത-
ന്നോമനയോടക്കാമുകൻ:

"സാരസാസനസൃഷ്ടികൗശല-
സാരസർവസ്വകേന്ദ്രമേ!
കണ്ണുനീരാൽ നനച്ചു നേടിയ
പുണ്യകർമ്മവിപാകമേ!
മജ്ജയക്കൊടി,യൊന്നു നീ നിന്റെ
ലജ്ജയെപ്പുറത്താക്കുക.

"പാർവണശശി പാരിടമൊരു
പാലലക്കടലാക്കവേ,
ഇക്കുളിർപ്പൊയ്ക രാഗലോലയാ-
യുൾക്കുളിരണിഞ്ഞീവിധം
പൊൻതിരച്ചുണ്ടു മന്ദമായ് വിടുർ-
ത്തിന്ദുരശ്മിയെച്ചുംബിക്കേ,
നർമ്മഭാഷണചാതുര്യാൽ ലജ്ജാ-
നമ്രശീർഷയാം വല്ലിയെ
രാക്കുളിർത്തെന്നൽ തൻ വശമാക്കി-
പ്പൂക്കുലക്കുചം പുല്കവേ,

ഇത്തരമൊരു രാവിനെ വെറും
മുഗ്ദ്ധതയ്ക്കിരയാക്കൊലാ!

"തങ്കമേ! തെല്ലുനേരം നീ, നിന്റെ
തങ്കമേനി സമീക്ഷിക്കൂ;
ലോലലോചനതാരകങ്ങൾ നിൻ -
ഫാലചന്ദ്രനെപ്പുല്കുവാൻ
നിത്യവും കുതിച്ചോടിയീവിധം
നിസ്തുലാനന്ദമാളവേ,
പ്രേമശീതളമായ നിന്നുടെ
കോമളാധരയുഗ്മങ്ങൾ
തങ്ങളിൽത്തന്നെ ചുംബനം ചെയ്തു
തുംഗസൗഖ്യം നുകരവേ,
പട്ടുറൗക്കിതന്നുള്ളിൽത്തിങ്ങും നിൻ-
കട്ടിപ്പോർക്കുചകുംഭങ്ങൾ
തമ്മിലന്യോന്യം പുല്കിയാനന്ദ-
തുന്ദിലരായ്ത്തുളുമ്പവേ;
കെട്ടഴിഞ്ഞുകിടക്കും നിന്നുടെ
കറ്റവാറൊളികുന്തളം
താവകാമലമേനിയാശ്ലേഷി-
ച്ചീവിധമിളകീടവേ,
എന്തിനെൻ കരസ്പർശനാൽ നിന്റെ
ബന്ധുരാംഗം ത്രസിക്കുന്നു?"
ഇത്തരം നാഥഭാഷിതം കേട്ടു
പൊത്തിയോമലാൾ കണ്ണിണ!

മംഗളമയമായൊരാ ദിവ്യ-
രംഗമെങ്ങനെ തീർന്നുവോ?.........

ആ വസന്തം

ആ വസന്ത,മനശ്വരം, മാമക-
ജീവിതത്തിന്റെ വിശ്വസ്തകാമുകൻ
- എൻ കുളിർ സ്വപ്നസൗധശൃംഗങ്ങളിൽ
വെൺകളിപൂശുമാനന്ദചന്ദ്രിക-
കാത്തിരിക്കുമാ നിർവാണമണ്ഡലം
പേർത്തുമെത്ര തിരഞ്ഞിനിപ്പോകണം!
ഈവിധമീയിരുൾപ്പിശാചിന്നെത്ര
ജീവരക്തമിനിയും ചൊരിയണം!
ആവതെന്തു, ഞാനെത്ര കേണീടിലും
ഭാവി,യാ രംഗമെന്നും മറച്ചിടും!

ശൂന്യതയിങ്കൽനിന്നു ജനിച്ച ഞാൻ
ശൂന്യതതന്നടിയിലടിയണം!
രണ്ടിനുമിടയ്ക്കായൊരു മോഹന-
വിണ്ടലം കണ്ടുകൊൾവാൻ കൊതിക്കിലോ,
ക്ലിപ്തമില്ലാതെ നീണ്ടുനീണ്ടുള്ളൊരി-
ത്തപ്തമാം മരുഭൂവിലുഴലണം!
ആശതൻ തണൽ തേടി ഞാ,നെങ്കിലും
ക്ലേശപകമശിച്ചു തൃപ്തിപ്പെടാം!....

കളിത്തോണിയിൽ

"ഇന്നലെ ഞാനൊരു സ്വപ്നം കണ്ടു,
ഇന്നതൊന്നോതാനസാധ്യം തോഴീ!
പാതിരാവായെന്നു നീ പറഞ്ഞു
വാതിലും ബന്ധിച്ചു പോയശേഷം
പിന്നെയും പുസ്തകവായനയാൽ -
ത്തന്നെ ഞാൻ നേരം കഴിച്ചുകൂട്ടി;
ഉറ്റുശ്രമിച്ചു ഞാനെങ്കിലതി-
ലൊറ്റ ലിപിപോലും നീങ്ങിയില്ലാ!
തങ്കച്ചിറകുവിരിച്ചെൻചിത്ത-
പ്പൈങ്കിളിയെങ്ങോ പറന്നിരുന്നു;
മറ്റേതോ ഗ്രന്ഥം തിരഞ്ഞുനോക്കി-
ച്ചുറ്റുമെൻ കണ്ണുകൾ പാഞ്ഞിരുന്നു!

എത്തുകില്ലിങ്ങിനിയെന്നു നിങ്ങ-
ളൊക്കെയുമോതുമെന്നാത്മനാഥൻ
'മഞ്ജുളേ! മഞ്ജുളേ!'യെന്നു വിളി-
ച്ചെന്നഴിവാതില്ക്കലെത്തി മന്ദം,
'പോരിക'യെന്നു പറഞ്ഞു പിന്നിൽ
ശാരികപോലെ പറന്നെത്തി ഞാൻ!....

തോരാത്ത കണ്ണീരും വറ്റുംമട്ടി-
ലാ രാത്രിയാത്രയ്ക്കു മോഹനംതാൻ!

രാകാശശാങ്കനും താരകളും
രാഗപരാഗം പുരട്ടി വാനിൽ;
മഞ്ജുളമഞ്ജരീപുഞ്ജമാളും
കുഞ്ജസദനത്തിൽ രാക്കിളികൾ
രാവിന്റെ മാഹാത്മ്യം വാഴ്ത്തി വാഴ്ത്തി-
ത്തൂകീ മരന്ദം പരിസരത്തിൽ;
ഓമനസ്വപ്നങ്ങൾ കണ്ടുകണ്ടി-
ബ്ഭൂമിയും കോരിത്തരിച്ചിരുന്നൂ!
ഹസ്തേന ഹസ്തം ഗ്രഹിച്ചു മോദാൽ
വൃത്താന്തമോരോന്നുരച്ചു ഞങ്ങൾ
ചന്ദ്രികപ്പൊയ്കയിൽ തത്തും മണ്ടു
പൊൻതിരയായിട്ടൊഴുകിപ്പോയി!....

ആനന്ദാലുള്ളം തുളുമ്പിനില്ക്കു-
മാഴിതൻ തീരത്തിലെത്തി ഞങ്ങൾ,
തങ്ങളിൽത്തങ്ങളിൽപ്പുല്കിപ്പോകും
ഭംഗപരമ്പര നോക്കി നിന്നൂ;
അന്തമറ്റോരക്കടലിലപ്പോൾ
പൊൻതോണിയൊന്നു കണ്ടോതി നാഥൻ:
'ഓമനേ,യിക്കടൽ ശാന്തം, നമ്മൾ-
ക്കോടിക്കളിച്ചു രസിച്ചു പോകാം.'
'അക്കളിത്തോണിയിലേറിയാൽ നാ-
മക്കരെയെത്തുമോ?' എന്നു ഞാനും;
'ഉൾക്കരുത്തൊന്നു കരസ്ഥമെങ്കി-
ലൊക്കെയും സാധ്യ'മെന്നപ്പുമാനും.
എന്തി,നത്തോണിയിലേറി ഞങ്ങൾ
ചെന്തീപ്പൊരിയും ചിതറിയെന്നിൽ!
ഗാനങ്ങളോരോന്നു പാടിപ്പാടി-
സ്സാനന്ദം തോണി തുഴഞ്ഞു മന്ദം.
ഒട്ടിടയങ്ങനെ സഞ്ചരിക്കേ
മട്ടൊക്കെ മാറി, മറഞ്ഞു ചന്ദ്രൻ!
വൻ തിരമാലയിരച്ചുപൊങ്ങി-

ന്ധകാരാവൃതമായി വാനും!
ആക്കളിത്തോണി കമഴ്ന്നു ഞങ്ങ-
ളക്കടൽമധ്യത്തിൽ ത്യക്തരായി!...”

●

ശിഥിലചിന്ത

നാകത്തിനുള്ളിൽ നരകം പണിഞ്ഞും
ശോകത്തിലാനന്ദമുദിച്ചുകണ്ടും
തീരാത്ത നാനാനിനവാർന്നൊരാറ്റിൻ-
തീരത്തു ഞാനങ്ങനെ നിന്നുപോയീ!

സമസ്തവസ്തുക്കളിലൊന്നുപോലെ
സമത്വമില്ലായ്മ നിലച്ചിടാൻതാൻ
അമർത്ത്യലോകത്തെയുമേക ഹസ്താ-
ലമർത്തി വാഴുന്നവനാശപോലും.

വാനത്തു തൻ കീർത്തിയുയർന്നുപോവാ-
നായെത്തിനോക്കുന്ന ഗിരിപ്പരപ്പിൻ-
പാദങ്ങളെന്നും പരിചര്യചെയ്‌വൂ
പാവങ്ങൾ സാനുക്കൾ തൃണപ്രമാണർ.

നിലയ്ക്കു തെല്ലും കുറവേശിടാതെ
മലയ്ക്കു പച്ചക്കുട ചൂടുവാനായ്
താഴത്തു താപാർത്തി സഹിച്ചു മേവും
സാനുക്കൾതൻ ജീവനധാര വേണം.

ഒരിക്കലും തെല്ലലിവാർന്നിടാതെ-
യുറച്ച പാറയ്ക്കിടയിങ്കലൂടെ

മലിച്ചുപായുന്നു സരിൽക്കുലങ്ങ-
ളലച്ചിൽക്കൊണ്ടഷ്ടി കഴിച്ചിടുന്നോർ.

സാധുക്കളക്കൂട്ടർ പരിശ്രമത്താൽ
സമ്പാദ്യമാർന്നീടിന മൗക്തികങ്ങൾ
പാറയ്ക്കു മാറത്തണിമാല ചാർത്താൻ
പാദത്തിൽ വെച്ചേ മതിയാകയുള്ളൂ.
പാരിന്റെ സൗന്ദര്യനിധാനമായി-
ത്താരിന്നു തൻ ശീർഷമുയർത്തി നില്ക്കാൻ
പാരാതഹസ്സിൻ പരിഹാസഭാസ്സാൽ
താരാളി മങ്ങിത്തലചാച്ചിടേണം.
പാടച്ചെളിച്ചാർത്തു മറച്ചുവെച്ചു
പാരിന്നു പച്ചപ്പുതുപട്ടുടുപ്പാൻ
കാറായ കീറത്തുണി ചുറ്റി വാനം
തോരാതെ കണ്ണീരു ചൊരിഞ്ഞിടേണം.
ഇതാണു ലോകസ്ഥിതി, വിശ്വമാതിൻ-
വിശാലനേത്രങ്ങളൊരേവിധത്തിൽ
ഇരിക്കയി,ല്ലൊന്നു കരഞ്ഞിടുമ്പോൾ
ചിരിപ്പു മറ്റേ, തിതിനെന്തൊരന്ത്യം!
അതാ, ശ്രവിപ്പുണ്ടകലെസ്സമത്വ-
വിവാദകോലാഹലവാദ്യഘോഷം;
അതിൻ പ്രപാതത്തെ നിനച്ചു പേടി-
ച്ചനേകവൃക്ഷങ്ങൾ വിറയ്ക്കയല്ലീ?
നിമ്നോന്നതാദ്ധ്വാക്കളനേകമെന്നും
പിന്നിട്ടു മുന്നോട്ടു കുതിച്ചു മേന്മേൽ
കാലപ്രവാഹം സമമായൊലിക്കും
കാലം, മനുഷ്യർക്കു വസന്തകാലം!

ഭ്രമരഗീതി

പൂലർകാലം പതിവുപോൽപ്പുതുതായി വിതാനിച്ച
മലർവനികയായീടും മണിയറയിൽ,
മിളിതാരമിടയ്ക്കിടയക്കിളകിക്കൊണ്ടിരിക്കുമ-
ക്കുളിരണിത്തെന്നലാകും കളിമഞ്ചത്തിൽ
തളിരാകും തനിപ്പട്ടാമുടയാടയുടുത്തിട്ട-
ഗ്ഗളംതന്നിൽ ഹിമമണിപ്പതക്കം ചാർത്തി,
കമ്രമായ കായകാന്തി ചിതറിക്കൊണ്ടേറ്റം ലജ്ജാ-
നമ്രമായ ശിരസ്സൊത്തു പരിലസിക്കും
വസന്തലക്ഷ്മിയാൾ തന്റെ വരസുതയായ് വിരിഞ്ഞീ
വസുന്ധര വിളക്കുന്ന കുസുമത്തോഴേ!
പലപലവേഷം കെട്ടിപ്പറന്നെത്തീടുന്ന ചിത്ര-
ശലഭത്തിൻ പുറംപൂച്ചിൽ മയങ്ങിയോ നീ?
അനുരാഗപത്രം വീശീട്ടനുദിനമടുത്തെത്തു-
മവിവേകിയവൻ നിനക്കനുചിതൻതാൻ;
മഴവില്ലിന്നൊളി കണ്ടു മയങ്ങുമ്പോളപ്പുറത്തു
മഴക്കാറുണ്ടെന്ന തത്ത്വം മറക്കയോ നീ?
അപ്രമേയപ്രഭാവശ്രീ തിരളുന്നോരമൂല്യമാം
സുപ്രഭാതമവൻ നിന്നെ വരച്ചുകാട്ടും.
ഒടുവിലങ്ങതു ഘോരമിടിയും മാരിയും ചേർന്നു
കിടുകിടുപ്പിക്കും കൊടുംനിശീഥമാക്കും!
എരിതീയിൻപ്രഭകണ്ടിട്ടിരയെന്നോർത്തടുത്തെത്തു-
മവിവേകിയവൻ നിനക്കനുചിതൻതാൻ!

അനുരാഗഗാനം പാടീട്ടണയുമീ ഭ്രമരത്തിൻ
മനതാരിൻ മഹിമ നീയറിയുന്നില്ലാ!
കുലീനനല്ലിവനൊട്ടും കുബേരനുമല്ലാ, പിന്നെ-
ക്കുസുമാസ്ത്രസമനല്പം സുമുഖനല്ലാ;
തുടുപ്പേറ്റമിയലും നിൻ കവിൾത്തടം ചുംബിക്കുവാ-
നടുത്തീടും മമ ചിത്തം തുടിച്ചിടുന്നു!
പരിമൃദുമലരേ, നീയൊരു മൊട്ടായിരിക്കേ, നിൻ-
പരിസരേ പറന്നു ഞാൻ കളിച്ചിരുന്നു;
മദനാമെന്നകതാരു കുളിർപ്പിക്കുവാനായന്നു
മന്ദഹാസനിലാവു നീ ചൊരിഞ്ഞിരുന്നു;
താരാട്ടായിട്ടിവനന്നു പാടും പാട്ടിൽ, പ്രേമമാധുരീ-
സാരമേറ്റമൊളിച്ചന്നു ലസിച്ചിരുന്നു;
നിരവധി സുമനിര നിരന്തരം വിരിഞ്ഞിട്ടു
മദനമാധുരിയന്നാൾ ചൊരിഞ്ഞിരുന്നു;
അണുപോലുമതുകളിലനുരക്തനാകാതെ ഞാൻ
പ്രണയഗാനങ്ങൾ പാടിപ്പറന്നിരുന്നു;
വിരിഞ്ഞ നിന്നതിരറ്റ സുഷമയെ നുകരുവാ-
നിരുളിങ്കലിരുന്നു ഞാൻ ഭജിച്ചിരുന്നു;
ഇമ്പത്തോടിച്ചെറുചില്ലക്കൊമ്പത്താടിക്കളിക്കും നിൻ-
സമ്പത്തിതഹോ വൃഥാ പുല്ലിൽ പൊഴിച്ചിടുമ്പോൾ
തോന്നീടുന്നുണ്ടെനിക്കു നീയിനിയുമരക്കോരകമായ്-
ത്തീർന്നിടുവാൻ, ഫലമെന്തു? ഫലിക്കില്ലല്ലീ!

പ്രതീക്ഷ

പോരിക, പോരികയെന്നാശാപതംഗമേ,
കൂരിരുളെങ്ങും പരന്നീടുന്നു!

തന്നന്ത്യഗാനവും പാടിപ്പടിഞ്ഞാട്ടു
പൊന്നന്തിപ്പൈങ്കിളി പാറിപ്പോയി
അല്ലിന്റെയമ്മലർവാടിയിലിന്നത്തെ
മുല്ലപ്പൂവെല്ലാം വിരിഞ്ഞുതീർന്നു
അംബുജംതന്നന്ത്യമന്ദസ്മിതാങ്കുര-
മന്തിപ്രഭയിലലിഞ്ഞുചേർന്നു
കൂകിത്തളർന്നൊരു കോകിലം മുറ്റത്തെ
മാകന്ദക്കൊമ്പിലുറക്കമായി
ആകാശദേശത്തിലെങ്ങാനലയുമെ-
ന്നാശാപതംഗമേ, പോരിക നീ!

ആരാലക്കുന്നിൻചരിവിലുഷസ്സുതൻ-
നീരാളസ്സാരിയിളകിടുമ്പോൾ,
നാനാവിഹംഗനിനാദാലുലകൊരു
ഗാനാബ്ധിയായല പൊങ്ങിടുമ്പോൾ,
ആദിത്യരശ്മികളാ രത്നം വാരുവാ-
നാ ദിക്കിൽ മുങ്ങിയുയർന്നിടുമ്പോൾ,
കക്കകളാകുന്ന കമ്രസുമങ്ങളെ-
യൊക്കവേ തെന്നൽ പെറുക്കീടുമ്പോൾ,

നീടുറ്റ രാഗിണി, നീ, ഞാനറിയാതെ
നീളത്തിൽക്കൂകിയുയർന്നുപോയീ!
നിർന്നിമേഷാക്ഷനായ് നില്ക്കുന്നു ഞാനിദം
നിന്നെ പ്രതീക്ഷിച്ചീയന്തിയോളം;
പോരിക, പോരികെന്നാശാപതംഗമേ,
കൂരിരുളെങ്ങും പരന്നിടുന്നു!
അക്ഷയകാന്തി വഴിഞ്ഞൊഴുകീടുമാ
നക്ഷത്രലോകത്തിനപ്പുറത്തായ്,
ആയത്തമാകാത്തൊരത്ഭുതവസ്തുവി-
നായിട്ടലഞ്ഞു തളർന്നൊടുവിൽ
ഇന്നും പതിവുപോ'ലില്ല'യെന്നോതി, നീ-
യെന്നടുത്തെത്താൻ മടിക്കയല്ലീ?
അല്ലെങ്കിൽ പത്രം കരിഞ്ഞുകരിഞ്ഞു നീ-
യല്ലിലെങ്ങാനും കിടക്കയല്ലീ?
വേദനാപൂർണ്ണമീ രോദനമാകും നിൻ-
വേണുനിനാദമുയർന്നിടട്ടേ!
തോരാത്ത കണ്ണീരിൻമർമ്മരം ലോകത്തെ-
ത്താരാട്ടുപാടിയുറക്കീടട്ടേ!
എൻ ചിരപുണ്യമേ, മന്ദമിഴഞ്ഞു നീ
പഞ്ജരമെത്തിശ്ശയിച്ചുകൊൾക
കൂടുമടച്ചു ഞാനെന്മണിമച്ചിലെ
വാടാവിളക്കു കെടുത്തീടട്ടെ!

ജീവിതം

ജീവിതം, ഹാ! ഹാ! ശുദ്ധസുന്ദര, മതിനെ ഞാ-
നീവിധം നെടുവീർപ്പാൽത്തപ്തമായ്ച്ചമച്ചാലോ!
തൂമധു നിറയ്ക്കേണ്ട പൊന്നൊളിക്കിണ്ണത്തിങ്ക-
ലീമട്ടു കണ്ണീർപകർന്നെത്രനാൾ സൂക്ഷിക്കേണം!
എന്തു ഞാൻ ചെയ്യുമല്ലാതിന്നോളം വായിച്ചതാം
ഗ്രന്ഥമൊന്നിലും കണ്ടി'ല്ലാനന്ദം', മൂന്നക്ഷരം!
ആനന്ദഗാനങ്ങളെപ്പാടാനും പകർത്താനു-
മാ'നന്ദ'നാരാമത്തിൽ പൂക്കൾക്കാണവകാശം;
പാരതു വല്ലപ്പോഴുമറിയാതുദ്ഘോഷിച്ചാൽ
'പാടില്ല'യെന്നു വാനം മുരണ്ടും സ്തനിതത്താൽ!
മർത്ത്യത മധുരമായ് സ്വപ്നത്തിൽക്കണ്ടാൽ, പിറ്റേ-
ന്നെത്തിടും പുലരിതൻ പൊൻകവിളിരുണ്ടുപോം!
മാരിക്കാറണിഞ്ഞതാം വാരൊളിമഴവില്ലിൻ-
ചാരുത നുകർന്നു ഞാൻ നിന്നുപോയ് ക്ഷണനേരം;
ഞാനുമൊന്നതുപോലെയാകുവാനല്ലാ,യതു
ഞാനാണെന്നൊരു ചിന്തയുദിച്ചു മമഹൃത്തിൽ;
കഴിഞ്ഞു; വരച്ചോരക്കൈകളാൽത്തന്നെ, യതിൽ
വഴിഞ്ഞു സൗന്ദര്യത്തെ ക്ഷണികപ്രഭമാക്കി!
പാടിയെൻ ഹൃദയത്തിൽ വാണൊരെന്നാശാശുകി
കൂടുവിട്ടതാണെന്നാ,ളെത്തിയില്ലിന്നോളവും!...
അകലെത്തളിർവല്ലിയേന്തിടും പനിനീർപ്പൂ-
മുകുളം ചിരിച്ചെന്തോ മൗനഭാഷയിലോതി.

ഗൂഢഭാവബോധം തന്നെയാക്കാവ്യമെന്നാകിലും
കൂടിയോരിവർക്കെല്ലാമാശ്വാസമേകീ പാരം
പാടലാധരങ്ങളാൽ പാവനസന്ദേശത്തെ
പാതിയും മൊഴിഞ്ഞീല പാഴ്മണ്ണിലായീയവൾ!
പുലരിക്കുളിർപ്പുഴ നീന്തിയന്തരീക്ഷത്തെ-
പ്പുളകപ്പുതപ്പിട്ടു മൂടിയൊരിളന്തെന്നൽ
മലയും മറിച്ചിടും മാതിരി നൈരാശ്യത്താൽ
തലയും തരുക്കളിൽത്തല്ലിയങ്ങോടിപ്പോയി!....
മാകന്ദമരക്കൊമ്പി, ലാനന്ദസാമ്രാജ്യത്തി,-
ലാകണ്ഠം തളിർ തിന്നു മദിച്ചു കളകണ്ഠം
നീളത്തിലൊന്നോ രണ്ടോ കൂകിപ്പോ,യപ്പോൾത്തന്നെ
കാലത്തിൻ കൂരമ്പതിൻ തൈമേനി താലോലിച്ചു!
തളിർത്തു പിന്നീടുമത്തേന്മാവു പലവട്ടം
കുളിർത്ത ഗാനംമാത്രം കേവലമാശാമാത്രം!....
ആഴിയിൽ മുങ്ങിത്തപ്പിയാദിത്യനനർഘമാ-
മായിരം രത്നം വാരി വാനത്തിനായിട്ടേകി;
ആകാശമവയെല്ലാമിരുളിൻ ചാണക്കല്ലി-
ലാകുംമട്ടുരച്ചോരോതരവും തിരിക്കുമ്പോൾ,
മഞ്ഞിനെ മാണിക്യമായ് മാറ്റിടും കരങ്ങളാ
മഞ്ജുളരത്നമെല്ലാം മഞ്ചാടിയായിത്തള്ളി!....
ചിരി, നാം കരച്ചിലിന്നായിട്ടു മുമ്പേതന്നെ
ചൊരിയുന്നതാം വെറും സ്വാഗതംമാത്രം പാർത്താൽ
ഇരുളും വെളിച്ചവും തഴുകിത്തളർന്നാൽ നാ-
മിരുപേരെയും വിട്ടിട്ടന്യത്രചേരും ശീഘ്രം.
വിരിക്കും, നമ്മൾക്കൊരു തല്പമങ്ങ, തിലന്നേ-
വരയ്ക്കും, നാം ചൊരിഞ്ഞ കണ്ണീരു താരായ്ക്കാണാം.

നിഗൂഢരാഗം

ഹാ! രോമഹർഷദമാ രഹസ്യ-
മാരോടും ഞാനുരിയാടുകില്ലാ!
എങ്കരൾ പാടുമാ മൗനഗാന-
മെങ്കിലും ലോകമറിഞ്ഞുപോയി!
ലജ്ജാവനമ്രമെന്നാസ്യ, മെന്തി-
ന്നിജ്ജഗത്തിങ്കൽ ഞാൻ വിശ്വസിപ്പൂ?
ചിത്ര, മെൻ ജീവചരിത്രത്തെ ഞാ-
നെത്ര നിഗൂഹനംചെയ്തെന്നാലും
അധ്യായമോരോന്നുമെന്റെ മുന്നിൽ
തത്തൽസ്വരൂപമെടുത്തുനില്പൂ!
ആരുമറിയാതുറക്കറയിൽ
ധാരയായ്ക്കണ്ണീർ ചൊരിഞ്ഞുകൊണ്ടും,
ആകാശസൗധം രചിച്ചുടച്ചു-
മാനന്ദസ്വപ്നത്തെയുമ്മവെച്ചും,
സാന്ദ്രസപ്പുഞ്ചിരിപ്പൂ പൊഴിച്ചും
നിദ്രാവിഹീനം ഞാൻ മേവിടുമ്പോൾ
കല്യാംഗിയാകുന്ന കാല്യലക്ഷ്മി
വല്ലാതെ നോക്കി ഹസിക്കുമെന്നെ!
എന്നുൾത്തടത്തിൻ തുടിപ്പുപോലെ
പൊന്നുഷത്താരം ചലിച്ചുനില്ക്കും.
മാമകചിന്തകളെന്നപോലെ
മാമലക്കൂട്ടമുയർന്നുകാണും;

ഓമനസ്പനങ്ങളെന്നപോലെ
വ്യോമത്തിൽ മേഘങ്ങളോടിപ്പോകും;
അല്ലിനോടുള്ളോരെന്നാവലാതി-
യെല്ലാം കിളികളെടുത്തുപാടും;
അന്തരാത്മാവിൻ രഹസ്യമെല്ലാം
ബന്ധുരസൂനത്തിൽ ദൃശ്യമാകും;
ഗൂഢമാണെൻപ്രേമമെന്നാമട്ടിൽ
മൂടൽമഞ്ഞെങ്ങും പരന്നിരിക്കും!
ഹാ! രോമഹർഷദമാ രഹസ്യ-
മാരോടും ഞാനുരിയാടുകില്ലാ!.....

സഖികൾ

"പരമ്യതികേ! നീയെന്താണെന്നോടിത്ഥം
പരിഭവമായോരോന്നുരച്ചീടുന്നൂ?
അതികഠിനം താവകമീവചനം
മതിതളിർ മേ തട്ടിത്തകർത്തിടുന്നൂ!
ഘനനിരകൾ വാനിൽപ്പരന്നു, രണ്ടു
കനകമയതാരം മറഞ്ഞു കഷ്ടം!

നിരുപമമാം നമ്മൾതൻ പോയകാലം
ഒരു ഞൊടി നീയൊന്നു തിരിഞ്ഞുനോക്കൂ;
മലിനതകളെന്യേ മനം കവരും
മലർ വിരിയും കാല്യമതെത്ര രമ്യം
ഇളവെയിലിൽത്തത്തിക്കളിച്ചീടുന്നോ-
രഴകൊഴുകും ചിത്രശലഭങ്ങൾപോൽ
ഇരവുപകലെന്യേ നാം രണ്ടുപേരും
ഇരുകരവും കോർത്തു നടന്നോരല്ലേ?
കിളിമൊഴി, ഞാൻ നിന്നെക്കബളിപ്പിക്കാൻ
കളിവചനംപോലുമുരച്ചതുണ്ടോ?
ഒരു ചെറിയ കാര്യവും നീയറിയാ-
തൊളിവിലിവൾ സൂക്ഷിച്ചതോർമ്മയുണ്ടോ?
അയി സഖി, ഞാൻ നിന്നെ 'ച്ചതിച്ചു'വെന്നാ-
യഖിലമറിഞ്ഞെന്തേ കഥിപ്പൂ കഷ്ടം!
അശരണയാമീയെന്നിൽ പ്രേമമേറ്റം

‘ശശിവദന!’നുള്ളതെൻ കുറ്റമാണോ?
പരമഗുണധാമ, മദ്ദേഹമെന്നായ്
പലകുറിയും നീതാൻ പുകഴ്ത്താറില്ലേ?
ഇവളിലനുരാഗം ഭവിക്കമൂലം
അവമതിയദ്ദേഹത്തിന്നായിയെന്നോ?

സ്മരണയുടെ ചില്ലിൽത്തെളിഞ്ഞുകാണും
ഒരു ചെറിയ ചിത്രം നീയോർത്തുനോക്കൂ;
ഗഗനതലാരാമത്തിൽ സാന്ധ്യലക്ഷ്മി
ബകുളമലർമാലകൾ കോർത്തിടുമ്പോൾ,
കുളിരിളംതെന്നലേറ്റുല്ലസിച്ചി-
ക്കളിവനികതന്നിലിരുന്നു നമ്മൾ,
പുതുമലരാ‘ലാദ്യമാരെ’ന്നു ചൊല്ലി
ദ്രുതഗതിയിൽ പൂക്കൾ തൊടുത്തിടുമ്പോൾ
‘ഭഗവതിയിലല്ലെന്റെ മാധുരി, നി-
ന്നകതളിരിലുണ്ടൊരു ദിവ്യരൂപം,
അവിടെയിതു ചാർത്തുകെ’ന്നെൻ ചെവിയി-
ലതിമധുരം നീയന്നുരച്ചതില്ലേ?
ചില നിനവിൽ മർദ്ദനംമൂലമപ്പോൾ
ചപലയിവൾ വിങ്ങിക്കരഞ്ഞനേരം,
ചെടിനിരകൾ നോക്കിപ്പറിക്കാ, നിപ്പൂ-
ന്തൊടിയിലുലാത്തിടുമപ്പുരുഷേന്ദ്രൻ
അരുതരുതെൻ ‘മാധുരി’യെന്നുരച്ചെ-
ന്നരികിലൊരുമട്ടിലടുത്തുകൊണ്ട്,
കരകമലംതന്നിലെപ്പട്ടുലേസാൽ
കവിളണിയുമെൻ കണ്ണീരൊപ്പിമാറ്റി,
പകുതി കുരുത്തുള്ളോരാ മാലികയെൻ-
ചികുരമതിൽച്ചാർത്തി, ച്ചിരിച്ചു മന്ദം,
‘ഭഗവതിയിൽത്തന്നെ’യെന്നോതിയതും
പരഭൃതികേ, നീയല്ലാതാരുകണ്ടു?
അയി സഖി, ഞാൻ നിന്നെ‘ച്ചതിച്ചു’വെന്നാ-
യഖിലമറിഞ്ഞെന്തോ, കഥിപ്പൂ കഷ്ടം!

ഇരുവരുമീ നമ്മൾതൻ രാഗതീർത്ഥം
ഒരു കടലിൽ വീഴുമെന്നാരറിഞ്ഞു?
പ്രിയസഖി, ഞാൻമൂലമപ്പൂരുഷൻ നിൻ-
പ്രിയതമനായ്ത്തീരാതിരുന്നിടേണ്ടാ;
കരൾകവിയുമെന്നുടെ ദിവ്യരാഗം
കരഗതമദ്ധന്യനു, ധന്യയായ് ഞാൻ!
ഒരു ചെറിയ നീർപ്പോള ഞാനിങ്ങെത്തു-
മിരുളിനുടെ വീർപ്പിൽത്തകർന്നുകൊള്ളാം!"

സഖികളവർ മൗനംഭജിച്ചു, വാനിൽ
ശശിയെയൊരു കാർമുകിൽ മൂടിനിന്നു!

●

മരണം

മരണം മനോഹരപ്പച്ചിലവിരിപ്പിട്ട
ഗിരിതൻ സാനുപ്രാന്തം തഴുകും തരംഗിണി;
തളിരും വാടാമലർക്കുലയുമിടതിങ്ങി-
ത്തളരാതെന്നും തെന്നലേറ്റാടും ലതകളാൽ
നിത്യസൗന്ദര്യത്തിന്റെ നർത്തനമാമാരംഗ-
മെത്തുവാനായിട്ടെന്തെൻ മാനസം പതറുന്നൂ?
അഴലിൻ കയ്ക്കും കായ്കളെത്ര തിന്നാലും വെറും
നിഴലാം മർത്ത്യന്നതിലില്ല വിശ്വാസം തെല്ലും!
ദ്യോവിനെക്കണ്ടെത്തുവാനായിട്ടു സന്തപ്തമാം
ജീവിതമണൽക്കാട്ടിൽപ്പെട്ടുകൊണ്ടനാരതം
വളളും നാവാലുപ്പുകലരും കണ്ണീർദ്ധാര
വളരെക്കുടിച്ചു തൻതൃഷ്ണയെ വളർത്തുന്ന
നരനച്ചിദാനന്ദപ്പാൽപ്പുഴയൊഴുക്കിൽ ചെ-
ന്നൊരു കൈക്കുമ്പിൾ പൂർണ്ണമാക്കുവാൻ മടിപോലും!

ക്ഷണം

കൂരിരുൾക്കുണ്ടിലിരുന്നുകൊണ്ടെൻ ബാഷ്പ
ധാര തുടയ്ക്കുന്ന കാരുണ്യവാരിധേ!
പോരിക, പോരിക, മുന്നോട്ടു ജീവിത-
പ്പോരിൽ നമുക്കൊരുമിച്ചു പൊരുതിടാം!
സീമാവിഹീനം കരഞ്ഞുകഴിയുന്നൊ-
രോമനയ്ക്കൊന്നു ചിരിക്കേണ്ടയോ വിഭോ?
കണ്ണീർക്കണങ്ങൾ പുരണ്ടതാം കാലമാം
കണ്ണാടിയിൽക്കൂടി നോക്കുന്ന വേളയിൽ
കാണുന്നതൊക്കെയും കാളമേഘാവൃതം,
കാണേണ്ടതൊക്കെയും കാഞ്ചനസന്നിഭം!
നിശ്ചയമില്ലാ വിജയമെന്നാകിലും
നിസ്തുലം ജീവിതം ശൂന്യമായ്ത്തീർക്കൊലാ
എന്തു നാം നേടിയെന്നല്ല ചിന്തിക്കേണ്ട-
തെങ്ങനെയാണു പൊരുതിയെന്നുള്ളതാം.
ഓമനസ്വപ്നങ്ങൾ കാട്ടിയെന്നാത്മനി
രോമാഞ്ചമേറ്റുമൊരാനന്ദകന്ദമേ!
പോരിക, പോരിക, മുന്നോട്ടു, ജീവിത-
പ്പോരിലെനിക്കൊരു നേർവഴി കാട്ടുക!
താവകവിഗ്രഹം കാണുവാനാശിച്ചു
താരൊളിവാസരമോരോന്നുമെത്തവേ,
നൈരാശ്യമാർന്നവ നിത്യവും, ജീവിത-
വൈരാഗ്യമെന്നെപ്പഠിപ്പിച്ചുപോകയാം!

പ്രേമപ്രകാശമേ, താവകനാമമാ-
മാ മധുരാസവം ഞാൻ നുകർന്നീടവേ,
പെട്ടെന്നതിന്നതികയ്പ്പുകലർത്തുന്ന
മറ്റൊരു നാമമനുദിനം കേൾക്കയാൽ
അച്ഛിന്നസൗഖ്യപ്രദായകമെന്നുടെ-
യച്ഛന്റെ മന്ദിരമന്ധകാരാവൃതം!
ഉണ്ടാതെയെന്നുമെൻകാതിനൊരാനന്ദ-
സംഗീതമേകുന്ന സൗന്ദര്യധാമമേ!
പോരിക, പോരിക, മുന്നോട്ടു, ജീവിത-
പ്പോരിൽ നമുക്കൊരുമിച്ചു മരിച്ചിടാം!
നിർദ്ധനത്വത്തിന്റെ നിർദ്ദയത്തൊട്ടിലിൽ
നിത്യവിഹാരിയായീടുന്ന നാഥനെ
ഞാനെന്റെ പൂമച്ചിലേക്കിതാ വീഥിയിൽ
സുനതതിവിരിച്ചെന്നും ക്ഷണിക്കയാം!
ദുർവാരമല്ലേതു വിഘ്നം, പോരിക
നിർവാണദായക, നിർവിശങ്കം ഭവാൻ!
സൗവർണമായിടും ത്വൽച്ചിത്തമാണെനി-
ക്കാ വീണ്ണിനെക്കാളുമേറ്റം പ്രിയകരം!
ത്വൽപ്പാദപങ്കജം ചേരുവാനല്ലാതെ
മൽപ്രാണഭൃംഗത്തിനാശയില്ലല്പവും!.....

ആ രംഗം

പാടലപ്രഭ പൂശും നെല്ലണി-
പ്പാടത്തിൻ പൂർവഭാഗത്തായ്
ആടുമേയ്ക്കുന്ന ബാലകരൊഴു-
ക്കീടും ഗാനപ്പൂഞ്ചോലകൾ
നൽത്തെളിത്തേൻ പകരും താരിനം
നൃത്തമാടിക്കളിക്കുന്ന
പച്ചിലപ്പട്ടു ചാർത്തി മിന്നുമ-
ക്കൊച്ചുകുന്നിൻ ചരിവിലായ്
ശില്പവിദ്യതൻ കൃത്രിമപ്പകി-
ട്ടല്പവുംപോലുമേശാതെ
കണ്ടിടുമതിബന്ധുരതര-
മന്ദിരത്തിന്റെ മുന്നിലായ്
വെണ്ണപോൽ മിനുപ്പേറുമാ വെറും
തിണ്ണയിൽക്കിടന്നേകയായ്
വായുവൽ ചില മാളിക കെട്ടു-
മാ യുവതിയെക്കണ്ടു ഞാൻ!...
സിന്ധുവിൽ മറഞ്ഞീടും സൂര്യന്റെ
ബന്ധുരകരരാജികൾ
വാരുണിതന്റെ മേനിയിൽത്തങ്ക-
ച്ചാറണിയിച്ചു നില്ക്കുമ്പോൾ
ചന്ദനക്കാട്ടിൽച്ചെന്നലഞ്ഞെത്തും
തെന്നലെയൊന്നു ചുംബിക്കാൻ

കന്ദകോരകം സുന്ദരാധരം
മന്ദമന്ദം വിടർത്തവേ
ആലയോന്മുഖരായീടുമജ-
പാലകാവലി പാടിടും
ഗാനധാരയിൽ മഗ്നമാനസ-
യാകുമഗ്രാമലക്ഷ്മികൾ
കാമുകാഗമം കാത്തുകാത്തലർ-
ക്കാവിലങ്ങിങ്ങുലാത്തുമ്പോൾ,
എത്തി നാം മുമ്പു കണ്ട ഗേഹത്തി-
ലുത്തമനൊരു പൂരുഷൻ!.....
അപ്പുമാനുടെ പാദവിന്യാസ-
മല്പമായടുത്തെത്തവേ,
ഞെട്ടിയോമലാൾ തൻ ദിവാസ്വപ്നം
വിട്ടു പെട്ടെന്നുണർന്നുപോയ്.
പേശലമൊരു മാരിവില്ലൊളി
വീശിയാ വളർവക്ത്രത്തിൽ!
കണ്ഠവും കുനിച്ചൊട്ടു മാറിത്തൻ-
ചുണ്ടിണ തെല്ലിളക്കാതെ
വാഗതീതമാം സ്വാഗതവച-
സ്സാഗതന്നവളേകിനാൾ!
തെല്ലിട ചില ചിന്തകളുമായ്
മല്ലടിച്ചൊരാ മങ്കയാൾ
'തങ്കമേ!'യെന്നൊന്നുച്ചത്തിൽ വിളി-
ച്ചങ്കണം വിട്ടു പാഞ്ഞുപോയ്!
ആലയാന്തസ്ഥയായവൾ, പുറ-
ത്താഗതൻമാത്രമേകനായ്!
സത്വരമൊരു മിന്നൽ പാഞ്ഞിതാ
സ്തബ്ധപൂരുഷ ചിത്തത്തിൽ
ആയതിൻ ദിവ്യരൂപമെന്നപോ-
ലാലയത്തിൽനിന്നക്ഷണം
ഓടിയെത്തി, യൊരോമനച്ചെറു-
ബാലിക, ഹർഷദായിക!

പൊൻചിലങ്ക കിലുക്കിയുല്ലസൽ-
പ്പുഞ്ചിരിതൂകിക്കൊഞ്ചിടും
പിഞ്ചുകുഞ്ഞിനെപ്പുല്കിയപ്പുമാൻ
സഞ്ചിതാനന്ദതുന്ദിലൻ.
മാറിമാറിയപ്പൂരുഷൻതന്റെ
മാറിലും കരതാരിലും
തത്തിയുൾക്കുളിരേറ്റിനാളൊരു
തത്തതന്മട്ടിൽ കണ്മണി;
അമ്മുഖത്താവനന്നു നല്കിയൊ-
രുമ്മതൻ കണക്കെന്നപോൽ
പൊൻപൊടിപൂശും താരകാളികൾ
വെമ്പിയെത്തി ഗഗനത്തിൽ!
രണ്ടു വത്സരത്തിന്നു മുമ്പിലായ്-
ക്കണ്ടൊരു കാഴ്ചയോർക്കവേ
തെല്ലു തെക്കു വളഞ്ഞൊഴുകുമാ-
ക്കുല്യതൻ ചിത്തമെന്തിനോ
ഒന്നു മന്ദം തുടിച്ചു; കല്ലോല-
ദ്വന്ദ്വം തമ്മിൽത്തഴുകിപ്പോയ്!

അപരാധി

അപരാധിയാണു ഞാൻ, ലോകമേ, നി-
ന്നനുകമ്പയെന്നിലൊഴുക്കിടേണ്ടാ!
അകളങ്കഹൃത്തുക്കളൊന്നുപോലും
തകരാതിരുന്നതില്ലിത്രനാളും
കരയരുതാമ്പുകണികയെങ്കിൽ
സുരപഥമെത്താൻ കൊതിച്ചുകൂടാ;
പരിതൃപ്തിതന്റെ കവാടദേശം
പരുഷപാഷാണപ്രകീർണമത്രേ!
പ്രണയവിവശയായ്ത്തീരുവോരെൻ-
വ്രണിതഹൃദയത്തിൻ മൗനഗാനം
സഹജരേ, നിങ്ങളോടല്ല, ശൂന്യം,
ബധിരതൻമുന്നിലായിരുന്നു;
അഴകിന്റെ തൂവെള്ളിക്കിണ്ണമെല്ലാ-
മഴലുനിറഞ്ഞവയായിരുന്നു;
സ്ഫടികാഭമാകുമരുവികൾത-
ന്നടിയെല്ലാം പങ്കിലമായിരുന്നു!
നരജന്മം തന്ത്രീരഹിതമാകു-
മൊരുവീണ,യെന്തിനെന്നാരറിഞ്ഞു!
പരിശുദ്ധപ്രേമപ്പൊൻകമ്പി കെട്ടി-
പ്പലവട്ടം ഞാനതിൽ പാടിനോക്കി;
ഒരു കൊച്ചുതാരകം വാനിൽനിന്നെൻ-
സിരകളിലുന്മേഷച്ചാറൊഴുക്കി;

പരമാനന്ദത്തിലുറങ്ങി ഞാനെൻ-
പരമാർത്ഥമെല്ലാം മറന്നുപോയീ!
മമ ചിത്തം ബിംബിച്ചിരുന്നതാമാ
മലിനതയറ്റ മുകുരംതന്നിൽ
ഉലകിന്റെയോരോ വശത്തെയും ഞാൻ
ചലനചിത്രോപമം കണ്ടിരുന്നു;
ശരിയെന്നാലോർത്തതില്ലിത്തരത്തി-
ലൊരു ചിത്രം ഭീകരം കാണുമെന്നായ്!
വളരുമെൻകണ്ണീരുറവൊലിച്ച-
ക്കുളിർചില്ലിൽ വീണ, തിരുണ്ടുപോയീ!
കനകതാരാഭമാമംബരത്തിൽ
ഘനതതി കാളിമ പൂശിടുമ്പോൾ,
കഴുകി ഞാനക്കരിയൊക്കെയുമെൻ-
കദനത്തിൻ കണ്ണുനീർ വീഴ്ത്തിവീഴ്ത്തി;
ഇനിയതുമില്ലാ വെളിച്ചമേ, യെ-
ന്നരികിൽ നിൻ പൊൻകരം വീശിടേണ്ടാ!
തഴുകുമിക്കൂരിരുൾത്തന്മടിയിൽ
തലചായ്ച്ചു ഞാനൊന്നുറങ്ങിടാവൂ!

നിഴലിൽ മുറുകെപ്പിടിച്ചു ഞാനെൻ-
നിലവിട്ടു മേല്പോട്ടുയർന്നുപോയീ;
നിയതിതൻ കൈവിരൽത്തള്ളലിനാൽ
നിലയറ്റ ഗർത്തത്തിലാപതിച്ചു!
പരിഭവത്തിന്റെ പരുഷനാദം,
പരിഹാസത്തിന്റെ വിളർത്ത ഹാസം,
പരിശൂന്യതതൻ നടനം,മെന്റെ
പരിസരമയ്യോ! ഭയദമേറ്റം!
ധരയാകുമന്ധതാമിസ്രംതന്നി-
ലൊരു കൊച്ചുമിന്നാമിനുങ്ങിയാം ഞാൻ
പൊരിമണൽക്കാട്ടിലും പാറയിലും
ചൊരിയുവാനാശിപ്പൂ പ്രേമവർഷം.
അപടു, വെൻ വീണയിലിത്രമാത്രം

അപശബ്ദം ഞാനൊന്നു മീട്ടിപ്പോയി!
അപരാധിയാണു ഞാൻ ലോകമേ, നി-
ന്നനുകമ്പയെന്നിലൊഴുക്കിടേണ്ടാ;
അവനമ്രശീർഷനായ് നില്ക്കുമെന്നി-
ലവസാനമാല്യമണിയിച്ചേക്കൂ!....

●

ലക്ഷ്യം

ഉണ്ടൊരു പരിധി, യെന്മാനസം ചൂഴ്‌വോരിമുൾ-
ക്കുണ്ടിനു, മങ്ങേപ്പുറത്താകവേ തേജോമയം!
അങ്ങതിന്നവസാനമെന്നപോലാനന്ദത്തിൻ-
മംഗളമയരേഖയൊന്നതാ കാണാം നീളേ
ആയതിന്നങ്ങേപ്പുറത്താരമ്യപുലർകാല-
ശ്രീയെഴുമൊരു പുത്തൻപൂവനം പുലരുന്നു
അക്കളിവനികയിൽ പച്ചപ്പുൽവിരിതന്നി-
ലിപ്പൊഴുമിരിപ്പുണ്ടെന്നാനന്ദമെന്നെത്തേടി
ഇത്രയും കാണാമെനിക്കായതും ശരിക്കോർത്താൽ
വ്യക്തമല്ലയ്യോ കഷ്ടം,മെന്തിതെൻ വ്യാമോഹമോ!
തകരും ചിത്തം കാണ്മാനുള്ളതാണെന്നാ, ലെന്റെ
മുകുരം പൊടിപുരണ്ടാകവേയിരുണ്ടതാം!

തീരാത്ത താപാഗ്നിയാൽ തപ്തനായ്ച്ചൊരിയുമെൻ
തോരാത്ത കണ്ണീർധാരയൊപ്പിടാനനുദിനം
ഭാസുരപ്രഭവീശിയെത്തുകയാണെൻ മുമ്പിൽ
വാസരച്ചെമ്പട്ടൊളിത്തൂവാലയോരോന്നായി
തൂകിടും ബാഷ്പാൽ ഞാനെൻ കണ്ണാടി കഴുകി,ത്തൂ-
ത്തൂവാലത്തുമ്പുകൊണ്ടു തുത്തുതാൻ കഴികയായ്!
ഒട്ടിടയേവം തുടച്ചീടവേ ചെളിയാലെൻ-
പട്ടുറുമാലും ഹാ! ഹാ! പങ്കിലമായിക്കാണ്മൂ!
ഇത്തരമമൂല്യമാം ചെന്തളിർക്കൈലേസുക-

ളുമ്പ കീറിയാലൊന്നീ മുകരം തെളിവാവോ!
പേശലച്ചിറകിണ വീശി വീശിയെന്മുന്നി-
ലാശയും കൂതികൊൾവൂ കൂട്ടരേ, തടയായ്‌വിൻ.
കാണണം കാണാനുള്ളതന്നോളം പൊഴിയുമെൻ-
ഗാനങ്ങളശേഷവും പൂഴിയിലടിയട്ടേ!
തോല്‌വിതന്നാശോപരിയേറി ഞാൻ, വിജയത്തിൻ-
തോളെത്തിപ്പിടിപ്പോളം തെല്ലിട വിരമിക്കാ!

സമാധാനം

'പരിമളേ!' മമ സഖീ! മദീയഹൃത്തിൽ
പരിതാപമധികമായ് വളർന്നിടുന്നൂ!
പകലവൻ പതിവുപോൽ മറയുംമുമ്പി-
ലകളങ്കഹൃദയമൊന്നുടഞ്ഞുപോണം.
തണലറ്റു തളർന്നൊരിത്തളിരിനു നീ
ഗുണദോഷപ്പുതുമഴ പൊഴിച്ചിടേണ്ടാ;
അടിയണമതുചെന്നി,ട്ടപാരതത-
ന്നടിയിലാ, യവിടെയാണഭയമാർക്കും!....
കനക്കുന്ന കദനത്താൽ കരയുമെന്നിൽ
നിനക്കൊരു ലവലേശം കരുണയില്ലേ?
മനച്ചുമരണിയുമാ മനോജ്ഞചിത്രം
മറക്കുവാൻ പറയും നിൻ കരൾ കഠിനം!
ഗുരുജനഹിതമെന്തെന്നുരയ്ക്കും നിന്നിൽ
പരിഭവമശേഷമി'സ്സുഭഗ'യ്ക്കില്ലാ;
എനിക്കൊരു ഹൃദയമുണ്ടതിനെ ഞാനും
നിനയ്ക്കുന്നവിധം തന്നെ ചെലവഴിക്കും!...
പുരന്ദരദിശിതന്റെ പുളകപൂരം
ഒരു ഞൊടിക്കകമാരോ തുടച്ചു മായ്ക്കാം
അഴകേററമൊഴുകുന്ന മഴവില്ലിങ്ക-
ലദൃശ്യമാമൊരു കരം കരി പുരട്ടാം
ശരി,യെന്നാൽ ക്ഷണികമല്ലതുവിധമെൻ
ചിരന്തനസുകൃതമാ മധുരരൂപം!

ഇരുൾ വന്നു പരക്കുമെൻ ശ്മശാനത്തില-
സ്മരണതൻ കിരണങ്ങൾ കനകം പൂശും!...
മരുഭൂവാം മമ ഹൃത്തിൽ മരതകച്ചാർ-
ത്തണിയിച്ചു കുളിർപ്പിച്ച ദലനശകലം
ഇതരർതൻ ഹൃദയത്തിനിരുളാണെങ്കി-
ലിവളതിലണുപോലുമിളകുകില്ലാ!
ഒരു മിന്നലവിടെയുണ്ടതിനായെന്റെ
നെടുവീർപ്പു നിരന്തരമലിഞ്ഞിടുന്നു!
അനുപമമതെന്നാളുമലഭ്യമെങ്കി-
ലബലയാണിവളെന്നോർത്തടങ്ങിക്കൊള്ളാം!
മരണത്തിൻ മടിത്തട്ടിലുറങ്ങുവോളം
കരളാലക്കളേബരം മുകർന്നുകൊള്ളാം!

പുളകപ്പുതപ്പിൽ

കണ്ടു ഞാനന്നോളൊരു കാമ്യമാം ലോക, മതാ
വിണ്ടലമല്ലാ, വെറും വസുധയല്ലാ!

എന്നത്തലഖിലവുമെങ്ങോ പറഞ്ഞയപ്പാൻ
വന്നെത്തിയതുലമാം വസന്തരാത്രി
ആകാശപ്പന്തലെനിക്കായിട്ടു വിതാനിച്ചി-
ട്ടാരാലപ്പകലെങ്ങോ പതുങ്ങി നിന്നൂ

മാമകമലർമെത്ത നേരത്തേ വിരിച്ചിട്ടി-
ബ്ഭൂമിയും സുഖമായ സുഷുപ്തി തേടി
അശ്രാന്തപരിശ്രമക്ലാന്തരം ലതികകൾ
വിശ്രാന്തിയാർന്നു, നൃത്തരഹിതരായി
ലോലമാം താലവൃന്തത്താലെന്നെ വീശിവീശി
മാലേയമണിത്തെന്നലുറക്കമായി
മാമക ഭാഗധേയതാരകാഗമം കാത്തി-
ട്ടാ മലർത്തൊടിയിൽ ഞാൻ ക്ഷമയമർന്നു!

ദർശനമാത്രമായ് നിന്നൊരെൻ ദിവ്യസ്വപ്നം
സ്പർശനസുഖമേകി, മടിയിലായീ
പേർത്തും ഞാനോർത്തു പറഞ്ഞീടുവാൻ നിരൂപിച്ച
വാർത്തകളഖിലവും മറന്നുപോയീ!
കമ്പിതാധരകങ്ങളന്യോന്യം ചിലതെല്ലാം

ചുംബനശതങ്ങളാൽ പറഞ്ഞുതീർത്തു.
വല്ലതുമങ്ങിങ്ങേകാൻ ഭാവിക്കും സമയത്തിൽ
വല്ലാതെ വിറകൊള്ളും കരതലത്താൽ
ഞങ്ങളന്യോന്യമുടലാകവേ പുളകമാം
മംഗളപ്പൂതപ്പിട്ടു പുണർന്നു ഗാഢം!
കണ്ടു ഞാനന്നാളൊരു കാമ്യമാം ലോക, മതാ
വിണ്ടലമല്ലാ, വെറും വസുധയല്ലാ!

ആ ലോകത്തങ്ങു കണ്ടതാലോചിച്ചൊരു ചിത്ര-
മാലേഖം ചെയ്തീടാൻ ഞാൻ മുതിർന്നനേരം
പൂർവദിഗ്വധൂമുഖച്ഛില്ലുതന്നുള്ളിലത-
പ്പൂഷാവു വരച്ചാദ്യമുയർത്തിക്കാട്ടി!
ഉണ്മയിലന്നു കേട്ട ഗാനങ്ങൾ പാടിനോക്കാ-
നെന്മനോവീണക്കമ്പി മുറുക്കുന്നേരം,
ചാരുവായ്ക്കിളിനിര പാടിടും കളഗാന-
ധാരയാൽ പരിസരം മുഖരിതമായ്!
ആവുംമട്ടൊരു ലഘുകാവ്യമെഴുതുവാൻ ഞാൻ
ഭാവനത്തൂലികയൊന്നെടുത്തനേരം,
പാവനപരിമളമാർന്നിടും പൂക്കൾതോറും
പൂവനമഖിലവും പകർത്തിക്കാട്ടീ!

ഭിക്ഷു

ആവൂ! ഞാനിനി വിശ്രമിക്കാം!
രാവിൻ കുമാർഗ്ഗം കടന്നുകൂടി!
അങ്ങതാ, ദൂരത്തു കാണ്മതുണ്ടെൻ-
മംഗളസ്വപ്നത്തിൻ സൗധശൃംഗം
മന്ദമുയരുന്നു, സൂര്യ,നല്ലാ
മന്ദിരത്തൊഴികപ്പൊൻകുടംതാൻ
ഞാനെന്നും തേടി നടക്കുമെന്റെ-
യാനന്ദമങ്ങിരുന്നാനന്ദിപ്പൂ.

മുട്ടുകയാണെന്നുമെന്റെ ചിത്തം
കൊട്ടിയടച്ചോരാ വാതിലിങ്കൽ
ഓമലാൾ വന്നു തുറക്കുവാനായ്
കോമളക്കൈകളിളക്കീടുമ്പോൾ
എൻ കരൾക്കാനന്ദസംഗീതമാം
കങ്കണനിസ്വനം കേൾക്കാകുന്നൂ!
എങ്കിലും വന്നവൾ പിൻമടങ്ങി;
എന്തിനു, ഞാനൊരു ഭിക്ഷുവല്ലേ?

ഒട്ടുനാളിങ്ങനെ മുട്ടീടുമ്പോൾ
പെട്ടെന്നാ വാതിൽ തുറക്കയില്ലേ?
'ഒന്നുമില്ലെ'ന്നൊന്നു കേൾക്കാൻമാത്രം
അന്നു സമ്പൂർണമെൻ ഭിക്ഷാപാത്രം!

അസ്വാസ്ഥ്യം

പതിവാ,ണവൾക്കെന്നും തെല്ലിട കരഞ്ഞാലേ
മതിയാകുള്ളൂ; നിത്യജ്ജോലികൾ തീരാറുള്ളൂ;
കാരണ, മറിഞ്ഞതില്ലാരുമേ, ചോദിച്ചാലും
താരണിവേണിക്കേറെത്തപ്പലാണതു ചൊല്ലാൻ
ആരെയോപറ്റിക്കൊച്ചു'കോമളം' കഥിക്കുമ്പോൾ
'ശാരി'തൻ വളർവക്രതം സായാഹ്നരാഗം പൂശും,
സന്തതമെന്തെ കുറിച്ചോമലാൾ നൂറായ്ക്കീറി-
സ്സന്തപ്തനെടുവീർപ്പിലെമ്പാടും പറപ്പിക്കും!

കൂട്ടുകാർ ചിലപ്പൊഴുതോതിടും, "കൊള്ളാം, കൊള്ളാം,
കൂട്ടിലെക്കിളിക്കുമുണ്ടവ്യക്തമേതോ ഗാനം!"
"സരസം, ഞാനക്കഥ ചൊല്ലിടാം, ക്ഷമിക്ക നീ"
വിരസം ഭാവിക്കുന്ന തോഴിയോടവളോതും!

സമുദായത്തിൻ തുറുകണ്മുമ്പിൽ നമിക്കുവാൻ
ക്ഷമയെശ്ശീലിക്കുന്ന ചിത്തവും പഠിക്കേണം!...

ഹൃദയാഞ്ജലി

അനഘചൈതന്യത്തികവാം പ്രേമത്തിൽ
കനകം പൂശുന്ന കിരണമേ!
ഇരുൾതിങ്ങുമെന്റെ ഹൃദയത്തിലെന്താ-
ണിനിയും നിൻ കാന്തി ചൊരിയാത്തൂ?
കരുണക്കാതലേ! ഭവദീയാഗമം
കരുതിക്കാത്തു ഞാൻ കഴിയുന്നൂ.
അണിമച്ചിൽക്കത്തും തെളിദീപം തീരെ-
യണയാറാ, യങ്ങെന്തണയാത്തൂ?

ഹൃദയനാഥ, ഞാൻ തവ ചിത്രം ചിത്തേ
രുധിരപൂരത്താലെഴുതുന്നൂ;
ചെറുതും സംതൃപ്തികലരായ്കകൊണ്ടെ
ചുടുകണ്ണുനീരാൽക്കഴുകുന്നൂ.
പതിവുപോലിതഥമെഴുതിയും മാച്ചും
പകുതിയെൻ ജന്മം വിഫലമായ്!

അനുരാഗത്തിന്റെയലർമെത്തതന്മേ-
ലവശ ഞാൻ കിടന്നുരുളുമ്പോൾ,
അവിടുന്നെന്നുടെയരികിലെത്തി, ഞാൻ
സുഖസുഷുപ്തിയിൽ മുദിതയായ്!
അകളങ്കമെന്റെ ഹൃദയമങ്ങേയ്ക്കാ-
യടിമവെച്ചു ഞാൻ ചരിതാർത്ഥ.

ഒരു മിന്നലങ്ങു മറവായി, പെട്ടെ-
ന്നിരുളിൻ കംബളവിരി വീണു!
കരകയാണന്നുമുതലീ ഞാൻ തവ
കഴലിണ കണ്ടു തൊഴുതീടാൻ!
തരളതാരക നിരകളംബര-
ത്തെരുവിലെമ്പാടും തെളിയുമ്പോൾ,
ഇരുളിൽ ഞാനെന്റെ മുരളിയുമായ്, നി-
ന്നപദാനം പാടിത്തളരുമ്പോൾ,
അകലത്തെങ്ങാനുമവിടുന്നുണ്ടെന്നൊ-
രതിമോഹമെന്നിൽ വളരുമ്പോൾ,
അലയാഴിപോലെ കരയും ഞാൻ പെട്ടെ-
ന്നലരിനെപ്പോലെ ചിരിതൂകും
പവനനെപ്പോലെ നെടുവീർപ്പിട്ടിടും
പറവപോൽ പാറും ഗഗനത്തിൽ!.....
മധുമാസാശ്ലേഷതരളിതയാമെൻ-
മലർവാടി മലർ ചൊരിയുമ്പോൾ
അവകളങ്ങെനിക്കരുളും സന്ദേശ-
നിരകളെന്നു ഞാൻ കരുതുന്നു!
അതിമോദാൽ മമ ഹൃദയപ്പൂമ്പാറ്റ-
യതുകളിൽത്തത്തിയിളകുമ്പോൾ,
അറിയുന്നുണ്ടു ഞാൻ ഭവദീയരാഗ-
മകരന്ദത്തിന്റെ മധുരത്വം.
കരിമുകിൽ മാലയഖിലവും മാഞ്ഞ-
സ്സുരപഥമൊന്നു തെളിയുമ്പോൾ,
നുകരുന്നുണ്ടു ഞാനതുലമാം തവ
ഹൃദയവേദിതൻ പരിശുദ്ധി!....
ഇനിയും വ്യാമോഹിച്ചുഴലിയിൽ വീണീ
വനിമലരെത്ര തിരിയേണം?
അരുതീ നാടകമിനിയാടാ, നിതിൻ-
ഭരതവാക്യവും കഴിയേണം;
ഭവദാപദാനമകരന്ദം മാത്രം

പതിവായുറുമീ മുരളിയിൽ
പകരേണം തവ പരിപൂതരാഗം,
തകരേണമതു തരിയായി!
അതുമുതലെനിക്കിരവുമുച്ചയു-
മതുലാഭയാളും പുലർകാലം!....

●

ഒടുക്കത്തെ താരാട്ട്

അമ്മതൻ വാത്സല്യസത്തേ! - സ്നേഹ-
പ്പൊന്മയക്കൂട്ടിലെത്തത്തേ!
കല്യാള കോലുമഹസ്സേ! - യാർക്കും
കല്യാണമേറ്റും മഹസ്സേ!
നീയിത്രവേഗം പിരിഞ്ഞു - പോമെ-
ന്നാരിത്രനാളുമറിഞ്ഞു?
അമ്മിണീ, ചിത്തം തപിക്കും - പെറ്റോ-
രമ്മയെമ്മട്ടിൽ സഹിക്കും?
അയ്യോ! പിളരുന്നെൻ മർമ്മം - തീവ്രം
വയ്യേ, യഖിലമെൻ കർമ്മം!
കേഴുന്നതെന്തിനു ഞാനും - അതു
പാഴിലെന്നോതുന്നു വാനും
ആയിരം മിന്നൽ നശിപ്പൂ - വിണ്ണിൽ
തോയദമെല്ലാം സഹിപ്പൂ!
ഉള്ളിലൊതുങ്ങാത്ത ഖേദം - കണ്ണീർ-
ത്തുള്ളിയായ്പോവതു ഭേദം!.....
മാമക മാനസംതന്നിൽ - അഞ്ചു
തൂമലർക്കാലങ്ങൾ മുന്നിൽ
പ്രേമക്കുരുന്നൊന്നുദിച്ചു - പൂത്ത-
നാമൊരു കാന്തിമ വാച്ചു;
എൻ കതിരോൻ കതിർവീശി - യതിൽ
കുങ്കുമച്ചാറേറ്റം പൂശി.

കൈവന്ന തോഷാൽ പുളച്ചു - നിത്യം
തൈവല്ലിയാടിക്കളിച്ചു.
ഉഷ്ണത്തിൻ കാഠിന്യംകൊണ്ടു - പാരം
തൃഷ്ണാർത്തയായി വരണ്ടു!
ചൈത്രമാ വല്ലിയെപ്പുല്കി -യൊരു
മുത്തൊളിക്കോരകം നല്കി,
അമ്മലർമൊട്ടു വിരിഞ്ഞു - പെട്ടെ-
ന്നെൻ മനോഭാസ്വാൻ മറഞ്ഞു!
അന്ധതയെങ്ങും പരന്നു - മമ
ചിന്തകളെല്ലാം തകർന്നു!
മൃണ്മയമെന്നുടെ ഗാത്രം - കാത്തി-
തമ്മലരൊന്നിനുമാത്രം!
വാരൊളിചിന്നുമസ്സൂനം - എന്നും
വാടില്ലെന്നോർത്തതു ശൂന്യം!....
തങ്കമേ! നിന്റെ ചരിത്രം - പാപ-
പങ്കിലമല്ലാ പവിത്രം!
മൃത്യുവിൻ പാഴ്നിഴലൊട്ടും - നിന്നി-
ലെത്തിയിട്ടില്ലൊരുമട്ടും;
പൊന്നുഷസ്സിങ്കൽ മറയും - ഒരു
സുന്ദരതാരകം നീയും!
കണ്ടകാകീർണമാം മാർഗം-എന്യേ
കണ്ടതു നീ ദിവ്യസ്വർഗം!....

കാണുന്നു നിന്നെ ഞാൻ മുന്നിൽ - പെറ്റു
വീണൊരക്കാഴ്ചയെൻ മുന്നിൽ.
ആയതന്നങ്കത്തിൽ വാണു - പിഞ്ചു-
വായും പിളർന്നു നീ കേണു.
കേഴുന്ന നിന്നെ നിനച്ചു - തോഷാൽ
ചൂഴവും നില്പോർ ചിരിച്ചു.
ഇന്നു നീ മന്ദഹസിപ്പൂ - ലോകം
നിന്നിതാ ബാഷ്പം പൊഴിപ്പൂ!....

ഓമനേ! നിൻ കവിൾത്തട്ടിൽ – നിന്റെ
താതനെ ഞാൻ കണ്ടിരുട്ടിൽ.
തോരാത്ത കണ്ണീരൊഴുക്കി – നിന്നെ
താരാട്ടുപാടിയുറക്കീ.
ദുർഭഗ ഞാനിപ്പോൾ പാടി – യന്ത്യ-
നിദ്രയ്ക്കീത്താരാട്ടുകൂടി!....

തോഴിയോട്

കരയട്ടെ, തോഴീ, ഞാ,നല്ലെന്നാലെൻ
കരളയ്യോ! പൊട്ടിത്തകർന്നുപോമേ!
കനകച്ചാർ പൂശിയബ്ദുമുഖത്ത-
ക്കലിതാഭമാക്കിയ കർമ്മസാക്ഷി
കരുണ കലരാതപ്പൊൻകവിളിൽ
കരിതേച്ചുകൊണ്ട് തിരിക്കയായീ!
പറവകൾതന്റെ ചിറകടിയിൽ
ധരയുടെ ചിത്തത്തുടിപ്പു കേൾക്കാം.
അലയുന്ന തെന്നലിലൂടെയിപ്പോ-
ളവളുടെ സന്തപ്തവീർപ്പു കേൾക്കാം.
ത്വരിതമായെത്തുമിക്കൂരിരുളിൽ
വിരവിലച്ചിത്തം തെളിഞ്ഞു കാണാം!

അടവിയിൽപ്പൂത്തോരിപ്പൂമൊട്ടിന്നു-
മനുഭവ,മീമട്ടെന്നാരറിഞ്ഞു?
പുലരിയെക്കാണാത്ത പൂവിൻ ജന്മം
പുരുപുണ്യഭാഗ്യത്തിൻ നൃത്തരംഗം!
മഴവില്ലു കണ്ടു മയങ്ങിയ ഞാ-
നഴലിന്റെയാഴമളന്നുപോണം!
ചിറകറ്റ ചിത്രശലഭംപോലെ
വിറകൊൾവൂ, ദുർബലമെൻ ഹൃദന്തം!

പ്രണയമേ! നീയെന്റെയന്തരംഗം
വ്രണിതമാക്കീടുമെന്നോർത്തില്ല ഞാൻ.
ചിരിയൊന്നറിയാതെ തൂകിപ്പോയാൽ
ചിരകാലം തീവ്രം കരഞ്ഞിടേണം!
ചെറുമിന്നൽ കണ്ടു തെളിഞ്ഞ മേഘ-
മൊരു ജന്മം കണ്ണീർ പൊഴിച്ചിടേണം!

അകളങ്കപ്രേമപ്രദീപമെന്റെ -
യകതളിരാനന്ദമഗ്നമാക്കി.
വിനകൊണ്ടീ വിശ്വമെതുങ്ങിയെന്നിൽ
വിപുലമായ് ഞാനിപ്രപഞ്ചത്തോളം.
കഥയെല്ലാം മാറി, യക്കപ്രദീപം
കഠിനമാം കാട്ടുതീയായിപ്പോയി
ഇരുളിൽനിന്നെന്നെയകറ്റിയിപ്പോ-
ളൊരുപിടിച്ചാമ്പലായ് മാറ്റുമെന്നായ്!
അടവുകളോരോന്നു കാട്ടിക്കാട്ടി -
യടവിയിലെത്തുമൊരന്തിത്തന്നൽ
തളിരിനെത്താലോലമാട്ടിയാട്ടി-
ത്തളരുമ്പോൾ ഭാവം മറിച്ചു കാട്ടും!
അടരണം ഞെട്ടറ്റപ്പത്രം, വാത്യാ-
ഹതമേറ്റിട്ടെന്നാണീ ലോകതത്ത്വം!

അബല ഞാ, നപ്പുമാൻതന്റെ ചിത്ത-
മലിവറ്റതെന്നല്പമോർത്തതില്ലാ.
പുരുഷന്റെ പുഞ്ചിരിപ്പൂവിന്നുള്ളിൽ
പരുഷമാം കാകോളം മാത്രമെന്നോ?
കനിവറ്റ കാലമേ! നിൻകരങ്ങ-
ളിനിയെത്ര ചിത്തം തകർക്കയില്ലാ?
കരയട്ടെ, തോഴി, ഞാ, നല്ലെന്നാലെൻ
കരളയ്യോ! പൊട്ടിത്തകർന്നുപോമേ.....

വ്രണിതഹൃദയം

ഒന്നു ഞാൻ ചോദിക്കട്ടെ, തെന്നലേ, ഭവാനേയു-
മെന്നെയും തപിപ്പിക്കുമശ്ശക്തിയൊന്നല്ലയോ?
അല്ലെങ്കിലെന്തിനു നാം രണ്ടാളുമൊരുപോലെ-
യല്ലിലും പകലിലുമലഞ്ഞുനടക്കുന്നു!
ശാന്തസുന്ദരമായ ശാരദാകാശത്തിലും,
കാന്തിയിൽ വിളങ്ങീടും കാനനപ്പരപ്പിലും,
കണ്ടകം നിറഞ്ഞുള്ള കാപഥത്തിലും, മലർ-
ച്ചെണ്ടുകൾ വിരിയുന്ന മഞ്ജുളാരാമത്തിലും,
സിന്ധുതന്നനന്തമാം മാറിടത്തിലും, നമ്മൾ
സന്തതം വിഹരിപ്പൂ സന്തപ്തഹൃദയരായ്!
ആനന്ദമെങ്ങാണെന്നു നീ തിരഞ്ഞീടുംനേരം,
ആനന്ദമെന്താണെന്നുതന്നെ ഞാനാരായുന്നു!
പൂർവദിഗ്വധൂമുഖം പുഞ്ചിരിതൂകുമ്പോഴും
പൂതരാഗാഭ ചിന്നി വാരുണി നില്ക്കുമ്പോഴും
മന്ദമാരുത ഭവാനാനന്ദലഹരിയാൽ
മന്നിടേ മതിമറന്നുല്ലസിച്ചുലാത്തുന്നു.
നിത്യവുമേതോ ദിവ്യമേഘദർശനാലിത്ഥം
നർത്തനം നടത്താറുണ്ടെൻ ചിത്തശിഖാവളം!
പച്ചിലപ്പടർപ്പുതന്നുള്ളിലാവസിച്ചു നീ
കൊച്ചലർ വിരിവതു വീക്ഷിച്ചു രസിക്കുമ്പോൾ,
അന്തരീക്ഷത്തിലാദ്യം വിരിയും പൂമൊട്ടിനെ-
യന്ധകാരത്തിന്നുള്ളിൽക്കൂടി ഞാൻ സമീക്ഷിപ്പൂ

നീഹാരബിന്ദുക്കൾ നീ ചാർത്തിടുംനേരം കണ്ണു-
നീരു ഞാൻ കപോലത്തിലണിവൂ ഹതഭാഗ്യൻ!

ആത്മസംതൃപ്തി നേടാനായി നാമിരുവരു-
മാത്മസംഗീതം തന്നെപ്പാടുന്നിതനുവേലം;
നിൻ തപ്തനിശ്വാസങ്ങൾ വാനിലെത്തുന്നു,യെന്റെ
വന്ധ്യമാം നെടുവീർപ്പു നിന്നിലുമലിയുന്നു!
വാടാത്ത മലരിനെപ്പേർത്തും നീ തിരയുന്നു!
വാടിയ മലരിനെയോർത്തു ഞാൻ കരയുന്നു!

നിത്യരോദനം

ആനന്ദ,മാനന്ദ,മല്ലും പകലുമെൻ
മാനസപ്പൈങ്കിളി പാടും മന്ത്രം.
ആതങ്ക, മാതങ്ക, മേതു വഴിക്കുമാ-
ച്ചാതകം നിത്യം ചെന്നെത്തും കേന്ദ്രം!
ഈവിധമെത്രനാൾ മുന്നോട്ടു പോയാലെൻ
ജീവിതപ്പാത തെളിഞ്ഞുകാണാം?
അത്തൽക്കടൽത്തിരയെണ്ണുവാനാണെങ്കിൽ
മർത്ത്യതയെന്തിനെനിക്കു കിട്ടി?

ആകാശസൂനങ്ങളായിരം ചേർത്തു ഞാ-
നാകാമ്യമാമൊരു മാല കോർക്കും.
തീരാനിരാശയാം പാഴ്മരുഭൂവില-
ത്താരുകളെല്ലാം കൊഴിഞ്ഞുവീഴും!
ആയതണിയുവാനർഹനാമെൻ നാഥ-
നായില്ലിനിയും സമയമെത്താൻ!
നാളുകളോരോന്നുമീവിധം പാഞ്ഞുപോ-
'നാളെ'യെന്നുള്ളൊരാപ്പാട്ടു പാടി.
നീളുമിത്തന്തുവിൻ ശൂന്യത നീക്കുവാൻ
നീടെഴും പൂക്കളൊരെണ്ണമില്ലേ?

നിർദ്ദയം യാത്രയും ചൊല്ലാതെ യാമിനി
നിദ്രയുമായിത്തിരിച്ചുപോകും.

പിന്നെയുമെല്ലാം പുതുക്കുവാനായിട്ടു
പൊന്നിൽക്കുളിച്ചു പുരിയെത്തും;
എങ്കൾ ചൂഴുന്ന കൂരിരുളമ്മുഖം
പങ്കിലമാക്കിപ്പറഞ്ഞയയ്ക്കും!
വാർതിങ്കളാകും ചഷകത്തിലാനന്ദ-
ച്ചാർ പകർന്നുത്സവദായികയായ്
ഈ മന്ദഭാഗ്യതൻ പുഞ്ചിരിപ്പൂവിനായ്
ഹേമന്തരാത്രിയും വന്നണയും.
എന്നാലാ യാമിനയെൻ തപ്തബാഷ്പത്താ-
ലെന്നുമക്കിണ്ണം നിറച്ചുപോകും!
ചന്ദനക്കാടിനെക്കോൾമയിർക്കൊള്ളിക്കും
മന്ദസമീരണനാർദ്രചിത്തൻ
ആർക്കുമദൃശ്യമാം പട്ടുകൈലേസാലെൻ
വേർപ്പണിമുത്തുകളൊപ്പിമാറ്റും.
കഷ്ടം, മത്തെത്തെന്നലെൻ നെടുവീർപ്പിനാൽ
തപ്തനായെന്നും തിരിച്ചുപോകും!
പിന്നെയുമെത്തിടും പോയവരൊക്കെയും
മന്നിനെ വിണ്ണെന്നു ഞാനുരപ്പൻ.
എങ്കിലുമിന്നോളമെന്നിലണഞ്ഞതി-
ല്ലെൻകരൾ കാംക്ഷിക്കും കമ്രരൂപം!
'കാണും നീ'യെന്നെന്നോടെന്നും കഥിക്കുമി-
ക്കാലത്തെയെങ്ങനെ വിശ്വസിക്കും!

ജീവിതഗ്രന്ഥത്തിലോരോ വശങ്ങളു-
മീവിധം മുന്നോട്ടു ഞാൻ മറിച്ചാൽ
തപ്തബാഷ്പാങ്കിതമല്ലാത്തൊരക്ഷരം
തത്ര കണ്ടീടുവാനാകയില്ല!
അന്ത്യലിപിയും കുറിച്ചു പിരിയാനെ-
ന്നന്തരാത്മാവു കഥിച്ചീടുമ്പോൾ,
'ആയില്ല'യെന്നൊരശരീരസന്ദേശ-
മാരാലെൻകർണത്തിൽ വന്നലയ്ക്കും.
കാലത്തിൻ കൈക്കുമ്പിൾ പൂർണമായ്ത്തീരുവാൻ

മേലിലുമെൻകണ്ണീർ വേണമെന്നോ?
ആകട്ടെ,യശ്രുപ്പുഴയിൽ നിഴലിക്കും
നാകത്തെക്കണ്ടു ഞാനാശ്വസിക്കാം!...

പടിവാതിൽക്കൽ

“പുത്തനാമൊരു പാഠം നാളെ ഞാൻ തുടങ്ങാ, മി-
ന്നിത്രയും നിങ്ങൾ കാണാപ്പാഠമാക്കണം പോയാൽ.”
ആചാര്യനേവം പറഞ്ഞന്നു നിർത്തവേ, ഞങ്ങ-
ളാചാരോപചാരം ചെയ്താഹ്ലാദാൽ പുറത്തെത്തി.
ദൂരവേ പോകേണ്ടോരെൻ സതീർത്ഥ്യർ വിഹഗങ്ങ-
ളാരവം മുഴക്കിക്കൊണ്ടങ്ങിങ്ങു പറന്നുപോയ്;
മാടത്ത മണിമേടയാക്കുന്ന ബാല്യത്തിനാ
വീടെത്താൻ കുറച്ചൊന്നു വൈകിയാലെന്തേ ചേതം?
അകലെക്കാണും കുന്നിൻചരിവിൽ, പോകാൻപോകും
പകലിൻ തോളിൽത്തൂങ്ങിയെത്തി ഞാൻ ജാതോന്മേഷം.
കളിയാണെനിക്കന്നു കാര്യങ്ങളതിന്മുഖം
കരിവാളിക്കാനേകബന്ധമഗ്ഗുരവാക്യം.
ഞാനതു കൂട്ടാക്കാതെ വാരുണിയേന്തും പുത്ത-
നാമൊരു ചിത്രം നോക്കി രസിച്ചു കുറേനേരം.
സഖിയാം പകൽ പോകാൻ വെമ്പി, ഞാൻ ചെന്നില്ലവൾ-
മുഖവും വീർപ്പി,ച്ചെന്നെക്കൂടാതെതന്നേ പോയി!
തപ്പിയും തടഞ്ഞും ഞാൻ രാപ്പാതയുടേ ഗൃഹ-
മെത്തുവാൻ ഗമിക്കുമ്പോൾ കണ്ടിതക്കടലിനെ,
പഞ്ചമിച്ചന്ദ്രനാകും കൈവിളക്കുമായാഴി
പണ്ടത്തെപ്പാഠമെല്ലാമാവർത്തിക്കയാണപ്പോൾ
അലയാം വെള്ളത്താളു മുന്നോട്ടു മറിച്ചീടു-
മവളെൻ സമാഗമമീക്ഷിച്ചില്ലണുപോലും!

അയൽവാസിയാം വാനം നിദ്രയിലായോയെന്നൊ-
ന്നറിയാൻ മേല്പോട്ടു ഞാൻ കണ്ണുകളുയർത്തവേ,
അംബരം കരിയിട്ടു തെളിഞ്ഞോരോല ന്നോക്കി-
യൻപത്തൊന്നുരുവിട്ടുകണ്ടു ഞാൻ ത്രപാസ്യനായ്;
നാളെയാ, മിന്നെൻ പാഠം സാരമില്ലെന്നോർത്തു ഞാൻ
മാളികമുകളേറി മെത്തയിലുറക്കമായ്!

ഏറിയ വാത്സല്യത്തെനൂറീടും വചസ്സാലെൻ-
ചാരവേ മാതാവെത്തിയുണരാൻ വിളിച്ചിട്ടും,
കൂട്ടുകാർ വിഹഗങ്ങൾ കാണാതെ പഠിച്ചീടും
പാട്ടുതന്നലവന്നെൻ കർണത്തിലലച്ചിട്ടും,
നിദ്രയെപ്പൂർവാധികം മുറുകിപ്പുണർന്നു ഞാൻ
സദ്രസം കിടയ്ക്കവിട്ടീടാതെ കിടന്നുപോയ്!

പാതിയും തീരാറായി പാഠങ്ങൾ, വിദ്യാലയ-
വാതില്ക്കൽ കേറാനാജ്ഞ കാത്തു ഞാൻ നിലകൊണ്ടു,
മഞ്ജുള മന്ദഹാസവായ്പിനോടെന്നാചാര്യൻ
നെഞ്ചലിഞ്ഞീടും മട്ടിലെന്നോടു ചോദ്യം ചെയ്തു:
"ശിഷ്യാ! നീ പഠിച്ചിതോ പാഠങ്ങ,ളില്ലെന്നാകിൽ
ശിക്ഷയായവിടെത്താൻ നില്ക്കുക പഠിപ്പോളം!"
'ഇല്ല'യെന്നല്ലാതെന്തു ചൊല്ലും ഞാൻ, ഗുരുവര്യൻ
തല്ലിയില്ലെന്നെ, തെല്ലു കോപവും ഭാവിച്ചില്ലാ!
നില്ക്കയാണിന്നും വിദ്യാമന്ദിരദ്വാരത്തിൽ ഞാൻ
ബാക്കിയുള്ളവർ പഠിക്കുന്നതിൽ സശ്രദ്ധനായ്.
വല്ലതും ഗുരുമുഖത്തിങ്കൽനിന്നുപദേശ-
മില്ലാതെ വീട്ടിലെത്താനെങ്കിലുമശക്തൻ ഞാൻ!

ഉൽക്കണ്ഠ

അന്ധകാരത്തിന്നടിത്തട്ടിലാരുടെ
ചെന്താരടികളെപ്പുല്കുന്നു ഞാൻ സദാ.
ആരുടെ പാദരജസ്സു മിന്നാമിനു-
ങ്ങായിപ്പറന്നു തെളിയുന്നിരുളിലും.
നിശ്ശബ്ദതതന്റെ നിശ്ചലതന്ത്രിയിൽ
നിത്യവും കേൾക്കുന്ന സംഗീതമേതുതാൻ
യാമിനിതന്നിലത്താരാകുമാരികൾ
യാതൊന്നുതാനേറ്റുപാടുന്നു നിത്യവും;
പ്രേമവിവശഹൃദയബാഷ്പത്തിനാ-
ലേതൊരു കല്പവൃക്ഷം തഴയ്ക്കയാം?
ആവശ്യമുള്ളോർക്കദൃശ്യനായ് നിന്നീടു-
മാ വശ്യരൂപമൊന്നെന്നടുത്തെത്തുകിൽ!..

ഇല്ലായ്മതന്നിൽ നിന്നുണ്ടായിവന്നൊര-
ക്കല്യാണരൂപിയെക്കണ്ടു കൈകൂപ്പുവാൻ
എൻ കരംതന്നിലെ ശൂന്യമാം ജീവിത-
ത്തങ്കച്ചഷകം തിരിച്ചുകൊടുക്കുവാൻ.
എന്നുള്ളിലെന്നും ചിറകടിച്ചാർക്കുന്ന
പൊന്നിൻകിളിയെ പുറത്തയച്ചീടുവാൻ.
നീടുറ്റ രാഗപരവശയാകുമീ
നീഹാരനീർക്കണം നീരാവിയാകുവാൻ.
ആനന്ദദീപം കൊളുത്തി, യുലകിലീ

ഞാനെന്ന പാഴ്നിഴൽ മായ്ച്ചുകളയുവാൻ;
എത്രദിനകരമണ്ഡലം മേലില്ലു-
മസ്തശൈലത്തിൽ തടഞ്ഞുതകരണം?.....

മൽപ്രാണവായുവിൽ സൗരഭംപൂശുമാ-
പ്പൊൽപ്പുതുപ്പൂവിന്റെ പുഞ്ചിരി കാണുവാൻ,
ക്ഷാളനം ചെയ്കയാണെൻ കൺകൾ മാനസ-
നാളമുരുകിവരുന്ന ബാഷ്പത്തിനാൽ.
കാലമിടയ്ക്കിടയ്ക്കാഞ്ഞടിച്ചേറ്റുന്ന
കാളാംബുദത്താലിരുളുന്നു പിന്നെയും!
മർമ്മരംമൂളുന്നു പത്രങ്ങൾ നിശ്ചലം
കർമ്മപ്രവാഹത്തെ നോക്കി നിന്നീടവേ,
ഏകാന്തതയിലിരുന്നു ഞാൻ നാഥന്റെ
നാകസംഗീതം ശ്രവിക്കാനൊരുങ്ങവേ,
ഭഞ്ജിക്കയാണെന്റെ ശാന്തതയേറുമീ
നെഞ്ഞിടി, ഞാനിതടക്കുന്നതെങ്ങനെ?.....

നീളെപ്പടർന്നുപിടിക്കും നിശീഥമാം
ചോലവൃക്ഷത്തിന്റെ തുഞ്ചത്തദൃശ്യമായ്
വ്രീളാസമന്വിതം മോഹനാകാരയാം
നാളെയാം പൂമൊട്ടൊളിച്ചുകളിക്കുകിൽ
സാന്ത്വം തിരയാൽത്തകർക്കുമിസ്സിന്ധുവിൽ
ശാന്തിതൻ തല്പവും സജ്ജമാണെപ്പോഴും!
പൂന്തെന്നൽപോലുമിളകാത്ത വേദിയിൽ
പൂന്തിങ്കൾ ശൈത്യംകലരുമാ മെത്തയിൽ
നിത്യതതന്നിൽനിന്നുൾശ്ശ്വിച്ചീടുന്ന
നിസ്തുലഗാനം നുകർന്നനുകർന്നലം
ആമോദഭാരാൽ തകരുവാൻ ഞാനുമെൻ-
പ്രേമോദയത്തെ പ്രതീക്ഷിച്ചിരിക്കയാം!

●

സുധ

ആ സംഭവം നടന്നിട്ട് ഇപ്പോൾ വസന്തം പത്തു കഴിഞ്ഞു. പ്രകൃതി പത്തു തവണ ചിരിച്ചു. പത്തുതവണ കരഞ്ഞു. എങ്കിലും അന്നു സുധയുടെ ഹൃദയത്തിൽ ഉണ്ടായ ഒരു മുറിവ് ഇന്നും ഉണങ്ങിയിട്ടില്ല. അന്ന് ഉറങ്ങുവാൻ തുടങ്ങിയ അവളുടെ ഹൃദയം ഇന്നും ഉണർന്നിട്ടില്ല.

സുധയ്ക്ക് ഒരു കളിത്തോഴൻ ഉണ്ടായിരുന്നു അന്ന്: കിഴക്കേതിലെ മുരളി. അവന് അവളേക്കാൾ രണ്ടു വയസ്സിനു പ്രായം കൂടും; അത്രയേ ഉള്ളൂ. എങ്കിലും അവരുടെ പിറന്നാൾ രണ്ടും ഒരു ദിവസം തന്നെയാണ്: മകരമാസത്തിലെ 'മകം'.

വളരെ ദുർലഭമായിട്ടേ സുധയും മുരളിയും പരസ്പരം പിരിയാറുള്ളൂ. ഒരുമാത്രം പിരിയാതെ നിവൃത്തിയില്ലാത്ത ആ ഇണപ്രാവുകൾ എങ്ങനെയാണാവോ നേരം വെളുപ്പിച്ചിരുന്നത്! പ്രഭാതമാകേണ്ട താമസം, സുധ എഴുന്നേറ്റ് ഒരൊറ്റ ഓട്ടം, മുരളിയുടെ വീട്ടിലേക്ക്. മുരളി അപ്പോഴും ഉറക്കമായിരിക്കും. സുധ വിളി തുടങ്ങും: 'മുരളീ! മുരളീ!'. അതേ; അവളായിരുന്നു മുരളിയുടെ പുലരി!

മുരളിയെയും കൂട്ടിക്കൊണ്ടു സുധ അവളുടെ ഗൃഹത്തിന്റെ തെക്കേപ്പുറത്തുള്ള ഇലഞ്ഞിച്ചുവട്ടിൽ എത്തും. അവിടെ അവർക്കൊരു ഉണ്ണിക്കൃഷ്ണന്റെ അമ്പലം ഉണ്ട്. മുരളിയാണ് ശാന്തിക്കാരൻ. സുധ അവളുടെ [illegible]യുടെ പൂന്തോട്ടത്തിൽനിന്നു പൂക്കൾ പറിച്ചു മാല കെട്ടി അമ്പലത്തിൽ കൊടുക്കും. പൂജയും ശീവേലിയും മറ്റും തെറ്റാതെ ഉണ്ട്. മരംകൊണ്ട് ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ള ഒരാനക്കുട്ടി. അതിന്റെ പുറത്തു ചിന്നിച്ചിതറിയിരിക്കുന്ന [illegible]കൂട്ടിയ ഉണ്ണികൃഷ്ണന്റെ ഒരു പടം, താമരപ്പൂവ് ഈർക്കിലിയിൽ കോർത്ത് ഉണ്ടാക്കിയ ഒരാനക്കുട, രണ്ട് 'അപ്പൂപ്പൻ താടി' വെഞ്ചാമരം, [illegible]കൊണ്ടുതന്നെയുള്ള ചെണ്ടമേളം - എന്നിങ്ങനെയുള്ള അലങ്കാരങ്ങളെല്ലാംകൂടിയ ആ ശീവേലി സുധയുടെ ഭാഷയിൽ എന്നും 'അസ്സ്'ലും

മുരളിയുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ ചിലപ്പോൾ 'പൊട്ട'യും ആകാറുണ്ട്.

വൈകുന്നേരം പള്ളിക്കൂടംവിട്ടു വന്നാൽ മുരളി കാപ്പി കുടിച്ചു, കുളിച്ചില്ല എന്നു വരുത്തും. പിന്നെ കാണുന്നതു സുധയുടെ വീട്ടിൽ! എന്നാല് സുധയെ കുളിക്കാതെ മുത്തശ്ശി അകത്തു കടത്തുകയില്ല. അവൾ കുളിക്കാൻ പോകുമ്പോൾ മുരളിയും കൂടും കൂട്ടിന്. അവിടെ കുളത്തിലേക്ക് ചാഞ്ഞു നിലംപറ്റി ഒരു തെങ്ങു കിടപ്പുണ്ട്. മുരളി അതിന്മേൽ കയറി 'കുതിരകളി'ക്കും; സുധ ആ സമയം കൊണ്ട് ഒരു 'കാക്കമുങ്ങലും' കഴിക്കും.

സാധാരണ കുട്ടികളിൽ കണ്ടുവരുന്ന 'തമ്മിൽത്തല്ലും തലകീറും' ഈ ചങ്ങാതികൾക്കില്ല. മുരളിക്ക് അല്പം വികൃതിത്തരങ്ങൾ ഉണ്ട്, സുധയ്ക്കു ചില നേരംപോക്കുകളും. ആണ്ടിലൊരിക്കൽ അവർ തമ്മിൽ ഒന്നു പിണങ്ങും. അത് അവരുടെ പിറന്നാളിനാണ്. രണ്ടും ഒരു ദിവസമാണല്ലോ! സുധയുടെ വീട്ടിൽ മുരളി ഉണ്ണാൻ ചെല്ലണമെന്ന് അവൾ. 'എന്റെ വീട്ടിലേക്കു വരണം സുധ'യെന്നു മുരളി. രണ്ടും നടപ്പുമില്ല. വീട്ടുകാർ സമ്മതിക്കുമോ പിറന്നാളായിട്ടു മറ്റൊരു വീട്ടിൽ പോയി ഉണ്ണുവാൻ? ഭക്ഷം കഴിഞ്ഞാൽ അന്ന് അന്യോന്യം കാണാതെ ആ ബാലികാബാലകന്മാർ പിണങ്ങി അവരവരുടെ വീടുകളിൽത്തന്നെ കഴിച്ചുകൂട്ടും. എന്നാൽ അവരുടെ ആ പരിഭവത്തെ പാടേ വിപാടനംചെയ്യുവാനുള്ള കെല്പ് ഒരു രാത്രിയിലെ ഉറക്കത്തിനുണ്ടായിരുന്നു.

പൊന്നിൻ ചിങ്ങമാസത്തിലെ തിരുവോണക്കാലം. സുധ പറയും: "മുരളീ, ഒന്നു വേഗം എണീക്കൂ; ആ അസത്തുകുട്ടികൾ പൂവെല്ലാം ഇപ്പോൾ പറിച്ചെടുത്തുകാണും!"

ഒന്നു മൂരിനിവർത്തി എണീറ്റു കണ്ണുതിരുമ്മിക്കൊണ്ടു മുരളി പ്രതിവദിക്കും: "മിണ്ടാതിരിക്കൂ സുധേ! നമ്മൾ ഇന്നലെ വിടരാൻ കണ്ടുനിറുത്തിയിരിക്കുന്ന ആ കദളിപ്പൂവും ചിറ്റാടപ്പൂവും അവരാരും കാണില്ല. ആ തോട്ടിൽ ഇറങ്ങുവാൻ ഒരെണ്ണത്തിനുണ്ടോ ധൈര്യം?"

പൂക്കൾ ശേഖരിക്കുന്നതിൽ സാമർത്ഥ്യം സുധയ്ക്കാണ്. മരച്ചില്ലകളിൽ വല്ല അണ്ണാനേയോ, കുരുവിക്കൂടോ കണ്ടാൽ അതും നോക്കി നില്ക്കും മുരളി. ഇടയ്ക്കു സുധ മന്ത്രിക്കും: "ഇതിൽനിന്നും കിട്ടുമെന്നു വിചാരിക്കേണ്ടാ."

പവിഴക്കുലകളാൽ അലതല്ലുന്ന നെല്ലിൻപാടം. അവിടെ മഴവില്ലിന്റെ ആകൃതിയിൽ കൂട്ടംകൂട്ടമായി എത്തി നെന്മണികൾ കൊത്തിപ്പറക്കുന്ന ആറ്റക്കിളികളെനോക്കി സുധ തെല്ലിട നിന്നുപോകും. മുരളി മന്ദമന്ദം അവളുടെ മഞ്ജുഷയിൽനിന്നും ഒരു വാര് അവന്റെ സ്വന്തമാക്കും. ഒരു വലിയ വിജയലബ്ധിയിൽ എന്നപോലെ ആ നിഷ്ക്കളങ്കഹൃദയൻ ഒന്നു പൊട്ടിച്ചിരിക്കുമ്പോളാണ് സുധ കാര്യം മനസ്സിലാക്കുന്നത്. 'ആട്ടെ' എന്ന ആ ഒരൊറ്റ

പദത്തിൽ തന്റെ പരിഭവവും ദേഷ്യവും ആസകലം അടക്കി അവൾ ഒരു നിമിഷം മിണ്ടാതെ നില്ക്കും! കഴിഞ്ഞു അവളുടെ പിണക്കം!

ആ തെങ്ങിൻതടിയിൽ ഇരുന്നു കുതിരയോടിക്കുന്ന മുരളി ചോദിച്ചു: "സുധേ! നിനക്ക് എത്ര എണ്ണുന്നതുവരെ മുങ്ങിക്കിടക്കാം?"

"എണ്പത്."

"എന്നാൽ കാണട്ടെ."

സുധ മൂക്കുംപൊത്തിക്കൊണ്ട് ഒരു മുങ്ങൽ. "ഒ....ന്ന്; ര...ണ്ട്" മുരളി എണ്ണം തുടങ്ങി. ഇടയ്ക്ക് അവൻ ഒരു തട്ടിപ്പെടുത്തു:

"......എമ്പത്തി എട്ട്......എമ്പത്തി ഒമ്പത്..."

സുധയും മനസ്സുകൊണ്ട് എണ്ണുന്നുണ്ടായിരുന്നു! കഷ്ടിച്ചു നൂറായപ്പോൾ അവൾ പൊങ്ങി. മുരളി എഴുപത്തിഒന്നേ ആയിരുന്നുള്ളു. പാവം സുധ! അവൾ അറിഞ്ഞില്ല മുരളിയുടെ ആ ചെറിയ കളവ്. അവൾക്ക് അല്പം കുറച്ചിലായി. വീണ്ടും മുങ്ങി. ഇത്തവണ മുരളി സത്യവാനായിരുന്നു. നൂറ്റിപ്പതിനഞ്ച് എണ്ണിയതിൽപ്പിന്നീടാണ് സുധ പൊങ്ങിയത്.

"ഇതൊന്നും അത്ര സാരമില്ല; ഞാൻ ഇരുനൂറുവരെ കിടക്കാം" എന്നായി മുരളി. അവൻ വെള്ളത്തിൽ ചാടി. സുധ വളരെ വേഗത്തിൽ തെറ്റാതെ എണ്ണം തുടങ്ങി. ഇടയ്ക്ക് മുരളിക്ക് ഒരു സംശയം, സുധ പറ്റിച്ചെങ്കിലോ എന്ന്! അവൻ ഒന്നു പൊങ്ങി വെറുതെ പറഞ്ഞു: "ഇതു പറ്റുല്ല സുധേ; നാല്പത്തിമൂന്നോ? കുറേക്കൂടി വേഗം എണ്ണണം."

"വയ്ക്കത്തപ്പനാണേ, ഞാൻ തെറ്റിച്ചിട്ടില്ല" എന്ന സത്യവാചകം കേട്ടുകൊണ്ടു മുരളി വീണ്ടും മുങ്ങി. കുറച്ചു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അവനു വീർപ്പുമുട്ടിത്തുടങ്ങി. അവൻ പെട്ടെന്നു പൊങ്ങി. 'അറുപത്' എന്നാണ് അവൻ കേട്ടത്! ആ അഭിമാനിക്കു വലിയ 'ജാള്യത'യായി! "അമ്പടീ! നീ നൂറ്റിപ്പതിനഞ്ച്!... ഞാൻ അറുപതോ?...."

അതാ വീണ്ടും ഒരു മുതലക്കുത്ത്! കുളത്തിന്റെ അടിയിൽ ഒരു കരിങ്കല്ല് ഉരുണ്ടുവന്നു കിടപ്പുണ്ടായിരുന്നു. മുരളി അതിന്മേൽ വട്ടംകെട്ടിപ്പിടിച്ചു കിടന്നു. സുധയുടെ എണ്ണം നൂറിൽക്കവിഞ്ഞു. മുരളിക്കു ക്രമത്തിലധികം ശ്വാസംമുട്ടിത്തുടങ്ങി. എണ്ണത്തിൽ ഉള്ള ഉത്സാഹവും വേഗതയും സുധയ്ക്കു വർദ്ധിച്ചു. അതാ ഒരു ശബ്ദം; മുരളി നിവർന്നു. ഊർദ്ധ്വഗതിയിൽ അവന്റെ വായിപിടുത്തം വിട്ടുപോയി! ജലം കുറെ അധികം ശിരസ്സിലും വയറ്റിലും കടന്നു ! അവന്റെ കൈകാലുകൾ കുഴഞ്ഞു. ഇതെല്ലാം മുരളിയുടെ വെറും വികൃതികളായിട്ടാണ് സുധ കരുതിയത്! അവൾ കൈകൊട്ടിച്ചിരിച്ചു. കടവിലേക്ക് അടുക്കുന്നതിനുള്ള മുരളിയുടെ ശ്രമങ്ങളെല്ലാം അവനെ അടിയിലേക്കു പോകുവാനാണ് സഹായിച്ചത്. അതാ അവന്റെ കൺമിഴികൾ മറിയുന്നു ! കൈകാലുകളിട്ടടിക്കുന്നു! എന്തിന്? ആ

സാധുവിന്റെ ഉദരം പെട്ടിപോലെ വീർത്തുകഴിഞ്ഞു! എന്നാൽ മുരളിയുടെ വികൃതിത്തരങ്ങളുമായി ചിരിപരിയമുള്ള സുധ അതെല്ലാം വെറും ഗോഷ്ടികൾ മാത്രമായിട്ടാണ് വ്യാഖ്യാനിച്ചത്.

"എനിക്കു വിശക്കുന്നു; മുരളി കാപ്പി കുടിച്ചതാണ്; വേഗം കയറിവരൂ" എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു സുധ വീട്ടിലേയ്ക്കോടി!...

സന്ധ്യയ്ക്കു സുധയുടെ മാതാവു മേൽ കഴുകുവാൻ വന്നപ്പോൾ കുളത്തിൽ എന്തോ പൊന്തിക്കിടക്കുന്നു. അവർ പിറുപിറുത്തു: "ഞാൻ തോറ്റു ഈ വികൃതിപ്പിള്ളേരെക്കൊണ്ട്! ഒരു തടിയേ ബാക്കി ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ; അതും ഉന്തിത്തള്ളി വെള്ളത്തിലാക്കി; ഇത് ഇവിടെത്തന്നെ കിടന്നാൽ നാളെ ഇതിന്മേലായിരിക്കും വള്ളംകളി!"

തടി ഉന്തി കരയ്ക്കടുപ്പിക്കാൻ കൈ നീട്ടിയ ആ സ്ത്രീ ഒരു ഞെട്ടൽ! "അയ്യോ!" എന്ന് ഒരലർച്ച!

വീട്ടിൽ നിന്നും ആളുകൾ വിളക്കുകൊണ്ടുവന്നു നോക്കിയപ്പോൾ കണ്ട കാഴ്ച!

'മലവാഴത്തടി'പോലെ മലർന്നടിച്ചുകിടക്കുന്ന മുരളിയുടെ തളിരിളം മേനി!....

പിന്നത്തെ കഥ! ആ രണ്ടു വീട്ടുകാരുടെയും സ്ഥിതി!....

അശുഭസൂചകവും ഭയങ്കരവുമായ ഒരു നിശ്ശബ്ദത അവിടെയെങ്ങും വ്യാപിച്ചിരുന്നു; അതിനെ ഭഞ്ജിച്ചു മുഴങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്ന സുധയുടെ തേങ്ങിത്തേങ്ങിക്കരച്ചിൽ എപ്പോൾ നിലച്ചാവോ!

II

"സുധേ! നിന്നോടു പറഞ്ഞില്ലേ, തെക്കേ കുളക്കരയിൽ പോകരുതെന്ന്?" എന്ന ഒരു ശാസന ആ ഗൃഹത്തിൽ ദിവസത്തിൽ പല തവണയും മുഴങ്ങിക്കേൾക്കാം.

എപ്പോഴും കിഴക്കേ കുളത്തിങ്കലാണ് സുധ. അവൾക്ക് ഒരു നിയമമുണ്ട്: കുറെ കരയണം. അതിനുള്ള സ്ഥലമാണ് കുളക്കടവ്. അവിടെ അവൾക്ക് ഒരു മുരളീഗാനം കേൾക്കാം:

"അതു പറ്റുല്ലാ സുധേ!.... കുറച്ചുകൂടി വേഗം എണ്ണണം!"

ആവർത്തനം! അതാണല്ലോ പ്രകൃതിയുടെ ജോലി! ആ ഓണക്കാലം വീണ്ടും എത്തി.

പൊൻപൊടി പൂശിയ പൂഞ്ചിറകുകൾ വിരിച്ചു പറക്കുന്ന പൂമ്പാറ്റകളെ കാണുമ്പോൾ സുധയ്ക്കു തോന്നും; 'ഇതെന്തു പക്ഷി! ഒരു ഭംഗിയില്ല കെട്ടോ."

അയൽപക്കത്തെ കുട്ടികളെല്ലാം പൂ ശേഖരിക്കുന്ന ബഹളം. അവർ

സുധയേയും വിളിക്കാതെയിരിക്കയില്ല.

അവൾ പറയും: "ഞാനില്ല."

"എടീ പെണ്ണേ! രണ്ടു തുമ്പക്കൊടമെങ്കിലും പറിച്ചു കെഴക്കോറത്തിട്" എന്ന മുത്തശ്ശിയുടെ മുറുമുറുക്കൽ എങ്ങനെയോ സുധയെ പറമ്പിലേയ്ക്ക് ഇഴയിക്കും. എന്നാൽ അവിടെയെങ്ങും അവൾ ഒറ്റ പൂപോലും കാണുകയില്ല.

അങ്ങേതിലെ കരുണൻ പൂവിട്ട് ഓണം കൂവുമ്പോൾ സുധ വിചാരിക്കും: 'കഷ്ടം! എന്റെ മുരളി ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ.. എത്ര നീളത്തിൽ കൂകുമായിരുന്നു!'

പന്തുകളിക്കോലാഹലം കേട്ടു ചെവിയോർക്കുന്ന അവൾ മന്ത്രിക്കും: 'കഷ്ടം! എന്റെ മുരളി...എന്തുന്നാ... എറിയേണ്ട താമസം കമ്പിൽ ചെന്നു കൊള്ളുവാൻ!...'

അമ്പലത്തിൽച്ചെന്നു തൊഴാൻ നില്ക്കുമ്പോൾ അവൾക്ക് ഓർമ്മ വരും, ഇലഞ്ഞിച്ചുവട്ടിലെ ഉണ്ണിക്കൃഷ്ണന്റെ അമ്പലം. 'തൊടരുത്' എന്നു പറഞ്ഞ് ഒതുങ്ങിനിന്നു പ്രസാദം ഇട്ടുകൊടുക്കുന്ന ആ മുരളിസ്വാമി!....

മകരമാസത്തിലെ മകം. അവളുടെ ജന്മനക്ഷത്രം. അന്നാണ് അവൾക്കു സഹിക്കവയ്യാത്ത സങ്കടം. അന്നു പ്രത്യേകിച്ച് ഒരു കാരണം കൂടി ഉണ്ടാകും. അവളുടെ അമ്മ പറയും: "കഷ്ടം! ആ മുരളി...അവന്റേയും ജന്മദിനമല്ലേ ഇന്ന്; അവനുണ്ടെങ്കിൽ എന്തായിരിക്കും ഇന്നു കിഴക്കേതിലെ കോലാഹലം!" സുധ വാവിട്ടു കരയും. കരഞ്ഞുകരഞ്ഞു കൺപോളകൾ വീർത്ത്, മിക്കവാറും ഒന്നും കഴിക്കാതെന്നെ സുധ ഉറങ്ങിപ്പോകും!

ഒരു ദിവസം സുധ പറകയാണ്, അവളുടെ സഹപാഠിനിയായ രാധയോട്:

"ഞങ്ങളുടെ കിഴക്കേതിലെ മുരളി ഇപ്പോൾ ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ പതിമൂന്നുവയസ്സു തികയും. ആ ചുരുളൻ തലമുടി പപ്പറശ്സായിട്ട്, കുപ്പായത്തിന്റെ ബട്ടൺസും ഇടാതെ, മുരളി കാലും ആട്ടിക്കൊണ്ട് ആ ബഞ്ചിൽ ഇരിക്കുന്നതുപോലെ എനിക്കു തോന്നുന്നു!"

രാധയുണ്ടോ കിഴക്കേതിലെ മുരളിയെ അറിയുന്നു! അവൾ പ്രതിവദിച്ചു: "എനിക്കു കേൾക്കേണ്ടാ; ഈ ആൺകുട്ടികൾ... എല്ലാം അസത്തുക്കളാണ്! മുരളിയും മുരുകനും..."

പിന്നെ രണ്ടാഴ്ചയ്ക്കു സുധയും രാധയും തമ്മിൽ മിണ്ടാട്ടമേ ഇല്ല!....

അന്നു സുധയുടെ സഹോദരൻ ബാലൻ വളരെ ആഹ്ലാദത്തോടുകൂടിയാണ് വീട്ടിൽ വന്നത്. അവൻ 'സ്കൂൾഫൈനൽ' ജയിച്ചുപോലും!

സുധ വിചാരിക്കയാണ്: 'ബാലച്ചേട്ടനും മുരളിയും ഒരു പ്രായം...'

അവൾ ചോദിച്ചു: "അപ്പോളേ ചേട്ടാ! നമ്മുടെ മുരളി ഉണ്ടായിരുന്നെ

ങ്കിൽ ഇപ്പോൾ ചേട്ടനോട് ഒപ്പം ജയിക്കൂല്ലേ?"

"പോടീ പെണ്ണേ! ചത്ത മുരളിയല്ലേ ജയിക്കുന്നത്?"

പിന്നീട് ഒരു മാസത്തേയ്ക്കു ബാലച്ചേട്ടനുവേണ്ടി യാതൊരു ശുപാർശിയും സുധ അച്ഛന്റെ അടുക്കൽ ചെയ്തിട്ടില്ല!

വൈകുന്നേരം സുധ വിളക്കിന്റെ ചിമ്മിനി തുടച്ചുകൊണ്ടിരിക്കയായിരുന്നു. അപ്പോൾ കേൾക്കാം, അങ്ങേപ്പുറത്ത് ഒരു ശകാരവർഷം. ബാലൻ പൊടിവലിച്ചതറിഞ്ഞിട്ട് അച്ഛൻ ദേഷ്യപ്പെടുകയായിരുന്നു അത്. സുധയുടെ ഹൃദയം ഒന്നു തുടിച്ചു. 'കഷ്ടം!' അവൾ നിനച്ചു:

'മുരളി ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ ഇതുപോലെ കൂട്ടുകൂടി പൊടിയുംമറ്റും വലിക്കുമോ, ആവോ? പക്ഷേ, എന്നെങ്കിലും ഞാൻ ആ പൊടിക്കുപ്പി ഒന്നു കാണുവാൻ ഇടയായാൽ കഴിഞ്ഞു, ഇങ്ങോട്ട് തട്ടിപ്പറിച്ച് ഒറ്റേറ്!' ഇതോടു കൂടി 'കിലും' എന്നൊരു ശബ്ദവും കേട്ടു. അവളുടെ കൈയിൽ ഇരുന്ന ആ ശരറാന്തലിന്റെ ചിമ്മിനി തവിടുപൊടി തരിപ്പണം!...

സുധയുടെ ആകൃതിക്കും പ്രകൃതിക്കും വ്യത്യാസം വന്നിരുന്നതിനോടൊപ്പംതന്നെ അവളുടെ മനോരാജ്യത്തിൽ ഏകഛത്രാധിപത്യം വഹിച്ചിരുന്ന മുരളിയുടെ ഭാവപ്രകൃതികൾക്കും അനുദിനം വ്യത്യാസം ഭവിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

'അപ്പോൾ,' സുധ വിചാരിക്കുകയാണ്, 'ഇപ്പോൾ മുരളിയുണ്ടെങ്കിൽ തീർച്ചയായും കോളേജിൽ നടന്നുപോകുകയില്ല. എറണാകുളത്തുതന്നെ താമസമാക്കുമായിരിക്കും. അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ ഞാനെങ്ങനെ കാണും? ശനിയും ഞായറും ഉണ്ടല്ലോ, അല്ലേ? ഏയ്! അതു പോരാ. ഞാൻ പറയും, ഒരു സൈക്കിൾ വാങ്ങാൻ. മുരളി തനിഖദറിൽ കോളേജിലേക്കു പോകുവാൻ സൈക്കിളിൽ കയറുമ്പോൾ ഒന്നു ബെല്ലടിക്കും. ചിലപ്പോൾ ഞാൻ നില്ക്കുന്നതു കാണാതെ ഒരു പറക്കൽ...'

'മരതകക്കുന്നി'ലെ മാധുരിയുടെ വിവാഹത്തിനു സുധയും പോയിരുന്നു;

തിരക്കിന്റെ ഇടയിൽ തലമാത്രം പുറത്തേക്കു കാണിച്ച് കല്യാണമണ്ഡപത്തിലേക്കു നോക്കിനില്ക്കുന്ന അവൾ തന്നത്താൻ വിചാരിച്ചു:

'വിവാഹം! അതിങ്ങനെയാണോ? ദൂരെനിന്നും ആരെങ്കിലുമായിരിക്കും കല്യാണം കഴിക്കുന്നതെന്നല്ലേ ഞാൻ കരുതിയിരുന്നത്? ഇത് ആ രവീന്ദ്രനല്ലേ? മാധുരി എപ്പോഴും സ്തുതിക്കാറുള്ള ആൾ. അവൾ ഒരുമിച്ചു പഠിച്ചിരുന്ന ആൾ. കഷ്ടം! എന്റെ മുരളി ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ ഞങ്ങൾക്കും ഉണ്ടായേനേ ഒരു കല്യാണം. ദേ, അതു കണ്ടോ? ഈശ്വരാ! മാധുരിക്കു നാണമില്ല, കെട്ടോ. എത്ര ആളുകളാ, നിരന്നിരിക്കുന്നത്! അവരുടെയൊക്കെ മുമ്പിൽവെച്ച് എത്ര ധൈര്യം, അവൾക്കു രവീന്ദ്രന്റെ കഴുത്തിൽ മാലയിടുവാൻ! എനിക്കാണെങ്കിൽ സാധിക്കുകയില്ല. അല്ല! പിന്നെയും അവൾ അവി

ടത്തന്നെ ഇരിക്കയാണല്ലോ! ഞങ്ങളുടെ കല്യാണം... എനിക്കതു വിചാരിക്കാൻകൂടി വയ്യ. അതിനെന്താ അല്ലേ ഇത്ര നാണം; മുരളിയെ ഞാൻ ദിവസവും കാണുന്നതല്ലേ? അതെന്താ, സമ്മാനങ്ങളോ? ഇത്ര പെരുത്തുണ്ടോ! ഇതെല്ലാം ആ അകത്തു കൊണ്ടുപോയിട്ടു കൊടുത്താൽ പോരേ? അമ്പോ! ഒരു വലിയ പെട്ടി. അതും അവളുടെ കൈയിൽ! മുരളി ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ ഞങ്ങൾക്കും ഇതിലധികം സമ്മാനങ്ങൾ കിട്ടാതിരിക്കയില്ല. ബി.എ. ജയിക്കുമ്പോഴേക്കും എത്ര സ്നേഹിതന്മാരാണ് മുരളിക്കുണ്ടാകുക!'

ഒരു മംഗളപത്ര പാരായണത്തിന്റെ അവസാനത്തിൽ ഉണ്ടായ ഹസ്ത താഡനകോലാഹലത്തോടുകൂടി സുധയുടെ ആ വിചാരധാര മുറിഞ്ഞുപോയി.

ആ രാത്രിമുതൽ സുധയുടെ ചിന്താസരണി ഒന്നു വ്യത്യസ്തമായിരുന്നു. 'വിവാഹം' എന്നൊരു ശബ്ദനാളം സദാപി അവളുടെ കർണപുടത്തിൽ വന്നലച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അവൾക്കെന്തോ ഒരു വല്ലാത്ത മറവി. ഏതോ ഒരദൃശ്യശക്തി നാലുപുറത്തുനിന്നും വന്ന് അവളെ മർദ്ദിക്കുന്നതുപോലെ തോന്നി. എന്തോ ഒന്ന് അകത്തു ചിറകിട്ടടിക്കുന്നതുപോലെ അവൾക്ക് അനുഭവപ്പെട്ടു. എത്ര വെള്ളം കുടിച്ചാലും തീരാത്ത ഒരു ദാഹം അവൾക്ക്! കൈകൾ കുഴഞ്ഞ് എത്ര വീശിയാലും ശമിക്കാത്ത ഒരു പുകച്ചിൽ, ദേഹമാസകലം!

ചിലപ്പോൾ അല്പം ഉറക്കെതന്നെ സുധ പറഞ്ഞുപോകും: "ആ രവീന്ദ്രനെപ്പോലെ നടന്നാലെന്താ മുരളിക്ക്? ആ തലമുടി ഒന്നു ഭംഗിയായി ചീകിവെക്കാൻ പാടില്ലേ? ഇടങ്ങടുത്തു വരൂ; ഞാൻതന്നെ ശരിയാക്കാം.

ഈ മീശയ്ക്ക് ഇത്ര നീളമെന്തിനാ? അത്രയും വേണ്ടാ. ഈ ഷർട്ടിന് ഇത്രയും ഇറക്കം വേണ്ടാ. ഒന്നു മനുഷ്യരെപ്പോലെ നടന്നു കണ്ടെങ്കിൽ!..."

മന്ദിരാങ്കണത്തിൽ തത്തിത്തത്തി നടക്കുന്ന മാടപ്രാവിനെ കാണുമ്പോൾ അവൾ മന്ത്രിക്കും: "അതിന് ഒരു ഇണയുണ്ട്."

മന്ദമാരുതാശ്ലേഷത്താൽ തരളിതകളേബരയായി തലയാട്ടുന്ന താമരത്താരിനെക്കാണുമ്പോൾ അവൾ തന്നത്താൻ ചോദിക്കും: 'ഈ കാറ്റില്ലാതിരുന്നാൽ ആ പൂവു തലയാട്ടുമോ?'

തരുണാരുണകിരണകന്ദളികളാൽ മാണിക്യഖണ്ഡമായി മാറിനിൽക്കുന്ന ഹിമകണികയെ കണ്ട് അവൾ പിറുപിറുക്കും: "ഇതിന് ഈ പ്രഭ എവിടെനിന്നുണ്ടായി?"

തീയതി പിന്നേയും മുന്നോട്ടുതന്ന. ആരൊക്കെ കരഞ്ഞാലും കൊള്ളാം. ആ കണ്ണീർധാര അതിന്റെ പ്രവാഹത്തെ പൂർവാധികം വർദ്ധിപ്പിക്കമാത്രം ചെയ്യും! ആരൊക്കെ ചിരിച്ചാലുംകൊള്ളാം, അത് ആ പ്രവാഹത്തിൽ ചില വെൺനുരത്തരികൾ കലർത്തുകമാത്രം ചെയ്യും!

"സുധേ! അകത്തു കിടക്കുന്ന ആ കസേരകൾകൂടി പൂമുഖത്തേക്ക്

ഇട്ടേക്ക്."

അച്ഛന്റെ ഈ വാക്കുകൾ കേട്ട് അവൾ പുറത്തേക്ക് ഒന്ന് എത്തി നോക്കി.

മൂന്നുനാല് അപരിചിതർ.

സുധയുടെ നിഴൽ പിന്നെ അവിടെയെങ്ങും കണ്ടില്ല; അവൾ കിഴക്കേതിലേക്കു പോയി.

ഇന്നും കരഞ്ഞുകഴിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത മുരളിയുടെ അമ്മയെ സമാധാനിപ്പിക്കുക എന്ന അവളുടെ കർത്തവ്യങ്ങളിൽ ഒന്ന് അന്നു കുറെ നേരത്തെ തന്നെ ആചരിച്ചു.

സുധയുടെ വിവാഹാലോചനയ്ക്കുവേണ്ടിയായിരുന്നു അവർ വന്നിരുന്നത്.

ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസം, കുലീനത, സത്സ്വഭാവം, സൗന്ദര്യം മുതലായവയുടെ വിളനിലമായ ഒരു യുവാവ്!

ഒരു യുവതിക്കു കിട്ടേണ്ടതിൽവെച്ച് ഏറ്റവും വലിയ ഭാഗ്യം!

അന്നു രാത്രി പരിചാരിക സുധയോട് ഒരു പരാതി: "ഇന്നെന്താ തങ്കം, പുറത്തെങ്ങും കണ്ടില്ലല്ലോ? മേല്കഴുകാനും എന്നെ അന്വേഷിച്ചില്ല. കല്യാണം തീർച്ചയാക്കിയപ്പോൾത്തന്നെ ഇങ്ങനെയായി; അപ്പോൾ അതങ്ങു കഴിഞ്ഞാലോ?"

"നീ പോടീ" എന്നു മാത്രമായിരുന്നു സുധയുടെ മറുപടി.

കുറ്റാക്കുറ്റിരുട്ട്; ഭയങ്കരമായ മഴ! ചെവിക്കല്ലിളക്കുന്ന ഇടിമുഴക്കം! കണ്ണു മഞ്ഞളിപ്പിക്കുന്ന മിന്നൽപ്പിണർ!

അതിലും വലിയ ഒരു കോളിളക്കം സുധയുടെ ഹൃദയത്തിൽ.

തെറുത്തുവെച്ചിരുന്ന കിടക്കയിൽത്തന്നെ അവൾ ചാരിക്കിടന്നിരുന്നു. കരഞ്ഞുകരഞ്ഞ് അവൾതെല്ലിട ഒന്നു മയങ്ങിപ്പോയി. 'അങ്ങനെതന്നെ' എന്ന് ഉച്ചത്തിൽ പറഞ്ഞുകൊണ്ട് അവൾ ചാടിയെഴുന്നേറ്റു. അസാധാരണമായ ഒരു വിലാസം അപ്പോൾ അവളുടെ വദനകമലത്തിൽ കളിയാടിയിരുന്നു. അതാ അവൾ പതുക്കെ തെക്കോട്ടുള്ള കതകിന്റെ സാക്ഷ നീക്കുന്നു....

ഈ അസമയത്തു കുളക്കടവിൽ ഇരിക്കുന്ന സുധയെ അപ്പോൾ കണ്ണു തുറന്ന ഒരു മിന്നൽമാത്രം കണ്ടിരിക്കാം. അവൾ തന്റെ സാരി അഴിച്ച് ഒരു കുരുക്കുണ്ടാക്കി അവിടെ കിടന്നിരുന്ന ഒരു വലിയ കരിങ്കല്ലിൽ ഇട്ടു മുറുക്കി. സാരിയുടെ മറ്റേ തുമ്പ് അവളുടെ അരയിലും ദൃഢമായി ബന്ധിച്ചു. ഒരു വിധം പ്രയാസപ്പെട്ട് ആ കല്ലുരുട്ടി വെള്ളത്തിലാക്കി. അതാ ഒരു കുതി!—

സർവവും ഭദ്രം!

ചില്ലിക്കാശ്

ഞാനുൾപ്പെടെ എന്റെ അമ്മയ്ക്കു പതിനാറു മക്കളുണ്ട്. എന്നാൽ ഞാൻ എത്രാമനാണെന്ന് എനിക്കോ, എന്റെ ബന്ധുക്കൾക്കോ, എന്നെ എടുത്തു പെരുമാറുന്ന നിങ്ങൾക്കോ അറിഞ്ഞുകൂടാ. ഒന്നായിട്ടു നടന്നാൽ ഞങ്ങൾക്കു വിലയും നിലയും കൂടുമെങ്കിലും, കൂടെപ്പിറന്നവരെ ആട്ടിയോടിച്ചു ശീലിച്ചുപോന്ന മനുഷ്യൻ ഞങ്ങളെ ഒറ്റതിരിച്ചു നിർത്തുന്നതിനാണ് ഇഷ്ടപ്പെടുന്നത്. മനുഷ്യരിൽ ഭൂരിപക്ഷവും ഭിന്നിപ്പിച്ചു ഭരിക്കുന്നതിൽ ബദ്ധശ്രദ്ധരാണ്. അവർ പഠിച്ചത് പാടിക്കൊള്ളട്ടെ.

ഒറ്റതിരിഞ്ഞാണെങ്കിലും, പലയിടങ്ങളിലും പല വട്ടവും ഞാൻ സഞ്ചരിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്റെ പരിചയപരിധി പരിമിതമാണെങ്കിലും കുടുംബചരിത്രം കൂലങ്കഷമായി ഞാൻ ഗ്രഹിച്ചിട്ടുമുണ്ട്. മനുഷ്യർ ഇന്നത്തെ രൂപമെടുത്തതിന് ശേഷമാണ് എന്റെ പൂർവപിതാമഹന്മാർ ഭൂമുഖത്തു പ്രത്യക്ഷരായത്. ജനസമുദായപരിഷ്കാരത്തിന്റെ ആദ്യയടയാളമായി അന്നു ഞങ്ങളെ പലരും ഗണിച്ചിരുന്നു. എങ്കിലും ഞങ്ങളുടെ പുണ്യപുരാതനന്മാർ 'തുകല'ന്മാരായിരുന്നുവെന്ന് പറഞ്ഞ് നാണയസമുദായത്തെ പരിഹസിക്കുന്ന പലരെയും ഞാൻ കണ്ടിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ, ആ പരിഹാസ സംഘത്തലവന്മാർ അവരുടെ പൂർവപിതാക്കന്മാരെ അരനിമിഷനേരം അനുസരിച്ചാൽ എത്ര നന്നായിരുന്നു! എന്താണ് നിങ്ങളിൽ ചിലരുടെ മുഖത്തു ഭാവപ്പകർച്ച ഉണ്ടാകുന്നത്? 'മരംചാടികൾ ഞങ്ങളുടെ പിതാമഹന്മാരല്ല, അല്ല' എന്നു നിങ്ങൾ 'മുറുമുറു'ത്തുകൊള്ളുവിൻ. ഞങ്ങളെ 'തുകല'ന്മാരെന്ന് എത്രവട്ടം വേണമെങ്കിലും പറഞ്ഞുകൊള്ളുവിൻ. "മറ്റുള്ള ജനങ്ങൾക്കു കുറ്റങ്ങൾ പറഞ്ഞീടും - മുറ്റും തന്നുടെ കുറ്റമൊന്നറികയുമില്ല." അറിയാത്തതിനുള്ള ഒരു കാരണം കുറ്റം മുറ്റിയിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണ്. നിറകുടമുണ്ടോ തുളുമ്പുന്നു?

തുകലസൃഷ്ടിചെയ്തവർക്ക് എന്തു പേരു കൊടുക്കണമെന്നു ശബ്ദാഗമശാസ്ത്ര സമ്പത്തുള്ള മനുഷ്യൻ തീർച്ചപ്പെടുത്തിക്കൊള്ളട്ടെ. ഏതായാലും തുകലന്മാരെക്കൊണ്ട് അന്നുള്ളവർക്ക് വളരെ ഉപകാരമുണ്ടായിരുന്നു. അവരുടെ വ്യാപാരവൈഷമ്യത്തെ ലഘൂകരിച്ചത് ആ തോലന്മാർ തന്നെയായിരുന്നു. തോലന്മാർക്കും ക്രയവിക്രയം ചെയ്യുവാൻ സാമർത്ഥ്യമുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞാൽ മുതലാളികൾക്കു വിശ്വാസം തോന്നുകയില്ലായിരിക്കും. കൈയിലൊതുക്കി കൈകാര്യം ചെയ്യുവാനുള്ള വണക്കവും ഇണക്കവും അനുസരിച്ച് അവർക്കു വിലയും ക്ലിപ്തപ്പെടുത്തിയിരുന്നു. ക്രയവിക്രയവിക്രമം കുറഞ്ഞവരെ തോലന്മാരെന്ന് ഇന്നു വിളിക്കുന്നത്, ഞങ്ങളുടെ കുടുംബത്തോടുള്ള കൃതഘ്നകൊണ്ടല്ല, കൃതജ്ഞതകൊണ്ടായിരിക്കണം. എന്നാൽ അന്നത്തെ അന്വർത്ഥനാമം ഇന്നത്തെ അനർത്ഥനാമമായി. മനുഷ്യശബ്ദംതന്നെ അന്വർത്ഥമായല്ലല്ലോ ഇന്ന് ഇരിക്കുന്നത്!

ഏതായാലും പരിഷ്കാരോന്മുഖനായ-പരിവർത്തനപ്രിയനായ - മനുഷ്യനോടുള്ള സമ്പർക്കം നിമിത്തം നാണയകുടുംബപ്രകൃതിക്കു ക്രമേണ മാറ്റം സംഭവിച്ചു. തുകൽ സുലഭമായിത്തീർന്നതുകൊണ്ടോ അതോ മാംസംകൊണ്ടും മതിയാകാതെ തുകൽകൂടി മനുഷ്യൻ ഭക്ഷിച്ചുതുടങ്ങിയതുകൊണ്ടോ എന്തോ, തുകൽനാണയം ഉപേക്ഷിക്കപ്പെട്ടു.

ഭൂമുഖത്തു വളരുന്നതും വളരാത്തതുമായ വസ്തുക്കൾ സ്വന്തമാക്കിയിട്ടും മനുഷ്യർക്കു തൃപ്തിയായില്ല. ഭൂമുഖം കണ്ടു ഭ്രമിച്ച അവർ ഭൂമുഖത്തേക്കു ചുഴിഞ്ഞുനോക്കി. അവിടെ ചില ദുർലഭസാധനങ്ങൾ കണ്ടുമുട്ടി. സുലഭവസ്തുക്കൾക്കു പ്രിയം കുറയുന്നതുകൊണ്ട്, അസുലഭവസ്തുക്കൾ ശേഖരിച്ചു കൈകാര്യം ചെയ്യണമെന്ന് അവർ തീർച്ചപ്പെടുത്തി. കണ്ടുകിട്ടിയ ലോഹങ്ങളിൽ തിളക്കവും വിളക്കവും ഉള്ളവയെമാത്രം പ്രത്യേകമെടുത്തു. തുരുമ്പും കറയും ഉള്ളവയ്ക്കു കരിയും ചെളിയും തന്നെ എന്നും ആധാരം. ചുമപ്പും വെളുപ്പുമുള്ളവർക്കേ അന്നും സ്ഥാനമുള്ളൂ. ആ സ്ഥിതിക്കു കറുമ്പന്മാരോട് ഇന്നുള്ളവർ അറപ്പു കാണിക്കുന്നതിൽ എന്താണ് കുറവ്?

മനുഷ്യർ ലോഹവുമായി വലിയ ലോഹ്യമായി. തിളക്കവും വിളക്കവും ഉള്ളവയ്ക്കു നിലയും വിലയും കല്പിച്ചു. അതായത്, ലോകത്തിൽ ജാതി സൃഷ്ടിച്ച മനുഷ്യൻ ലോഹത്തിലും ജാതി സൃഷ്ടിച്ചു. ചെമ്പിനു മീതേ വെള്ളിയും, വെള്ളിക്കു മീതേ സ്വർണ്ണവും, അങ്ങനെ അട്ടിയട്ടിയായി അടുക്കിവെച്ചു മനുഷ്യതൃഷ്ണ അടക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചു. ഞങ്ങളെ മുഴുവൻ കൈവശപ്പെടുത്തി. മനുഷ്യരുടെ തൃഷ്ണയ്ക്കുണ്ടോ അതിരുള്ളൂ?

എത്തും പിടിയും കിട്ടിയാലും മനുഷ്യർക്കു തൃപ്തിയില്ല. പിടിച്ചാലും വളച്ചാലും അവരുടെ ദുര ഒതുങ്ങുകയില്ല. 'വട്ടത്തി'ലാക്കിയേ വിടൂ എന്ന്

അവർക്കു നിർബന്ധമുള്ളതായിത്തോന്നുന്നു. ആദികാലം മുതൽ ഇന്നുവരെ- ഈ നാഴികവരെ, ഈ വിനാഴികവരെ - എന്നോടും എന്റെ സമുദായത്തോടും ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുനന കടുംകൈ ഓർക്കുമ്പോൾ ഇന്ന് എനിക്കു കണ്ണുനീരുണ്ടാവുന്നില്ല. അക്കഥകൾ എന്റെ നേത്രങ്ങളിലെ ചുടുനീർ മുഴുവൻ വറ്റിച്ചുകളഞ്ഞു. സ്വാർത്ഥത നിറഞ്ഞ ലോകം വെറുത്തു ഭൂമിയുടെ അന്തരാളത്തിൽ സുഖജീവിതം നയിച്ചവരായിരുന്നു ഞങ്ങൾ. അധഃസ്ഥിതമർദ്ദനം കണ്ടു ഹൃദയം പൊട്ടിയൊഴുകി. അസ്തജീവരായി അവിടെ അന്നു ഞങ്ങൾ ഒതുങ്ങി ഒന്നായി പാർക്കുകയായിരുന്നു. ആ നിർദ്ദയമർദ്ദനം മേലാൽ കാണേണ്ടിവരികയില്ലല്ലോ എന്നു കരുതി അന്നു ഞങ്ങളുടെ കരളു കുളുർത്തിരുന്നു. പക്ഷേ, നിങ്ങളുടെ സ്വാർത്ഥത ഞങ്ങളുടെ സുഖവാസത്തെ ഭഞ്ജിച്ചു. ഞങ്ങളുടെ ഗൂഢസങ്കേതങ്ങൾ നിങ്ങൾ കണ്ടുപിടിച്ചു. ഞങ്ങളെ ക്രമേണ കൈയടക്കംചെയ്തു. അധഃസ്ഥിതർ അമൂല്യവസ്തുക്കളെന്ന് അവർക്ക് അന്നു ബോധമുണ്ടായിരുന്നുവെന്ന് ഇന്നു ഞാൻ വിചാരിച്ചിരിക്കുന്നില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, അനന്തരനടപടികൾ അത്രമാത്രം അസഹനീയമായിരുന്നു. കൈയടക്കം ചെയ്തിട്ടും ഞങ്ങളോടുള്ള പക തീർന്നിട്ടില്ല! പ്രകൃതിയുടെ അങ്കസ്ഥലിയിൽ-അമ്മയുടെ മടിത്തട്ടിൽ - അനന്തമായ ആനന്ദം അനുഭവിച്ചു സുഖജീവിതംകൊണ്ടു ഞങ്ങൾ ഭൂമുഖത്തു വന്നപ്പോൾ കണ്ടത് എന്താണ്? അഗ്നി-സ്വാർത്ഥവഹ്നി! അതിദുസ്സഹമായ ഒരാഗ്രഹക്കൊടും തീ! അതുതന്നെയായിരുന്നു അധികാര പ്രമത്തനായ മനുഷ്യൻ ഞങ്ങൾക്ക് ഒഴിച്ചു നീക്കിവെച്ച കളിത്തൊട്ടിൽ - എനിക്കു തെറ്റിപ്പോയി - കളിത്തൊട്ടിലല്ല, പട്ടടക്കിടക്കയാണ് മനുഷ്യൻ ഞങ്ങൾക്ക് ഉടനെ നല്കിയത്. അധികാരികളുടെ കൈയേറ്റംകൊണ്ടു ഛിന്നഭിന്നാവസ്ഥയെ പ്രാപിച്ചിരുന്ന ഞങ്ങളെ ഓരോരുത്തരായി അഗ്നിയിൽ സമർപ്പിച്ചു. പരോപദ്രവമെന്തെന്നറിയാതെ പരമശാന്തരായി പല ശതാബ്ദങ്ങൾ അധഃസ്ഥിതരായി കഴിഞ്ഞുകൂടിയ ഞങ്ങൾക്ക് അധികാരികൾ ഇത്ര ദാരുണമായ ശിക്ഷ എന്തിനാണ് നല്കിയത്? അവർക്കോ അവരുടെ സമുദായത്തിനോ ഹാനികരമായി ഞങ്ങൾ ഒന്നും ചെയ്തിട്ടില്ല. ഞങ്ങൾ അതിന് അശക്തരുമാണ്. അതു ഞങ്ങളുടെ കുലധർമ്മമേ അല്ല. അവരുടെ അധികാര ദുഷ്പ്രഭുത്വവും ഞങ്ങളുടെ നിരപരാധിത്വവും ഓർത്തപ്പോൾ ശരീരം വിറകൊണ്ടു; ഹൃദയം തപ്തമായി. മനുഷ്യരുടെ മനുഷ്യേതരമായ പ്രവൃത്തികൊണ്ടോ ഞങ്ങളോടുള്ള പൂർവവിരോധംകൊണ്ടോ എന്തോ അഗ്നിയുടെ മുഖം ചുവന്നു. കണ്ഠനിർഗളിതമായ ദുർവായു അനിലഗതിയെ ത്വരിപ്പിച്ചു. അനലപ്രകൃതിയും ആകമാനം മാറി. ഞങ്ങളുടെ ശരീരവും ഹൃദയവും ഒരുപോലെ ഉരുകിയൊഴുകി. ഇതിനായിരുന്നോ മനുഷ്യർ ഞങ്ങളോടു ലോഹ്യം പിടിച്ചത്? അവർ ഞങ്ങളെ ഭിന്നിപ്പിച്ചുവെ

ങ്കിലും ആ അനലതാപമേറ്റ അന്ത്യവേളയിലും ഞങ്ങൾ ഒത്തൊരുമിച്ച് ഒതുങ്ങിച്ചേർന്നുനിന്നു. ആകൃതിയും പ്രകൃതിയും മാറി. ഞങ്ങൾ അസ്പൃശ്യന്മാരായിത്തീർന്നു. അസ്പൃശ്യതയോടുകൂടി ആയുശ്ശേഷം കഴിക്കുമെന്നു കരുതി ഞങ്ങൾ ആശ്വസിച്ചു. എന്നാൽ മനുഷ്യഹസ്ത സ്ഥിതങ്ങളായ - അവർക്കു സ്വാധീനമുള്ള - ചില ഉപകരണങ്ങൾകൊണ്ടു ഞങ്ങളെ സ്പർശിക്കുന്നതിനു അവർ ശ്രമിച്ചു. ഞങ്ങൾ ആദ്യം ഉരുണ്ടുമാറി; തെറ്റിത്തെറിച്ചു നിന്നു. എന്നാൽ അടുത്ത നിമിഷത്തിൽ അവരുടെ ഉപകരണദംഷ്ട്രകളിൽ ഞങ്ങൾ ഒതുങ്ങിപ്പോയി. അവയുടെ സ്പർശം നിമിത്തം ഉദ്ഗമിച്ച ചൂട് അസഹനീയമായിരുന്നു. ആ വിധത്തിൽ അസ്പൃശ്യതയിൽ - ആ കൊടും തീയിൽ - എത്രകാലം വേണമെങ്കിലും കിടന്നുരുകുകയായിരുന്നു അഭിലഷണീയം. പക്ഷേ, തണുത്തിരിക്കുന്ന ഹൃദയം തപിപ്പിക്കാനുള്ള വാസന മനുഷ്യന്റെ പ്രത്യേക സമ്പത്താണല്ലോ.

ഞങ്ങളടെ അഭിലാഷം അവരുടെ ദുരാഗ്രഹവേദിയിൽ സമർപ്പിക്കപ്പെട്ടു. ആശ്രയമറ്റവർക്ക്, അധഃസ്ഥിതർക്ക്, അഭിലാഷമേ പാടില്ലെന്നാണല്ലോ അവരുടെ മതം. അതാണ് അവരുടെ വേദവാക്യം. ആ സ്ഥിതിക്ക് അവരുടെ ആശ്രയവർത്തികളായി പരിവർത്തനം ചെയ്തുപോയ - അല്ല ചെയ്യിക്കപ്പെട്ട - ഞങ്ങളുടെ കഥ ചോദിപ്പാനുണ്ടോ? അഗ്നികുണ്ഡത്തിൽനിന്നും ഞങ്ങളെ പെട്ടെന്നെടുത്തു. അപ്പോൾ അവരുടെ മുഖഭാവം അനുകമ്പാർദ്രമായിരുന്നെന്നു കാണികൾക്കു തോന്നിയേക്കാം. പക്ഷേ, അകത്തുവെച്ചിരുന്ന കത്തിയുടെ പുറത്തെ പത്തിമാത്രമായിരുന്നു അത്. ഞങ്ങളുടെ രക്തവർണത്തിൽ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി. ഒരു കുളുർ കല്ലിൽ ഒന്നായി ഞങ്ങളെ വെച്ചു. അയ്യോ! അത് ആദ്യം കാണിച്ച ലോഹ്യം മാത്രമായിരുന്നു. ആ കല്ലിൽ ഇരുന്ന് അല്പം ആശ്വസിക്കാമന്നു വിചാരിച്ചു. ആ സഹോദരനും ഞങ്ങളെക്കണ്ടപ്പോൾ ചൂടുപിടിച്ചു. അധികാരഹസ്തം ഉയർന്നു. ഞങ്ങളെ അനുഗ്രഹിപ്പാനായിരിക്കുമോ? കഷ്ടം, ഊക്കോടുകൂടി ഒരടി! ആ കുളുർകല്ല് - പീഡയനുഭവിച്ച അശരണർക്ക് അങ്കസ്ഥലി, ആശ്രയഭൂമിയാക്കിയ കുളുർകല്ല് - ഞങ്ങളുടെ മരണശയ്യയായിത്തീരുകയോ? ആ ഓർമ്മ ഒന്നുകൊണ്ടുമാത്രം ഞങ്ങളുടെ കണ്ണിൽ നിന്നു തീപ്പൊരി ചിതറി പലയിടത്തേക്കു തെറിച്ചു. കെട്ടിയിട്ട് അടിച്ചാലും കണ്ണുനീർ ഉതിർക്കരുതെന്നാണ് സ്വാമിയുടെ കല്പന; അഥവാ അങ്ങനെയാണ് ആ സ്വാമിമാർ കല്പിക്കാറുള്ളത്. അടിമകളിൽ അടിമകളായ ഈയുള്ളവരുടെ കഥ ചോദിക്കണോ? ഒറ്റയ്ക്കു നിന്നാലും അവരുടെ കൈത്തരിപ്പിനു വിധേയർ! ഒന്നുചേർന്നുനിന്നാൽ... എന്തു ചെയ്യാം! അകവും പുറവും ഒരുപോലെ പഴുത്തിരുന്ന ഞങ്ങളെ പലവുരു മർദ്ദിച്ച് പല തുണ്ടുകളാക്കിത്തീർത്തു. അധികാരികളുടെ മുദ്രയും ഞങ്ങളിൽ

പതിച്ചു. ഈ മുദ്രകൾ ഞങ്ങളിൽ പതിച്ചതെന്തിനാണ്? സ്വഗൃഹം ഉപേക്ഷിച്ച മഹാപരാധത്തിനായിരിക്കുമോ? ഞങ്ങൾ സ്വഗൃഹം മനസ്സാലേ വിട്ടതല്ല; സ്വഗൃഹത്തിൽനിന്നു ബഹിഷ്കരിച്ച് അത് അവർ അപഹരിക്കുകയാണു ചെയ്തത്. സ്വകുടുംബാഗംങ്ങളിൽനിന്നു ഞങ്ങളെ ബലപ്രയോഗം ചെയ്തു മാറ്റുകയാണ് ചെയ്തത്. അവരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ പല തരത്തിലുള്ള കുറ്റങ്ങൾ ഞങ്ങൾ ചെയ്തുപോയി. ആ കുറ്റത്തിന് എന്നെന്നേക്കുമായി ശിക്ഷയും അവർ കല്പിച്ചു. ഭൂമുഖത്തു സഞ്ചരിക്കുന്നിടത്തോളം കാലം ക്ലിപ്തമായ ഒരു സംഖ്യ ഞങ്ങളെ കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നവർക്കു സമ്പാദിച്ചുകൊടുക്കണമെന്നാണ് അവർ നിശ്ചയിച്ചത്. സമുദായാംഗങ്ങളുടെ സന്നിധിയിൽവെച്ച് അവരെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തുന്നതിനെന്ന വ്യാജേന ഞങ്ങളെ പലരും താലോലിക്കുന്നതായി ഞങ്ങൾ കണ്ടിട്ടുണ്ട്.

നിറവും നിലയും അനുസരിച്ചു ഞങ്ങൾക്കു നാമവും കല്പിച്ചു. ആ വർഗത്തിൽ ഏറ്റവും എളിയവനാണ് ഞാൻ; എന്റെ പേരു ചില്ലിക്കാശെന്നാണ്.

ഞങ്ങളുടെ കുടുംബഭാഗം നടത്തിയ കഥ അത്യന്തം ഹൃദയസ്പൃക്കായിട്ടുള്ളതാണ്.

മണിനാദം

മണിനാദം

മണിമുഴക്കം! മരണദിനത്തിന്റെ
മണിമുഴക്കം മധുരം! - വരുന്നു ഞാൻ!
അനുനയിക്കുവാനെത്തുമെൻ കൂട്ടരോ-
ടരുളിടട്ടെയെന്നന്ത്യയാത്രാമൊഴി:

മറവിതന്നിൽ മറഞ്ഞു മനസ്സാലെൻ-
മരണഭേരിയടിക്കും സഖാക്കളേ!
സഹതപിക്കാത്ത ലോകമേ! - യെന്തിലും
സഹകരിക്കുന്ന ശാരദാകാശമേ!
കവനലീലയിലെന്നുറ്റതോഴരാം
കനകതൂലികേ! കാനനപ്രാന്തമേ!
മധുരമല്ലാത്തൊരെൻ മൗനഗാനത്തിൽ
മദതരളമാം മാമരക്കൂട്ടമേ!
പിരികയാണിതാ, ഞാനൊരധഃകൃതൻ
കരയുവാനായ്പിറന്നൊരു കാമുകൻ!
മണലടിഞ്ഞു മയങ്ങിക്കിടക്കട്ടെ
പ്രണയമറ്റതാമീ മൺപ്രദീപകം!

അഴകൊഴുകുന്ന ജീവിതപ്പൂക്കളും,
വഴിയരികിലെ വിശ്രമത്താവളം,
കഴുകനിജ്ജഡം കാത്തുസൂക്ഷിക്കുന്ന
കഴുമരം! - ഹാ, ഭ്രമിച്ചു ഞാൻ തെല്ലിട!

അഴലിലാനന്ദലേശമിട്ടെപ്പൊഴും
മെഴുകി മോടികലർത്തുമീ മേടയിൽ
കഴലൊരല്പമുയർത്തിയൂന്നീടുകിൽ
വഴുതിവീഴാതിരിക്കില്ലൊരിക്കലും
മലമുകളിലിഴഞ്ഞിഴഞ്ഞേറിടും
മഴമുകിലെന്നപോലെ ഞാനിത്ര നാൾ
സുഖദസുന്ദര സ്വപ്നശതങ്ങൾതൻ-
സുലളിതാനന്ദഗാനനിമഗ്നനായ്
പ്രതിനിമിഷം നിറഞ്ഞുതുളുമ്പിടും
പ്രണയമാധുരീലഹരിയിൽ ലീനനായ്
സ്വജനവേഷം ചമഞ്ഞവരേകിടും
സുമമനോഹരസുസ്മിതാകൃഷ്ടനായ്
അടിയുറയ്ക്കാതെ മേല്പോട്ടുയർന്നുപോ-
യലകടലിന്റെയാഴമളക്കുവാൻ!
മിഴി തുറന്നൊന്നു നോക്കവേ, കാരിരു-
മ്പഴികൾ തട്ടിത്തഴമ്പിച്ചതാണു ഞാൻ!
തടവെഴാപ്രേമദാരിദ്ര്യബാധയാൽ
തടവുകാരനായ്ത്തീർന്നവനാണു ഞാൻ!
കുടിലുകൊട്ടാരമാകാനുയരുന്നു;
കടലിരമ്പുന്നു കൈത്തോട്ടിലെത്തുവാൻ.
പ്രണയമൊന്നിച്ചിണക്കാനൊരുങ്ങിയാ-
ലണിമുറിക്കാനിരുളുമണഞ്ഞിടും!

മണിമുഴക്കം! മരണദിനത്തിന്റെ
മണിമുഴക്കം മധുരം! – വരുന്നു ഞാൻ!
ചിരികൾതോറുമെൻ പട്ടടത്തീപ്പൊരി
ചിതറിടുന്നോരരങ്ങത്തുനിന്നിനി,
വിടതരൂ, മതി പോകട്ടെ ഞാനുമെൻ-
നടനവിദ്യയും മൂകസംഗീതവും!
വിവിധരീതിയിലൊറ്റനിമിഷത്തിൽ
വിഷമമാണെനിക്കാടുവാൻ, പാടുവാൻ;
നവരസങ്ങൾ സ്ഫുരിക്കണമൊക്കെയു-

മവരവർക്കിഷ്ടമായിട്ടിരിക്കണം!
അരുതരുതെനിക്കീ രീതി തെല്ലുമി-
ച്ചരിതമെന്നുമപൂർണമാണെങ്കിലും
അണിയലൊക്കെക്കഴിഞ്ഞു ഞാൻ പിന്നെയു-
മണിയറയിലിരുന്നൂ നിഗൂഢമായ്
പലദിനവും നവനവരീതികൾ
പരിചയിച്ചു, ഫലിച്ചില്ലൊരല്പവും
തവിടുപോലെ തകരുമെൻ മാനസ-
മവിടെയെത്തിച്ചിരിച്ചു കുഴയണം!
ചിരിചൊരിയുവാനായിയെൻ ദേശികൻ
ശിരസി താഡനമേറ്റീ പലപ്പൊഴും.
ഹഹഹ! വിസ്മയം, വിസ്മയം, ലോകമേ!
അതിവിചിത്രമീ നൃത്തശിക്ഷാക്രമം!
കളരി മാറി ഞാൻ കച്ചകെട്ടാമിനി;
കളിയരങ്ങൊന്നു മാറിനേറക്കാമിനി.
പ്രണയനാടകമെന്നുമിതുവിധം
നിണമണിച്ചിലിലെത്താതിരുന്നിടാ!
മണിമുഴക്കം! മരണദിനത്തിന്റെ
മണിമുഴക്കം മധുരം! – വരുന്നു ഞാൻ!
ഉദയമുണ്ടിനിമേലിലതെങ്കിലെ-
ന്നുദകകൃത്യങ്ങൾ ചെയ്യുവാനെത്തിടും.
സ്ഥിരതയില്ലാത്ത ലോകത്തിലെന്തിനായ്
ചിരവിരഹി ഞാൻ മേലിലും കേഴണം?
മധുരചിന്തകൾ മാഞ്ഞുപോയീടവേ,
മരണമാണിനിജ്ജീവിച്ചിരിക്കുവാൻ;
ഇരുളിലാരുമറിയാതെയെത്രനാൾ
കരളുനൊന്തു ഞാൻ കേഴുമനർഗളം?
ഹൃദയമില്ലാത്ത ലോകമേ, യെന്തിനാ-
യതിനു കാരണം ചോദിപ്പൂ നീ സദാ?
പരസഹസ്രം രഹസ്യമുണ്ടെന്നുമെൻ-
പുറകിൽനിന്നിദം വിങ്ങിക്കരയുവാൻ
– സ്മരണയായിപ്പറന്നുവന്നെന്നുമെൻ-

മരണശയ്യയിൽ മാന്തളിർ ചാർത്തുവാൻ-
സമയമായി, ഞാൻ - നീളും നിഴലുകൾ
ക്ഷമയളന്നതാ നില്ക്കുന്നു നീളവേ.

പവിഴരേഖയാൽ ചുറ്റുമനന്തമാം
ഗഗനസീമയിൽ, പ്രേമപ്പൊലിമയിൽ,
കതിർവിരിച്ചു വിളങ്ങുമക്കാർത്തികാ-
കനകതാരമുണ്ടെൻ കർമ്മസാക്ഷിയായ്.
അവളപങ്കില ദൂരെയാണെങ്കിലു-
മരികിലുണ്ടെനിക്കെപ്പൊഴും കൂട്ടിനായ്;
നിഹതനാമെന്നെയോർത്താ മുരളിയിൽ
നിറവതുണ്ടൊരു നിശ്ശബ്ദരോദനം-
കഠിനകാലം കദനമൊരല്പമാ-
ക്കവിളിണയിൽ കലർത്താതിരിക്കണേ!

പരിഭവത്തിൻ പരുഷപാഷാണകം
തുരുതുരെയായ്പതിച്ചു തളർന്നൊരെൻ-
ഹൃദയമൺഭിത്തി ഭേദിച്ചുതിരുമീ
രുധിരബിന്ദുക്കളോരോന്നുമൂഴിയിൽ
പ്രണയഗാനമെഴുതുന്ന തൂലിക-
യ്ക്കുണർവിയറ്റുമോ?... യേറ്റാൽ ഫലിക്കുമോ?

(മാതൃഭൂമി ആഴ്ചപ്പതിപ്പ് - 1936 ജൂലായ് 6)

നാളത്തെ പ്രഭാതം*

നാളത്തെ പ്രഭാതമേ, നിൻമുഖം ചുംബിക്കുവാൻ
നാളെത്രയായീ കാത്തുനില്പിതെന്നാശാപുഷ്പം!
നീളത്തിൽ നിന്നെക്കണ്ടു കൂകുവാനായിക്കണ്ഠ-
നാളത്തിൽ ത്രസിക്കുന്നുണ്ടെന്നന്ത്യസംഗീതകം!
പാടിഞാനിന്നോളവും നിന്നപദാനംമാത്രം
വാടിയെൻ കരളെന്നും നിന്നഭാവത്താൽമാത്രം!
ഗോപുരദ്വാരത്തിങ്കൽ നില്ക്കും നിന്നനവദ്യ
നൂപുരക്വാണം കേട്ടെൻ കാതുകൾ കുളുർക്കുന്നു!
ബദ്ധമാം കവാടം ഞാനെന്നേയ്ക്കും തുറന്നാലും
മുഗ്ദ്ധ നീ മുന്നോട്ടെത്താനെന്തിനു ലജ്ജിക്കുന്നു!
അങ്ങു വന്നെതിരേല്ക്കാനാകാതെ ചുഴലവും
തിങ്ങുമീയിരുൾക്കുള്ളിൽ വീണു ഞാൻ വിലപിപ്പൂ.
തെല്ലൊരു വെളിച്ചമില്ലോമനേ, യിതായെന്റെ
പുല്ലുമാടവും കത്തിച്ചെത്തുകയായീ ദാസൻ!.....

* [illegible] കവിത. 17.11.1111ൽ എഴുതി രാത്രി 'മലയാളരാജ്യം' പത്രമാഫീസിൽ ഏല്പിച്ചുകൊടുത്ത് അടുത്ത ദിവസത്തെ ദിനപ്പത്രത്തിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തണമെന്നു നിർബന്ധിച്ചു. 24.11.1111ലെ ദിനപ്പത്രത്തിലാണ് പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയത്. പ്രത്യേകം ഒരു 'ഇൻസെറ്റി'ൽ.

വരുന്നു ഞാൻ

പാതിയും കഴിഞ്ഞതില്ലെൻ ഗ്രന്ഥപാരായണം
ഭീതിദമിതിന്നന്ത്യമെന്തിനായാരായേണം?
ജ്ഞാനതൃഷ്ണനാമെന്റെ നീടുറ്റ നിത്യധ്യാനം
പാനപാത്രത്തിൽ വെറും കണ്ണുനീർ നിറപ്പാനാം!
പാതയിലിളംകാറ്റുമിളകുന്നീലാ ചെറ്റും,
പാതിരാപ്പിശാചിന്റെ നർത്തനരംഗം ചുറ്റും!
അക്ഷരമോരോന്നും ഞാൻ വായിച്ചുതീർക്കുന്നേരം
അക്ഷികൾ ചുടുബാഷ്പാലന്ധമാകുന്നു പാരം!
ഏറുമെൻ നെടുവീർപ്പിൻ നിശ്വാസനിപാതങ്ങൾ
– നീറുമീ ഹൃദയത്തിൻ നിശ്ശബ്ദഞരക്കങ്ങൾ–
മതി,യിബ്ഭയാനകമൂകത ഭഞ്ജിക്കുവാൻ
മതിയിൽക്കുറേക്കൂടി തീക്കനൽ ചൊരിയുവാൻ!

II

ആദ്യത്തെയദ്ധ്യായങ്ങളൊക്കവേയമൂല്യങ്ങൾ
– ആനന്ദാർണവത്തിലെസ്സുന്ദരതരംഗങ്ങൾ!
ആയതിന്നാന്ദോളനമേറ്റു ഞാൻ പോയിപ്പോയി
ആഴമറ്റിടും കയംതന്നിലാപതിക്കയായ്!
ഇനിയും മുന്നോട്ടേയ്ക്കോ?.... വേണ്ടിതിന്നവസാനം
ഇതിലും ഭയാനകമാകുവാനത്രേ നൂനം!
കത്തുകയാണെന്നാലുമെന്മുന്നിൽ ഗതഭയം
കർത്തവ്യം നടത്തുവാനേതോരു ദീപം സ്വയം!

ഞാനതുമനാദരിച്ചെങ്ങനെ വിരമിക്കും?
കാണുവതസഹ്യമാ, ണെങ്ങനെ മുഴുമിക്കും!
അങ്ങതാ, മമ ഭാഗ്യപുഞ്ജമെൻ മലർശയ്യ
ഭംഗിയായൊരുക്കിയെന്നാഗമം കാക്കുന്നയ്യോ!
നിദ്രയും വെടിഞ്ഞു ഞാൻ വായനയാർന്നാലേവം
ഭദ്രയാമവളൊന്നു കണ്ണടയ്ക്കുമോ പാവം!
ഓമനേ, വരുന്നു ഞാൻ, വായന നിറുത്തട്ടേ
ഈ മണിദീപാങ്കുരം ഞാൻതന്നെ കെടുത്തട്ടേ!....

വിശ്വഭാരതിയിൽ

പുസ്തകം ദൂരത്തെറിഞ്ഞെന്റെ കൂട്ടരി-
പ്പൂത്തിലഞ്ഞിച്ചോട്ടിലൊന്നിച്ചിരിക്കുവിൻ;
വിജ്ഞാനജിജ്ഞാസയേറുന്ന നിങ്ങളീ
വിശ്വത്തെ വീക്ഷിച്ചു സംതൃപ്തി നേടുവിൻ;
പുല്ലാണു പുസ്തകജ്ഞാനം പുലരിതൻ
പുല്ലാംകുഴൽവിളി വന്നു പുണരവേ;
തോല്ക്കുകിലെന്തു പരീക്ഷയിൽ? തെല്ലുമേ
തോല്ക്കൊലാ സൗഭഗാസ്വാദനത്തിങ്കൽ നാം
പുസ്തകകീടങ്ങളായിട്ടനാരതം
മസ്തകം താഴ്ത്തി നാം മൗനംഭജിക്കുകിൽ
സാരഗർഭങ്ങളാമോരോ നിമിഷവും
കൂരിരുൾക്കുള്ളിലടിഞ്ഞുപോം നിഷ്ഫലം!
പണ്ടു പഠിച്ചുള്ള പാഠമുരുവിട്ടു
തൊണ്ട വരട്ടുന്ന പണ്ഡിതമ്മന്യരാൽ
ശിക്ഷണം ചെയ്യും കലാലയാലംബർ നാം
ലക്ഷണം കെട്ടവരായിച്ചമഞ്ഞുപോയ്!
വാനവനാകാൻ കൊതിക്കുന്ന മർത്ത്യനെ
വാനരനാക്കും കലാലയാദ്ധ്യായനം
വീതാനുലജ്ജം തുടങ്ങുന്നതേതൊരു
പാതാളമെത്തുവാനയ്യോ! ഭയങ്കരം!
വാസ്തവം കൈവിട്ടതിൻ പാഴ്നിഴലിനെ
വാഴ്ത്തുവാൻമാത്രം പഠിച്ചവരായ നാം,

അന്തമറ്റുന്മുഖമാകും സനാതന-
ഗ്രന്ഥത്തിലേക്കൊന്നു കണ്ണയച്ചീടുകിൽ
അജ്ഞാതമാമിതിന്നാന്തരാർത്ഥം കുറ-
ച്ചാരമാവറിയാതെ ശാന്തിയുണ്ടാകുമോ?
അല്പവും നില്കാതെ കാലമതിനുടെ
രാപ്പകൽത്താളുകൾ മുന്നോട്ടു നീക്കവേ
മർത്ത്യനറിയേണ്ട പാഠങ്ങളെത്രയോ
വ്യർത്ഥമായ് മാഞ്ഞുമറയുന്നു നിത്യവും!
താവുന്ന സംസാരസന്താപമേഘങ്ങൾ
താഴ്‌വാരമെത്രമേൽ മൂടിനിന്നീടിലും,
പ്രത്യഗ്രഭാഗത്തിലെപ്പൊഴും മിന്നുന്ന
നിത്യപ്രകാശനിമഗ്നശിരസ്കരായ്
ചിന്താനിരതരചലേന്ദ്രരാം, മുനി-
വൃന്ദങ്ങളോതുന്ന ദിവ്യതത്ത്വങ്ങളെ
പാട്ടിൽ ഗ്രഹിച്ചു പതഞ്ഞൊഴുകീടുന്ന
കാട്ടാറുതന്നുടെ കമ്രഗാനങ്ങളും;
ജീവിതപത്രങ്ങൾ മേല്ക്കുമേൽ വീഴ്കിലും,
ഭാവികരങ്ങളാലെത്ര മാച്ചീടിലും,
ഭൂയോപി ഭൂയോപി കായത്തിനോടൊത്തു
സായുജ്യമാളുന്ന തൻനിഴല്പാടിനെ,
ശ്രദ്ധിച്ചുനോക്കിപ്പഠിച്ചാ രഹസ്യങ്ങ-
ളുദ്ധരിച്ചിദ്ധരതന്നിൽ പരത്തുവാൻ
പാടുപെട്ടീടും പരാർത്ഥശരീരരാം
പാദപപാളിതന്നാന്ദോളനങ്ങളും;
വ്യാകരണത്തിന്നിരുമ്പഴിക്കൂടുവി-
ട്ടാകാശമെങ്ങും ചരിക്കും കിളികൾതൻ
സ്വാതന്ത്ര്യസംശുദ്ധഗാനമകരന്ദ-
പൂതകല്ലോലിനിതന്റെ വിശുദ്ധിയും;
സത്തുമസത്തും തിരിഞ്ഞവർക്കുള്ളതാം
സത്യസ്വരൂപം പരത്തിഗ്ഗതഭയം
ആശ്വാസമേവന്നുമേറ്റുന്ന തെന്നലിൻ
ശാശ്വതശാന്തിതൻ സന്ദേശസാരവും

ലോകോത്തരസ്നേഹശുദ്ധിയെ, ദിവ്യമാം
ത്യാഗത്തിലെത്തിച്ചു തൃപ്തരായ്, നിത്യമായ്,
മന്ദഹസിച്ചു മറഞ്ഞുപോയീടുന്ന
മഞ്ഞുകണികതൻ നിസ്വാർത്ഥജന്മവും;
കണ്ടു പഠിക്കുവിൻ, കേട്ടു പഠിക്കുവിൻ,
കൺറം തുറന്നുകൊണ്ടുച്ചരിച്ചീടുവിൻ!....

ഞാനിതാ വിരമിപ്പൂ

മാപ്പെനിക്കേകൂ ഭദ്രേ! മാമക സങ്കേതപ്പൂ-
ന്തോപ്പിലെന്നെന്നും നില്ക്കും സുന്ദര വാസന്തികേ!
ഒറ്റവാക്കെനിക്കില്ലിന്നുത്തരമോതാൻ, നില്ക്കാ-
തുദ്ഗമിച്ചിടുമെന്റെ കണ്ണുനീരുറവെന്യേ.
ശാന്തനായ്, തണലിനും താങ്ങിനുമതീതനായ്.
ഭ്രാന്തനായനാദ്യന്ത ജീവിതാധ്വാവിൻമദ്ധ്യേ
മൂകമായ്ക്കിടന്നൊരെൻ ജീവനിൽ പ്രേമപ്പൂന്തു-
പ്പൂവിരിപ്പുണ്യാഹസ്സിൻ പുഞ്ചിരി പകർത്തിയും,
"ഉത്സവമുല്ലാസദം, ജീവിതം," ഏവം പാടി
മത്സിരാപ്രവാഹത്തിൽ പൊന്തിരയിളക്കിയും
ലോകത്തിനജ്ഞാതമായീ മണൽപ്പുരത്തിൽ,
ത്യാഗദേവതേ, നിത്യനർത്തനം നടത്തി നീ!
അന്യനുമഭ്യസൂയചേർത്തിടും വിധത്തിലീ
മന്നിൽനിന്നെന്നേയ്ക്കുമായെന്നെയുമുയർത്തി നീ!
പകലിൻ പകുതിയിൽ പാതിരാവിനെക്കണ്ടു
പതറിപ്പകച്ചു ഞാൻ നോക്കുന്നു നിരുന്മേഷം!
അസ്വാസ്ഥ്യമലതല്ലുമന്തരംഗത്തിൻ തപ്ത-
നിശ്വാസം പാളിക്കുന്നെൻ പട്ടടച്ചന്തീയയ്യോ!
ഇരുളാണിരുളെങ്ങുമെങ്ങനെ തുടരും ഞാ-
നിനിയും തീർക്കേണ്ടൊരെൻ തീർത്ഥയാത്രതൻ ശേഷം!
മാർഗദർശനം ചെയ്യാനേന്തിയ മണിദീപം
മാറ്റിനിർത്തിയതെന്തെൻ സ്വാർത്ഥാന്ധകാരത്തെത്താൻ!

കാറ്റുവന്നൂതിക്കെടുത്തീടാതെ വസ്ത്രാഞ്ചലാൽ
കാത്തു ഞാൻ സൂക്ഷിക്കയാൽ കെട്ടിതദ്ദീപാങ്കുരം!
ജീവിതമിനിയും ഞാൻ പേറിലും ത്യജിക്കില്ലു-
മീവിധം കരയുവാനുള്ളതാം തവ ജന്മം!....
അമിതോല്ലാസപ്രദമായ നിൻ മുഖം മേലിൽ
സമുദായത്തിൻ വെറും സംശയമിരുളിക്കും!
ഞാനശക്തനാണതു കാണുവാ, നവസാന-
ഗാനവും പാടാം; പാപപങ്കിലം മമ ജന്മം!
വിണ്ണിനെക്കാട്ടിത്തന്ന നിൻമുഖത്തൊഴിയാത്ത
കണ്ണുനീരർപ്പിച്ച ഞാനെന്നെന്നും കൃതഘ്നൻതാൻ;
പരുഷത്വത്തിൻ വെറും പര്യായഭേദംമാത്രം
പുരുഷൻ - ക്ഷമിക്കണേ- ഞാനിതാ വിരമിപ്പൂ!...

കരയല്ലേ!....

കരയല്ലേ തങ്കം! കരയല്ലേ തങ്കം!
കളയല്ലേ കാലം കദനത്താൽ!
അഴകിൻപൊന്നോടം, ക്ഷണികജീവിത-
മൊഴുകട്ടേ തോഷക്കുളിരാറ്റിൽ!

പരിണാമിയാമീ മനുജ ജീവിതം
പലവഴിയൂടെ തിരിയേണം;
ഒരു നീണ്ടയാത്രയ്ക്കടിമയല്ലതി-
നൊരു ഭാരം പേറിത്തളരേണ്ട!

കവിതൻ കണ്ഠത്തിൽ കളകളഗാന-
കലവികൾ കാലപരിധികൾ
അതിലംഘിച്ചെന്നുമഭിനവമായി-
യലതല്ലിപ്പായുമവിതർക്കും;
അലരുകൾ വാടും, കൊഴിയു,മായവ-
യണിയുവോനെന്നാൽ കരയേണ്ടാ!

കരയല്ലേ തങ്കം! കരയല്ലേ തങ്കം!
കളയല്ലേ കാലം കദനത്താൽ!
മധുരസംഗീതം പരിപൂർണമാകാൻ
യതിഭംഗം വന്നേ മതിയാവൂ;
പുരടവർണമാം പുതുനിഴൽ തങ്ങും

പുഴയിലാശീർഷം മുഴുകുവാൻ
അടരും ജീവിതദലമെല്ലാം നിജ-
യരുണനസ്തമിച്ചിരുളുമ്പോൾ
കദനത്തിൻ ചാറു നുകരുവാൻ, ബാഷ്പ-
ത്ധരികതൻ സ്വർഗമണയുവാൻ,
പ്രണയത്തിൻ കളി മതിയാക്കാൻ കാലം
ക്ഷണനമായ് പിന്നിൽ പിടികൂടും!

കരയല്ലേ തങ്കം! കരയല്ലേ തങ്കം!
കളയല്ലേ കാലം കദനത്താൽ!
അതിവേഗം നമുക്കിവിടെയുള്ളതാ-
മലരറുക്കേണം മതിയോളം;
അമലേയല്ലെങ്കിലണയുമത്തെന്ന-
ലപഹരിച്ചേയ്ക്കുമഖിലവും!
സിരകളിൽ ചുട്ട രുധിരം പായുന്നു
ത്വരിതമായ്, കൺകൾ തെളിയുന്നു!
അവസരം മറ്റില്ലിനിയച്ചുംബന-
ശതമന്യോന്യം നാം പകരുവാൻ!
അറിക നമ്മൾതൻ നിമിഷജീവിതം
സുരഭിലാശയാൽ പരിപൂതം;
നിശിതസുസ്ഥിരകരമാ വാഞ്ഛകൾ
നിയതം തൃപ്തിയാൽ പൊതിയേണം;
സമയത്തിൻ കരതലമൊഴുക്കുന്നു
മരണത്തിൻ മഞ്ജുമണിനാദം!

കരയല്ലേ തങ്കം! കരയല്ലേ തങ്കം!
കളയല്ലേ കാലം കദനത്താൽ!
മഹിതസൗന്ദര്യക്കുളിർനിലാവാക്കും
മതിയിലേകുന്നു മധുപൂരം;
മനുജ ജീവിതക്ഷണികതാളത്തി-
നനുകൂലിച്ചതും നടമാടും;
ചിരിയൊന്നുപോലും മുഴുവനാക്കുവാ-

നരുതാത്ത മർത്ത്യൻ പറയുന്നു,
'അനഘലം വിളഞ്ഞാന,' മതിനു കാരണ-
മവനുള്ള കാലപരിമാണം;
പരിപൂർണമാക്കാൻ കഴിയുകിലേതും
പരിശൂന്യംതന്നെ - പരിശൂന്യം!
അഖിലം പൂർണമാണഖിലം ശാന്തമാ-
ണവിടെയാ നിത്യസുരലോകേ;
ശതിയെന്നാൽ മണ്ണിൽ മഹിതപുഷ്പങ്ങൾ
പരിപൂർണം, നിത്യം മരണത്താൽ!....

●

വിപ്ലവം! വിപ്ലവം!

എത്ര കരികിലും, പിന്നെയും പിന്നെയും
പത്രം മുളയ്ക്കുമെന്നാശാപതംഗമേ!
പോകായ്മ, പോകായ്മ മേല്പോട്ടിരുൾത്തട്ടി-
ലേകാ കിയായിക്കഴിക്കാം കുറച്ചുനാൾ.
വാരുറ്റ വാസരം കേട്ടു ചിരിക്കിലും
വാരുണിയെത്ര മുഖം കറുപ്പിക്കിലും
ഭാവപ്പകർച്ചയൊരല്പം ഗണിക്കാതെ
ഭാവി ഭയാനകമെന്നുമോർത്തീടാതെ
ഇച്ഛയ്ക്കിണങ്ങിയപോലെ പലേതരം
സ്വച്ഛന്ദഗാനങ്ങൾ പാടിപ്പറന്നു നീ
സ്വാതന്ത്ര്യമാരാഞ്ഞു മുന്നോട്ടുപോയതി-
പ്പാരതന്ത്ര്യത്തിൽപ്പതിക്കുവാൻ മാത്രമാം!
അല്പം പരിമിതമെങ്കിലും പിന്നിട്ടൊ-
രപ്രദേശം താൻ പ്രഹർഷപ്രദായകം!
ക്ലേശം പുരണ്ട നിൻ കണ്ഠനാളം കുറ-
ച്ചാശ്വസിച്ചീടുമസ്സംഗീതമണ്ഡപം
നിന്നെ ക്ഷണിക്കയാണിപ്പൊഴും പിന്നോട്ടു
മിന്നൽപ്പിണർക്കരം വീശിയിടക്കിടെ.
ചിന്തയ്ക്കുമപ്പുറത്താരുമറിയാത്ത
ബന്ധുരമായൊരു പഞ്ജരാന്തസ്ഥരായ്
നിന്നെയോർത്തെപ്പൊഴും സ്നേഹഗാനത്തിന്റെ
പൊന്നല വീശുന്ന പുണ്യത്തിടമ്പിനായ്

നിൻനിത്യസങ്കല്പഗാനം പതിവുപോൽ
വിൺതട്ടിലെങ്ങാനുമെത്തി മുട്ടീടവേ
"ദുസ്സഹം! ദുസ്സഹം! ദുർവിഷപൂരിതം!
ദുഃസ്വഭാവത്തിൻ പ്രദർശന" മാണുപോൽ!
കഷ്ടം! 'കല കല'യ്ക്കെന്ന മഹദ്വാക്യ-
മൊട്ടുമറിയാത്ത സാഹിതീദാസരേ!
ഓലത്തുരുമ്പിൽ മുറുകെപ്പിടിക്കുന്ന
ലീലയ്ക്കു ഞാനിതാ കൈതൊഴാം കൈതൊഴാം.
ആവൽച്ചിറകടികൊണ്ടു മുഖരിത-
മാകുന്ന നീരന്ധ്രനീലനഭഃസ്ഥലം
നേരിൽ പ്രഭാകരൻ നീളേ നിറയുന്ന
നീരദപാളിയാൽ നിഷ്പ്രഭനാകവേ
ആവശ്യമില്ല നിന്നാത്മസംഗീതങ്ങ-
ളീവിശ്വമത്രമേൽ പാതാളമാർന്നുപോയ്.
മേല്ക്കുമേൽ തിങ്ങുന്ന കൂരിരുൾമഗ്നനാം
രാക്കുയിലോർക്കാതെ രാഗം തുടങ്ങിയാൽ
പേക്കിനാവിങ്കൽ കഴിയുന്ന മൂങ്ങകൾ-
ക്കോർക്കുവാൻ വ,യ്യവ മൂളാൻ തുടങ്ങീടും!
ലോകവികൃതികൾ കണ്ടൊരു താരകം
ശോകരസ സ്ഫുരൽപ്പുഞ്ചിരി തൂകിയാൽ
കാളുമസൂയ ഘനീഭവിച്ചുള്ളതാം
കാളാംബുദങ്ങൾ മുരങ്ങാൻ തുടങ്ങീടും!
ലോകത്തിനുണ്ടൊരു കാഞ്ചനകഞ്ചുകം
ലോലം-സദാചാരമെന്ന നാലക്ഷരം!
ആയതിന്നുള്ളിലടയ്ക്കുന്നതില്ലെത്ര
മായാത്ത ബീഭത്സനഗ്നചിത്രം നരൻ!
സത്യം തിരയുമെന്നാത്മാവതിനുടെ
സത്തുമസത്തും തുറന്നുകാട്ടീടവേ
ആട്ടിൻതുകലിട്ട ചെന്നായ്ക്കളൊക്കെയു-
മാർത്തുവിളിക്കുന്നു 'വിപ്ലവം! വിപ്ലവം!'
ആദർശജീവിതം പാടിനടക്കുന്ന-
മാദൃശരെത്രമേൽ സുസ്ഥിരമാകിലും

മർത്ത്യൻ സമുദായജീവിയാണെങ്കിലോ
മറ്റഭിപ്രായങ്ങളാദരിച്ചീടണം.
കാരുണ്യമറ്റ പരിതഃസ്ഥിതികൾതൻ
ക്രൂരദംഷ്ട്രയ്ക്കും വിധേയനായീടണം;
ആഴമേറീടുന്നൊരാഴി കടക്കിലും
ആഴക്കു വെള്ളത്തിൽ മുങ്ങി മരിക്കണം!

വസന്തം കഴിഞ്ഞു

തോഴി:

“തളരിത'താരകേ!' നീയിനിയും
തളരാതെ പാടുന്നതാരു കേൾക്കും?
അതിദഗ്ദ്ധമായ നിൻ തന്ത്രികളി-
ലനിരുദ്ധഗനത്തിനർത്ഥമില്ലേ!”

നായിക:

“മദിരോത്സവത്തിൽ മുഴുകിയോരോ
മധുമാസം തോഴി, മറഞ്ഞെന്നാലും
അകലെയലസമലയടിക്കും
അരുവിയിഗ്ഗാനങ്ങളേറ്റുപാടും.”
“സ്മണതൻ മഞ്ജുളമന്ദഹാസം,
അരുണാഭമന്നത്തെയന്തരീക്ഷം,
ഇനിയെത്ര കണ്ണീരൊഴുക്കിയാലും
കനിവറ്റ കാലം തെളികയില്ല!”
“അഖിലവും, സാക്ഷിയായ് കണ്ടിരുന്നോ-
രവസരം മേലിലദൃശ്യമെങ്കിൽ,
ഒഴിയാതൊഴുകുമിത്തപ്തബാഷ്പം
മിഴിയിൽനിന്നെന്തും മറച്ചുകൊള്ളും!”
“തളിരുണ്ടത്താരുണ്യശ്രീയിൽത്തത്തും
കളകണ്ഠം പാടിപ്പറന്നുപോയി.”

"മകരന്ദം പെയ്യുമഗ്ഗാനനാള-
മനുവേലമെന്നുള്ളിൽ മാറ്റൊലിക്കും!"
"സുലഭമപ്പൂഞ്ചിരിയാകും ചിത്ര-
ശലഭങ്ങളെല്ലാം കരിഞ്ഞുപോയി!"
"അഴകിൻ കണികകളെങ്കിലും ഞാൻ
മഴവില്ലിൽക്കണ്ടുകൊണ്ടാശ്വസിക്കും."
"പുളകം പുരട്ടീടുമാ വചസ്സാം
പുതുമലരെല്ലാം കൊഴിഞ്ഞുപോയി!"
"പരമനിർവ്വാണദമാ, മവതൻ
പരിമളധോരണി വീശിവീശി
അഭിരാമ സ്വപ്നശതങ്ങൾ തീർപ്പൊ-
രവഗാഹ കാവ്യങ്ങൾ ഞാൻ പഠിക്കും.
പ്രണയത്തിൻ ചഞ്ചൽച്ചിറകു വീശി-
യകലത്തൊരാത്മാവലഞ്ഞുവെന്നാൽ,
കഠിന നിരാശതൻ മണ്ഡലത്തിൽ
തടയും തളരും തകർന്നുപോകും!"
"ഇരുളിന്നടിത്തട്ടിലെത്രയെത്ര
കരളുകൾ തേങ്ങിക്കരഞ്ഞെന്നാലും,
കരിയുവാനുള്ള സുമങ്ങളെല്ലാം
വിരിയും വിതറും സുഗന്ധസാരം.
തകരും ഞാൻ – ജീവിതമാകമാനം
പകരാവൂ പാവന പ്രേമഗാനം;
അനഘമാണെന്തിലും മർത്ത്യജന്മം
അനുരാഗിയെന്നാലതിലും കാമ്യം!..."

●

‘തകരൂ! തകരൂ!’

രജനിത്തൈവല്ലിയിൽ വിടർന്ന വെള്ളിപ്പൂക്കൾ
വിജനപ്രദേശത്തും വാരൊളി വിതറവേ;
അവയെപ്പുണർന്നെത്തും കൊച്ചന്തിക്കുളിർത്തെന്ന-
ലമലസ്നേഹത്തിന്റെ സന്ദേശം പരത്തവേ;
തകരും താപത്താൽത്തൻ തൂലികയെറിഞ്ഞിട്ടി-
ക്കവിയെന്തേവമേന്തിക്കരവൂ സഗദ്ഗദം?

പൂർണമായില്ലാ കഷ്ടം! സായാഹ്നരാഗത്തിനാൽ
വാർണീഷുപിടിപ്പിച്ചോരെൻ ചിത്രമതിൻമുമ്പേ,
ഭാവനാലോകം വിട്ടു കീഴ്പോട്ടു പതിച്ചോരെൻ-
തൂവലു ദൂരത്തെങ്കിലെന്തതിൽ തെറ്റാണാവോ?
പകലാം വെള്ളത്താളിൽപ്പകർത്തിക്കഴിയാത്ത
പല പാഠവുമുണ്ടെൻ ജീവിതഗ്രന്ഥത്തിങ്കൽ;
എഴുതിത്തീർക്കാത്തൊരിച്ചിത്രവും കളയാം കൈ
വഴുതിക്കുതിച്ചോരാപ്പൈങ്കിളി പോയാൽ പോട്ടെ;
ശരി,യെന്നാലും മുന്നിൽ നില്ക്കുമീ രജനിക്കും
ശിരസ്സിൽ വരയ്ക്കുണ്ടോ വല്ലതുമൊരു മാറ്റം?
കഴിയും കമനീയമാകുമീ രംഗമിപ്പോൾ
പൊഴിയാൻ കണ്ണീരുള്ളോർ സജ്ജരാകുകിൽപ്പോരും!

സത്യസൗന്ദര്യങ്ങൾതൻ സന്ദേശകാരൻ തന്റെ
ശുദ്ധമാനസം വീഴ്ത്തും കണ്ണീരുതാനാം കാവ്യം;

ഒന്നുകിലാനന്ദത്താലല്ലെങ്കിലാതങ്കത്താ-
ലൊന്നിനെൻ ഹൃദയത്തിൽ സ്ഥാനമില്ലല്പംപോലും!
രാഗമൂകമാമൊരു സായാഹ്നമുകിലാം ഞാൻ
ത്യാഗിയാം കാർമ്മേഘമായ്ക്കരയാൻ പിറന്നതാം.
മിന്നലിൻ സാരിത്തുമ്പിൽച്ചെന്നെത്തിപ്പിടിക്കുവാ-
നൊന്നിവൻ വെമ്പി, ക്കുന്നിൽ തടഞ്ഞു തകരുമ്പോൾ,
തപ്തമാമൊരു ചിത്രമെങ്ങാനും കുളുർത്താൽ ഞാൻ
തൃപ്തനാണതാണെന്റെ ജീവിത മുദ്രാവാക്യം!

കരയാൻ മാത്രം രണ്ടു കണ്ണുമായ്പ്പിറന്ന ഞാൻ
തിരയാനിനിയെങ്ങുമില്ലയെന്നാനന്ദത്തെ.
ഇനിയും പിളർക്കേണം, കൂരിരുൾപ്പാറയ്ക്കുള്ളിൽ
കനിവിന്നുറവല്പമുണ്ടെങ്കിൽ കണ്ടെത്തുവാൻ
സിരയിൽക്കിടപ്പുണ്ടു ചെഞ്ചോര കുറച്ചതും
ചൊരിയാൻ മടിയില്ലിപ്പാഴ് മരുപ്പരപ്പിൽത്താൻ!
പോകട്ടെ മുന്നോട്ടുതാനെന്നാലുമെനിക്കാട്ടെ
ശോകസിന്ധുതന്നാഴം കണ്ടതിനൊന്നാം മുദ്ര!

വിടർന്ന താരിൻ ചിരിയല്ല,തു കൊഴിയുമ്പോൾ
വിടർന്ന നെടുവീർപ്പിൻ മാനസമുണർത്തിപ്പൂ!
മൗക്തികം വിളവതുകൊണ്ടല്ല, നീർപ്പോളകൾ
നിത്യവും തകരലാലാണാഴിയോടെൻ പ്രേമം!
താരകത്തങ്കപ്പുള്ളി താവിടും നീലാംബര-
ധാരിയായെത്തീടുന്ന യാമിനി ചിരിക്കട്ടെ!
കൂരിരുൾദാരിദ്ര്യത്തിന്നുള്ളിൽനിന്നുദ്ഗമിക്കും
നേരിയ നെടുവീർപ്പിൻ കാരണമാരായാം ഞാൻ.
"തകരൂ, തകരൂ" യെൻ മാനസം മന്ത്രിക്കുമ്പോൾ
"നുകരൂ, നുകരൂ" യെന്നോതുവാനശക്തൻ ഞാൻ!
ഞാനെന്റെ ചുടുബാഷ്പാലെൻ കാവ്യം വിരചിക്കാം,
ആനന്ദകാവ്യത്തിന്റെ കർത്തൃത്വം പ്രകൃതിക്കാം!-

●

തകരാത്ത നീർപ്പോള

കാലത്തിൻ വേലക്കാരിയാം വാസരം
വേലചെയ്തു വലഞ്ഞു വശംകെട്ടു.
അന്ത്യയാത്രയും ചൊല്ലി,ദ്ദഹിക്കവേ,
അന്തരീക്ഷമിരുണ്ടു പുകയാലേ!
തങ്കരളാം കരിങ്കല്ലലിയാതെ
ശങ്കയെന്യേ, മുതലാളിതൃപ്തിക്കായ്
മങ്കയാൾമൂലമന്നു താനാർജ്ജിച്ച
തങ്കനാണ്യങ്ങളെണ്ണുന്നുഡുച്ഛലാൽ!
അന്തിയോളമലഞ്ഞുനടന്നൊരെ-
ന്നന്തരംഗത്തിനാർത്തി കെടുത്തുവാൻ,
കിട്ടിയില്ലിറ്റു കഞ്ഞിത്തെളിപോലും,
കഷ്ടമെന്നാശയൊക്കവേ നിഷ്ഫലം!
ആലസ്യമെനിക്കെന്നുമരുളുമൊ-
രാലയദ്വാരമെത്തിയുൽക്കണ്ഠയാൽ
മുട്ടി ഞാനിന്നു, മെങ്കിലൊരുത്തരും
കിട്ടിയില്ല, തുറന്നില്ല വാതിൽ മേ;
വെന്തു തീവ്രമെരിയുമെൻ ഹൃത്തിങ്കൽ
ചന്ദനച്ചാർ പുരട്ടും കരത്തിലും,
ഇറ്റനുകമ്പ വീഴ്ത്തുവാനില്ലാതെ
വറ്റിയോ? മമ കൈക്കുമ്പിൾ ശൂന്യമായ്!
സ്തന്യമറ്റതാം മാതാവുതൻ ചോര-
തന്നെയല്ലയോ, പൈതൽ നുകരുന്നൂ.

നിഷ്കളങ്കമെൻ കണ്ണീർപ്രവാഹത്താൽ
മൽക്കരക്കുമ്പിൾ പൂർണ്ണമായ്ത്തീരട്ടെ.
നീണ്ടുകാണും നിരാശതൻ നർത്തന-
മണ്ഡപമാകുമീ നിശീഥത്തിങ്കൽ,
എന്തുകൊണ്ടു നശിച്ചില്ലീ ബുദ്ബുദം,
വൻതിരമാല തല്ലിത്തകർത്തിട്ടും?
നീളവേ, ഞാൻ വൃഥാവിലായെന്തിനു
'നാളെ'യെന്നു സമാശ്വസിച്ചീടുന്നു?
നാളെ-യെന്നുടെ പട്ടടയിൽ തൃണ-
നാള-മല്ലയോ? ഇന്നത്തെയാണു ഞാൻ.

വിസ്മൃതമാകണം

മരണമേ! മമ സ്വാഗതം! ഭൂവിൽ മേ-
ലമരണമെന്നതാശിപ്പതില്ല ഞാൻ!
ധരണിയാമിരുൾക്കുണ്ടിൽനിന്നെന്നേക്കും
ശരണമേകുക ശാശ്വതാനന്ദമേ!
കരിമുകിൽമാല മിന്നുമൊരംബര-
ത്തെരുവിലെങ്ങുമലയുമെൻ ചിത്തമേ!
മതി, മതി, തവ ചിന്തകളിക്കൊടും-
ചിതയിൽവീണങ്ങു വെണ്ണീറടിഞ്ഞല്ലോ!
വികൃതമാകുന്ന മൃണ്മയമീ ഗാത്രം
ചെറുകൃമികൾക്കുമാഹാരമാകട്ടെ!
നിരവധിനാളുകൾകൊണ്ടു ഞാനാർജ്ജിച്ച
നിരുപമാനന്ദസ്വപ്നം തകർന്നുപോയ്!
മമ പ്രണയലതിക തഴയ്ക്കുവാൻ
മരണശാഖയിൽത്തന്നെ പടരണം!
കരൾ തകർന്നു ഞാൻ മണ്ണടിച്ചാലൊരു
കരിയിലപോലുമില്ല കരയുവാൻ
വിടപിയിലൊരു പത്രം കൊഴിയുകിൽ
വിടവവിടെയൊരല്പമുണ്ടാകുമോ?
കടലിനെന്തൊരു നഷ്ടമൊരു തിര
കരയൊടേറ്റു തകർന്നുപോയീടുകിൽ
പുലരിതന്നുടെ പുഞ്ചിരിക്കൊഞ്ചലും
പുറകിലായെത്തും കണ്ണീർപ്രവാഹവും,

വളരൊളി വാനിൽ വീശും കുളുർമതി
വിളറിയങ്ങു മറഞ്ഞുപോകുന്നതും.
ചിര സുകൃതഫലമാം തടില്ലത
ഒരു ഞൊടിയിൽ പിടഞ്ഞുവീഴുന്നതും,
നിരവധി സുമരാജിയെത്തന്നുടെ
നിറകതിരാൽ വിടുർത്തിയ ഭാനുമാൻ
കരുണതെല്ലുമിയലാതവകൾതൻ
മരണശയ്യ വിരിച്ചു പിരിവതും;
പ്രതിദിനം കണ്ടുപോരും പ്രകൃതിക്കെൻ-
പ്രലപനങ്ങൾ വൃഥാവിലായ്ത്തോന്നിടാം.
അബലന്മാരുടെ ജന്മമനന്തമാ-
മവശതതന്നണിയറതന്നെയാം;
മമ തനുവിന്റെ സൗഭാഗ്യം കണ്ടാദ്യം
മതിമറന്നെത്ര തോഷിച്ചതില്ല ഞാൻ!
കഠിനമിക്കായകാന്തിയാം പീയൂഷം
കണവനുള്ളൊരു കാകോളമായെന്നോ!
പരിണയിക്കാനൊരുത്ത,നിവൾ പിന്നെ
പരപുരുഷന്നു പാവയായാടണം!
പ്രണയം - എന്നുടെ ജീവിതസർവസ്വം-
പണയമാക്കണംപോൽ, ഞാൻ പണത്തിനായ്!
അനഘനിർമ്മല പ്രേമത്തിൻ മുമ്പിലാ-
ക്കനകകുംഭങ്ങൾ പാഴ്ക്കരിക്കട്ടകൾ!
പുതുപരിഷ്കൃതികന്ദളമേശാത്ത
ചെറുകുടിലുകൾ, ചേണെയും സൗധങ്ങൾ!
മധുപപാളി മരന്ദം നുകർന്നേറ്റം
മദതരളിതരായി മടങ്ങുമ്പോൾ,
ഉലകിൽ ദൗഷ്ട്യമറിയാത്ത താരുകൾ
തലകുനിച്ചു കരഞ്ഞു കഴിയണം!
മഹിള ഞാനെന്റെ മാനം നശിപ്പിച്ചീ-
മഹിയിൽ വാഴുവാനാശിപ്പതില്ലല്പം!
സതികൾതന്നുടെ പാദം തുടർന്നിവൾ
പതിവ്രതയായിത്തന്നെ മരിച്ചിടാം!

ഇനിയുമുണ്ടൊരു ജന്മമെനിക്കെങ്കി-
ലിതൾ വിടരാത്ത പുഷ്പമായ്ത്തീരണം;
വിജനഭൂവിങ്കലെങ്ങാനതിൻജന്മം
വിഫലമാക്കീട്ടു വിസ്മൃതമാകണം!

എന്റെ പോക്ക്

ഉച്ചവെയിലേറ്റു വാടും കൈവല്ലിയിൽ
പിച്ചപ്പാഴ്കുമ്പിളുമേന്തിയേന്തി;
മേല്ക്കുമേൽ വീഴുന്ന പാരുഷ്യമാർന്നിടും
വാക്കുതൻ കല്ലേറു പേറിപ്പേറി;
കണ്ടകാകീർണ്ണങ്ങളായിടും വീഥികൾ
കണ്ടകമൊട്ടൊട്ടു വാടിവാടി;
ആശാസുമങ്ങൾ വിരിച്ചിട്ടു മാർഗത്തിൽ
ക്ലേശങ്ങളാകവേ മാറ്റിമാറ്റി;
സ്വപ്നസുഖങ്ങൾതൻ ശീതളച്ഛായയിൽ
സ്വസ്ഥമായ് വിശ്രമം തേടിത്തേടി;
പിന്നിട്ടു കാലടിയോരോന്നും ചിത്തത്തിൻ-
സ്പന്ദനാൽ തിട്ടമായെണ്ണിയെണ്ണി;
വറ്റാത്തൊരിറ്റനുകമ്പ ലഭിക്കുവാൻ
ചുറ്റിത്തിരിഞ്ഞു ഞാൻ നാൾ കഴിപ്പൂ!

സ്വപ്നവിഹാരി

കോകിലപാളിതൻ കാകളിത്തേൻതെളി
കാതിൽപ്പകരുമൊരാരാമത്തിൽ
ഫുല്ലസുമങ്ങളൊത്തുല്ലസിച്ചീടുന്ന
വല്ലീമതല്ലികൾതൻ നടുവിൽ;
വെൺകുളിർക്കല്ലുകളാലേ വിരചിച്ച
കൺകക്കും മേടതന്നങ്കണത്തിൽ.
മുന്തിരിപ്പച്ചയാൽ ശീതളമായൊരു
ബന്ധുരമായ നികുഞ്ജം തന്നിൽ.
മദ്ധ്യാഹ്നവേളയിലോമലാളൊത്തിരു-
ന്നിത്തരമോരോന്നുരച്ചു ഞാനും;
"ദിവ്യമാം പ്രേമവും താരുണ്യസമ്പത്തും
സർവേശൻ നമ്മൾക്കായേകിടുമ്പോൾ
പാരിടംതന്നിലെ ജീവിതം ദുഃഖമായ്-
ത്തീരുവാനെന്തൊരു ബന്ധമാവോ?
സ്നേഹത്തിൻ സാരമറിയാത്തതായൊരു
സ്നേഹിതരാരുമീ നമ്മൾക്കില്ല;
സ്നേഹത്തിലന്യരെ മുന്നിട്ടുപോകുവാൻ
മോഹിപ്പതെന്യെ മറ്റാശയില്ല;
പ്രേമകഥകൾ കുറിക്കുന്ന പുസ്തക-
സ്തോമമല്ലാതെ നാം വായിപ്പീലാ;
നീടുറ്റ നമ്മൾതൻ പ്രേമാപദാനത്തെ-
പ്പാടിപ്പുകഴ്ത്തിടും വാക്കുകൾതൻ

മന്ദതയോർക്കുമ്പോളെങ്ങനെയാണല്പം
മന്ദഹസിക്കാതിരിപ്പൂ നമ്മൾ?"
യാമിനീദേവിതന്നാഗമവേളയിൽ
വ്യോമത്തെ നോക്കി ഞാനേവമോതി:
"കത്തുന്ന ദീപത്തിനുള്ള നിഴലിൽ, ത-
ന്നുത്തുംഗകാന്തി മറഞ്ഞിടുമ്പോൾ,
പൂങ്കാവിൽനിന്നുദ്ഗമിക്കും നെടുവീർപ്പും
പൂഞ്ചോലതന്നുടെ മർമ്മരവും
ചട്ടറ്റ വേണുവിൻ സംഗീതഘോഷവും
തട്ടിയീ വായു കനക്കുംനാളിൽ,
മൃണ്മയദേഹം വെടിഞ്ഞിട്ടീയാത്മാക്കൾ
ചിന്മയൻതന്നിൽ ലയിക്കുംനാളിൽ,
സുന്ദരമാമേതു താരമോ നമ്മൾതൻ-
മന്ദിരമായിട്ടു തീർന്നിടുന്നു?"
മാമകചോദ്യങ്ങൾക്കൊന്നുമൊരുത്തര-
മോമൽ കഥിച്ചില്ല; സ്വപ്നമെല്ലാം!

അവ്യക്തഗീതം

അവ്യക്തഗീതം

(ഗദ്യകവിത)

മഞ്ഞുതുള്ളിക്കു മന്ദഹസിക്കണം

- ഒരു നിമിഷം!

പനിനീർപ്പൂവിനു പരിമളം പരത്തണം

- ഒരു ദിവസം!

കാനനച്ചോലയ്ക്കു കാഞ്ചനതന്ത്രികൾ മീട്ടണം

- എന്നെന്നേയ്ക്കും!

എന്റെ ശിഥിലഹൃദയത്തിനു കരയണം

-"മതി", എന്ന മൗനഗാനനാളം

എന്റെ കർണപുടത്തിൽ വന്നലയ്ക്കുവോളം;

പരിതൃപ്തിയുടെ പരിമൃദുലാധരങ്ങൾ

ഹൃദയത്തിന്റെ അടിത്തട്ടിൽനിന്നും

ആ കണ്ണീരുറവിനെ ചുംബിച്ചെടുക്കുവോളം!

എന്തിന്?.....

ചിലർ പറയും, "വൃഥാ!"

അതാ ഒരവ്യക്തസ്വരം:

"വെറുതെയൊന്നുമല്ല!"

പ്രേമം!-

ഹിമകണികയുടെ ഒരു മധുരസ്വപ്നത്തിന്

അവൾ കൊടുത്ത ഒരോമനപ്പേരാണത്!

അവൾക്കറിയാം,

മുൻപും പിൻപും ഇരുളാണെന്ന്-
വെറും ഇരുൾ!
ആ ഒരൊറ്റ നിമിഷം മാത്രമേ
അവളുടെ സ്വന്തമായിട്ടുള്ളൂ.
ആ രാഗിണി അതിനെ പാഴാക്കിയില്ല.
ആ മധുര സ്വപ്നത്തെ അവൾ സ്മരിച്ചു.
അതിനെ അവൾ വാസ്തവമാക്കി;-
അതേ, അവൾ ഒന്നു മന്ദഹസിച്ചു.
സംസാരസാഗരം മുഴുവൻ
അതിൽ നിഴലിച്ചു.
സർവവും കഴിഞ്ഞു - അന്ധകാരമായി!
അവൾ നിത്യസുഷുപ്തിയുടെ മടിത്തട്ടിൽ
ശിരസ്സണച്ചു!

II

ആനന്ദം!

മലർവല്ലരിയിൽ അങ്കുരിച്ച
മനോജ്ഞമുകുളത്തിന്റെ
മുദ്രാവാക്യമാണത്.

ആഴിയിൽ മറയുവാൻ ഒരുമ്പെടുന്ന അരുണൻ
അന്ത്യകിരണങ്ങളാൽ
ആ ലതയെ അവസാനമായി ആലിംഗനം ചെയ്തുകൊണ്ട്.
ഒരു നെടുവീർപ്പിട്ടു.

ഒരു കൊച്ചോമന മുകളും -
എന്താണാവോ അതിന്റെ സ്ഥിതി?
ഈ നിഷ്കളങ്കയ്ക്കറിഞ്ഞുകൂടാ ലോകമെന്തെന്ന്!
ദിനമണി അപ്പോൾത്തന്നെ കുറിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു
ആ പൂമൊട്ടിന്റെ ജാതകം.
അവളുണ്ടോ അതറിയുന്നു?
ചന്ദ്രികാധവളമായ നിശാവേളകളിൽ,
അവിശ്വസനീയവും,

എന്നാൽ, ആനന്ദ സന്ദായകവുമായ ഒരു സ്വപ്നത്തെ,
ആ ഇളംകോരകം
ആവർത്തിച്ചാവർത്തിച്ചു കണ്ടു.
ആനന്ദാതിരേകത്താൽ,
അവളൊന്നു പൊട്ടിച്ചിരിച്ചുപോയി!
ആനന്ദം!-
എവിടേയും അതിന്റെ തിരതല്ലൽ!

അവൾ വിചാരിച്ചു:
"ജീവിതം ക്ഷണികം!
എങ്കിലും, അമൂല്യം!
അതിനെ പരിപൂർണമാക്കണം-
ഒരു ദിവസംകൊണ്ട്!"

നിസ്വാർത്ഥയായ അവൾ,
തനിക്കുള്ള സർവസ്വവും
ലോകത്തിന്റെ മുമ്പിൽ കാഴ്ചവെച്ചു,
"അയ്യ!"- അവൾ പിറുപിറുത്തു;
"ലോകസേവനം എത്ര പരമാനന്ദകരം!
എനിക്കെന്നും ഇതുപോലെ ചെയ്യുവാൻ സാധിച്ചെങ്കിൽ!"

എന്നും!-
എന്തു ഫലം?
ഏതോ ഒരദൃശ്യഹസ്തം,
അടിയിൽ അവൾക്കുള്ള അന്ത്യതല്പവും വിരിച്ചു
കാത്തിരിക്കയാണ്.
അവൾ പാടുന്ന ആ അവസാനഗാനത്തിന്റെ
പരിസമാപ്തിയാകേണ്ട താമസം-
അങ്ങു വിളിക്കുവാൻ!
അവളുടെ ജാതകത്തിനു യാതൊരു പിഴയുമില്ല.
ആ പരിപാവന ഹൃദയം!-

അതു പരിപൂർണ്ണതയിൽ ലയിച്ചു.

"എങ്ങനെ?"

എങ്ങനെയെന്നോ?

ആ ഹൃദയപരിമളമല്ലാതെ,

മറ്റെന്താണ്?

മന്ദ പവനനിൽ അലിഞ്ഞുചേർന്ന്

പരിസരങ്ങളെ പരിരംഭണംചെയ്യുന്നത്?.....

(1110 മിഥുനത്തിൽ 'ശ്രീമതി' എന്ന പ്രതിവാരപത്രത്തിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയത്)

കാമുകൻ

കാമുകൻ ചോദ്യമായോമനേ, ഞാനൊരു
കാർമുകിലായാൽ നീയെന്തുചെയ്യും?
ഞാനതിൻ മദ്ധ്യത്തിൽ വൈദ്യുതവല്ലിയായ്
വാനിൽ വളരൊളി വീശി മിന്നും.
മാമകാനന്ദമേ, അമ്മുകിൽ ചൂടുന്ന
മാമലയായി ഞാൻ മാറിയാലോ?
ആഴിയിൽ മുങ്ങാത്തൊരാദിത്യനായതിൻ-
താഴികപ്പൊല്ക്കുടമായ് വിളങ്ങും.
പ്രേമത്തിടമ്പേ! ഞാനമ്മലരവാരത്തിൽ
താമരപ്പൊയ്കയായ് താഴ്ന്നെന്നാലോ?
നിശ്ചലമാകുമപ്പൊയ്കയിൽ പ്രേമത്തിൻ-
കൊച്ചലച്ചാർത്തായ് ഞാൻ കോളിളക്കും.
കണ്മണീ, കാനനച്ചോലയിൽ ചേരുന്ന
വെണ്മണൽത്തട്ടായ് ഞാൻ തീർന്നെന്നാലോ?
ആ മൺതരികളെ കോൾമയിർക്കൊള്ളിക്കും
ഹേമന്ദചന്ദ്രികയായിടും ഞാൻ.
തങ്കം, ഞാൻ മൂകമാം വേണുവായുഴിത-
ന്നങ്കത്തി,ലെങ്ങാനിറങ്ങിയാലോ?
ഹാ, നാഥ! ഞാനിളം പുല്ലായതിൻമീതെ
ആനമിച്ചെന്നും പൊഴിക്കുമശ്രു.

കൃഷിപ്പാട്ട്

ഹാ, ശാൻ വിധി കൊയ്യും
ജീവിതച്ചേർപ്പാടത്തിൽ
ആശതൻ കൃഷിപ്പണി-
യൊക്കെയും വിഫലത്തിൽ.

കർഷകൻ പ്രയത്നിപ്പാൻ,
കാഞ്ചനക്കുമ്പാരത്തിൽ
ഹർഷാശ്രു പൊഴിക്കുവാ-
നന്യനാണിജ്ജഗത്തിൽ.

കാലത്തുതൊട്ടിട്ടന്തി-
യാകുവോളവും നിന്നു
കാലത്തിൻ കരിക്കോലു-
കൊണ്ടു ഞാനുഴുകുന്നു.

ശാശ്വതപ്രേമത്തിന്റെ
വിത്തുകളതിൽപ്പാകി
ശാന്തിതൻസനാതന-
സംഗീതം തൂകിത്തൂകി

തപ്തമായ് വരണ്ടു വി-
ണ്ടീടുമാ വിടവാകെ-
ശ്ശുദ്ധമാം കണ്ണീർത്തേകി
നിത്യവും നിറയ്ക്കവേ;

പാവനപ്രേമത്തിന്റെ
പട്ടണിപ്പച്ചപ്പാടം
ഭാവനാതീതരമ്യ-
മായീടും മലർവാടും

വേലിയും വരമ്പുമായ്
ബദ്ധമ,ല്ലബ്ഭാഗത്തിൽ
കാലികൾ കേറീടാതെ
കാത്തു ഞാൻ നിദ്രാഹീനൻ.

II

മിന്നലാമരിവാളും
മിന്നിച്ചു രോഷത്തോടെ
കുന്നിലേറിയാ വിധി
നോക്കിനാൻ കൂടക്കൂടെ

പ്രേമത്തിൻ ചുടുരക്തം
വേണമാ വൻമോഹത്തിൻ
ധൂമത്താലിരുണ്ടീടും
ദുർമ്മുഖം തുടുക്കുവാൻ.

III

സ്വപ്നത്തിൻ മുരളിയിൽ
സത്യസംഗീതം കേൾക്കാം;
സത്യത്തിൻ മുരളിയിൽ
സ്വപ്നവും നിഴലിക്കാം.

ഫലമാവതിൻ മുൻപേ
പത്തായം നിറയ്ക്കുവോൻ
ഖലനാം വിധി, വിത്തും
വേലയും വിഫലം താൻ.

എന്നാലും കാറ്റിൽത്തങ്ങി -
നില്ക്കുമെൻ കൃഷിപ്പാട്ടും
എന്നാളും നിൻ വാളിന്നൊ-
രൂണാകയില്ലെമ്മട്ടും!

●

അറിയുന്നു ഞാൻ

(ടാഗുർ)

കോമളച്ഛായപ്പാവകൾ ഞാനെ-
ന്നോമനേ, നിനക്കേകുമ്പോൾ
വാരിദമാലതന്നിലു, മീശൻ
വാരിധിതന്റെ മാറിലും,
വാരഞ്ചും കാന്തി ചിന്നീടുമോരോ
താരുകൾതൻ ദലത്തിലും,
നാനാവർണങ്ങൾ ചേർപ്പതിൻ തത്ത്വം
ഞാനറിയുന്നു സ്പഷ്ടമായ്!

ഓമനേ, നിന്നെയാനന്ദിപ്പിപ്പാ-
നോരോ ഗാനം ഞാൻ പാടുമ്പോൾ
മർമ്മരത്താലേ പത്രപംക്തികൾ
നർമ്മഗീതം പൊഴിപ്പതും,
ഉൽക്കണ്ഠയോടെ ശ്രദ്ധിച്ചീടുന്നൊ-
രക്കടൽക്കര കേൾക്കുവാൻ
കല്ലോലമാലയെപ്പോഴുമൊരേ
പല്ലവി പാടി വാഴ്‌വതും
എന്തിനാണെന്ന തത്ത്വമെന്നുടെ -
യന്തരഗേയറിവൂ ഞാൻ!

മാധുര്യമേറ്റമേറിടുന്നതാം
സാധനം നിനക്കേകുമ്പോൾ,

മഞ്ജുളമലരാകുമോരോരോ
മഞ്ജുഷയിൽ മരന്ദവും,
ഗൂഢമായ് പക്വപാളിയിൽ രസം
കൂടുമാസവസമ്പത്തും,
എന്തിനാണീശൻ ചേർത്തിരിപ്പതെ-
ന്നന്തരംഗേയറിവൂ ഞാൻ!
പുഞ്ചിരിയൊന്നു തൂകുവാൻ നിന്റെ
പൂങ്കവിളിൽ ഞാൻ ചുംബിക്കേ
ദിവ്യമാമേതുമട്ടിലുള്ളൊരു
നിർവൃതിയാണു നിത്യവും
നിർഗളിപ്പതു വാനിങ്കൽനിന്ന-
സ്സുപ്രഭാതത്തിലെന്നതും,
ഉൾക്കുളിരേതുമട്ടിലേറ്റുന്നീ-
ത്തൈക്കുളിർത്തെന്നലെന്നതും,
ശങ്കവിട്ടെന്റെ മാനസം തന്നിൽ
തങ്കമേ, ഞാനറിയുന്നു.

അന്ത്യസന്ദേശം

ഞാൻ ഒന്നുറങ്ങിയിട്ടു ദിവസങ്ങൾ അല്ല, മാസങ്ങൾ വളരെയായി. കഠിനമായ ഹൃദയവേദന. ഇങ്ങനെ അല്പാല്പം മരിച്ചുകൊണ്ട് എന്റെ അവസാനദിനത്തെ പ്രതീക്ഷിക്കുവാൻ ഞാൻ അശക്തനാണ്. ഒരു കർമധീരനാകുവാൻ നോക്കി. ഒരു ഭ്രാന്തനായി മാറുവാനാണു ഭാവം.

സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനു കൊതി; അടിമത്തത്തിനു വിധി. മോചനത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള ഓരോ മറിച്ചിലും ഈ ചരടിനെ കൊടുമ്പിരിക്കൊള്ളിക്കമാത്രമാണു ചെയ്യുന്നത്.

എന്റെ രക്ഷിതാക്കൾ എനിക്കു ജീവിക്കാൻ വേണ്ടുന്നവ സന്തോഷത്തോടും സ്നേഹത്തോടും തരുന്നുണ്ടായിരിക്കാം. പക്ഷേ, ഈ ഔദാര്യമെല്ലാം എന്റെ ആത്മാഭിമാനത്തെ പാതാളംവരെയും മർദിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു മഹാഭാരമായിട്ടാണു തീരുന്നത്. ഞാൻ ശ്വസിക്കുന്ന വായു ആകമാനം അസ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ വിഷബീജങ്ങളാൽ മലീമസമാണ്. ഞാൻ കഴിക്കുന്ന ആഹാരമെല്ലാം ദാസ്യത്തിന്റെ കല്ലുകടിക്കുന്നവയാണ്. ഞാൻ ഉടുക്കുന്ന വസ്ത്രംപോലും പാരതന്ത്ര്യത്തിന്റെ കാരിരുമ്പാണി നിറഞ്ഞതാണ്.

പ്രവർത്തിക്കുവാൻ എന്തെങ്കിലുമുണ്ടായിരിക്കുക, സ്നേഹിക്കുവാൻ എന്തെങ്കിലുമുണ്ടായിരിക്കുക, ആശിക്കുവാൻ എന്തെങ്കിലുമുണ്ടായിരിക്കുക – ഈ മൂന്നിലുമാണ് ലോകത്തിലെ സുഖം അന്തർഭവിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഇവയിലെല്ലാം എനിക്കു നിരാശതയാണ് അനുഭവം. എനിക്ക് ഏക രക്ഷാമാർഗം മരണമാണ്. അതിനെ ഞാൻ സസന്തോഷം വരിക്കുന്നു. ആനന്ദപ്രദമായ ഈ വേർപാടിൽ ആരും നഷ്ടപ്പെടുന്നില്ല; ഞാൻ നേടുന്നുമുണ്ട്. മനസാ, വാചാ, കർമണാ ഇതിൽ ആർക്കും ഉത്തരവാദിത്തമില്ല. സമുദായത്തിന്റെ സംശയദൃഷ്ടിയും നിയമത്തിന്റെ നിശിതഖഡ്ഗവും, നിരപരാധിത്വത്തിന്റെമേൽ പതിക്കരുതേ!

എനിക്കു പാട്ടുപാടുവാൻ ആഗ്രഹമുണ്ട്; എന്റെ മുരളി തകർന്നുപോയി.

കൂപ്പുകൈ!

21-11-1111

കൊല്ലം

ഇടപ്പള്ളി രാഘവൻപിള്ള

(ആത്മഹത്യ ചെയ്യുന്നതിനുമുമ്പ് എഴുതിയ അവസാനത്തെ കത്ത്)

ഇടപ്പള്ളിരാഘവൻ പിള്ള തൂങ്ങിമരിച്ചു

ഒരു യുവകവിയുടെ അവസാനം

കൊല്ലം
മിഥുനം 22

'തുഷാരഹാരം' 'ഹൃദയസ്മിതം' മുതലായ പല നല്ല കവിതാഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ കർത്താവും ഒരു യുവകവിയെന്നു പ്രസിദ്ധി സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ളയാളുമായ മി. ഇടപ്പള്ളി രാഘവൻപിള്ള, സ്ഥലം ഗൗഡസാരസ്വത ബ്രാഹ്മണ ക്ഷേത്രത്തിനു സമീപമുള്ള വക്കീൽ മി. വൈക്കം വി.എൻ. നാരായണ പിള്ള ബി.എ. ബി.എൽ -ന്റെ വസതിയിലുള്ള വക്കീലാഫീസ്സിൽ തൂങ്ങിച്ചത്തു നില്ക്കുന്നതായി ഇന്നു രാവിലെ കാണപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. മി. രാഘവൻപിള്ള മി. നാരായണപിള്ളയുടെ കുട്ടികളെ ട്യൂഷൻ പഠിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തിന്റെ വസതിയിൽ താമസിക്കുകയായിരുന്നു. സ്കൂൾ ഫൈനൽ പരീക്ഷ പാസ്സായിട്ടുള്ള മി. രാഘവൻപിള്ള കഴിഞ്ഞ പ്രാവശ്യം നടന്ന വിദ്വാൻ പരീക്ഷയ്ക്കു ചേർന്നിരുന്നതായും അതിൽ തോൽവി ഭവിച്ചതായുമറിയുന്നു. പരേതൻ മരിക്കുന്നതിനു മുമ്പായി ഒരു ഒടുക്കത്തെ കത്ത് എഴുതിവെച്ചിരുന്നതായും തന്റെ ആശകളൊന്നും സാധ്യമാകാതിരിക്കുന്നതു നിമിത്തം താൻ ജീവിതം അവസാനിപ്പിക്കുന്നുവെന്നും, ഇതിൽ മറ്റാരും കുറ്റക്കാരനല്ലെന്നും, അതിൽ എഴുതിയിട്ടുള്ളതായും കേൾക്കുന്നു. പ്രേതത്തിന്റെ കാലുകളുടെ തള്ളവിരലുകൾ തറയിൽ തൊട്ടിരുന്നുവത്രെ. പരേതന്റെ കഴുത്തിൽ ഒരു പൂമാലയുമണിഞ്ഞിരുന്നു. 'പ്രണയനൈരാശ്യ' മായിരിക്കണം മരണഹേതുവെന്നനുമാനിക്കപ്പെടുന്നു.

'To my friends and foes' എന്നായിരുന്നുവത്രെ ഒടുക്കത്തെ കത്തിൽ മേൽവിലാസം കുറിച്ചിരുന്നത്. മരണത്തെപ്പറ്റിയും മറ്റും പ്രസ്താവിക്കുന്ന ഏതാനും ഇംഗ്ലീഷ് പുസ്തകങ്ങളും സമീപത്തു വച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. പോലീസുകാർ എത്തി മഹസ്സർ മുതലായവ തയ്യാറാക്കിയ ശേഷം പ്രേതം പോസ്റ്റുമാർട്ടത്തിനയച്ചിരിക്കുന്നു.

1936 ജൂലായ് 6
(പത്രവാർത്ത)

അനുബന്ധം 3

ഇടപ്പള്ളി രാഘവൻപിള്ള

ഇന്നത്തെ യുവകവികളുടെ ഇടയിൽ ഒരു മാന്യസ്ഥാനത്തെ പ്രാപിച്ചിരുന്ന ശ്രീമാൻ ഇടപ്പള്ളി രാഘവൻപിള്ളയുടെ അത്യന്തം അപ്രതീക്ഷിതമായ നിര്യാണവും ഹൃദയവേദനയോടുകൂടി രേഖപ്പെടുത്തേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. വിശിഷ്ടമായ വായനവൈഭവത്താൽ അനുഗൃഹീതനായ ഒരു കലാകാരനായിരുന്നു രാഘവൻ പിള്ള. ഈ കുറിപ്പ് എഴുതുന്ന ആൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ 'തുഷാരഹാരം' നിഷ്കർഷിച്ച് പരിശോധിച്ചു തിരുത്തി പ്രകാശനയോഗ്യമാക്കുവാൻ പ്രയത്നിച്ചിട്ടുണ്ട്. ജ്ഞാനസമ്പാദനത്തിൽ തൃഷ്ണ, ഗ്രന്ഥപാരായണത്തിൽ അഭിരുചി, ഇവയ്ക്കു പുറമെ അന്യാദൃശമായ വിനയം മുതലായ സൽഗുണങ്ങൾക്കും രാഘവൻപിള്ള വിളനിലമായിരുന്നു. മിഥുനം 21-ന് 25-മത്തെ വയസ്സിൽ ആത്മഹത്യ കൊണ്ട് ഈ സുപരിചിതന്റെ ആയുസ്സിനു അറുതി വന്നത്. ഭാഷയ്ക്കു പരിഹരിക്കുവാൻ പാടില്ലാത്ത ഒരു വിപത്താകുന്നു. വിഷാദാത്മകങ്ങളായ ഖണ്ഡകാവ്യങ്ങൾ രചിക്കുന്ന യുവകവികൾ പ്രസാദാത്മകമായ മനഃസ്ഥിതി പരിപാലിക്കേണ്ടത് അത്യാവശ്യമാണെന്ന് ഈ സംഭവത്തിൽ നിന്ന് പഠിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

പത്രാധിപർ

സാഹിത്യപരിഷത്ത് ത്രൈമാസികം

1111 കർക്കിടകം

സ്മാരകമുദ്ര

ശ്രീമാൻ ഇടപ്പള്ളി രാഘവൻപിള്ള!

ഒരു ഗദ്ഗതസ്വരത്തിലല്ലാതെ 'കൈരളി'ക്ക് ഒരിക്കലും ഉച്ചരിക്കുവാൻ സാധിക്കാത്ത ഒന്നാണ് ആ നാമധേയം.

അസഹനീയമായ അസ്വതന്ത്രതയുടെയും നീറിപ്പിടിക്കുന്ന നിരാശതയുടെയും നടുവിൽപ്പെട്ട്, ഞെങ്ങിഞെരിഞ്ഞു വിങ്ങിവിങ്ങിക്കരയുന്ന ആത്മാഭിമാനത്തിന്റെ ഒരു പര്യായമായിരുന്നു അത്!

ആയിരത്തി ഒരുനൂറ്റിപ്പതിനൊന്നാമാണ്ട് മിഥുനമാസം ഇരുപത്തിയൊന്നാം തീയതി ശനിയാഴ്ച രാത്രി കേവലം ആകസ്മികമായി ആ 'മണിനാദം' ദയനീയമാംവിധം അവസാനിച്ചു.

അന്ധമായ സമുദായം - നിഷ്ഠുരമായ സമുദായം - അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചിതാഭസ്മത്തെപ്പോലും ഇതാ, ഇപ്പോഴും അലട്ടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

പക്ഷേ, ആ പ്രണയഗായകന്റെ ആത്മാവ് ഏതു ഭൗതികാക്രമങ്ങൾക്കും അതീതമായ നിത്യശാന്തിയെ പ്രാപിച്ചു കഴിഞ്ഞു.

ആ ഓമനച്ചെങ്ങാതിയുടെ പാവനസ്മരണയ്ക്കായി, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശവകുടീരത്തിനു മുമ്പിൽ ഈ സൗഹൃദോപഹാരം ഞാനിതാ കണ്ണീരോടുകൂടി സമർപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

ഇടപ്പള്ളി — ചങ്ങമ്പുഴ കൃഷ്ണപ്പിള്ള

1936 ഒക്ടോബർ

ചങ്ങമ്പുഴയുടെ 'രമണനി'ൽനിന്ന് ചില വരികൾ

കഷ്ടം! നിണത്തിൽ കലാശിച്ചു, നീ ചൊന്ന -
മട്ടിലയ്യോ! നിന്നനുരാഗനാടകം!
ദൂരത്തു നിന്ന മരണത്തിനെ സ്വയം
ചാരത്തണച്ചു ചെങ്കുങ്കുമം ചാർത്തി നീ!
സാഹസമായി സഹിക്കുവാനാകാത്ത
സാഹസമായി, നീ ചെയ്തതെൻ സോദരാ!
മന്നിൻ മലീമസ രംഗത്തിലിന്നിതാ,
നിന്നെച്ചതിച്ചു നിന്നാദർശ ജീവിതം!
നിസ്സാരയായൊരു പെണ്ണിനുവേണ്ടി നിൻ-
നിസ്തുലജീവിതം ഹോമിച്ചെരിച്ചു നീ!
കഷ്ടമായ്പ്പോയീ, സഹോദരാ, നീ ചെയ്ത -
തെ,ന്ത്രയിനി ഞാൻ കരകിലെന്തേ ഫലം?

നിസ്സ്വാർത്ഥനാം നീ നിരൂപിച്ചപോ, ലത്ര-
നിസ്സാരമായിരുന്നില്ല നിൻ ജീവിതം,
ഹന്ത! നിനക്കല്ല, ജഗത്തിനാണായതിൻ-
ഹാനി!-ലോകത്തിന്റെയാവശ്യമാണു നീ?

കുഞ്ഞുമേഘങ്ങളൊളിച്ചുകളിക്കുമാ
മഞ്ഞണിക്കുന്നിനും കാടിനും പിന്നിലായ്
അന്തിമേഘങ്ങൾ നിരന്നു, നീലാംബര-
മന്തരംഗം കവർന്നുല്ലസിച്ചീടവേ,
എത്ര ദിനാന്തത്തിലിപ്പുഴവക്കിൽ വ-
ന്നുദ്രസം തൈത്തെന്നലേറ്റേറ്റിരുന്നു നാം!
അന്നൊക്കെ, യെന്നോടു വർണ്ണിച്ചു വർണ്ണിച്ചു
ചൊന്നു നിന്നാത്മരഹസ്യങ്ങളൊക്കെയും
ആയിരം മിന്നൽക്കൊടികളിളക്കി വ-

ന്നാവതെന്തിപ്പോൾ ദഹിപ്പിച്ചു മന്മനം!
നിന്നനുരാഗമിതിൽക്കലാശിക്കുമെ-
ന്നെന്നൊന്നുമല്പവും ശങ്കിച്ചതില്ല ഞാൻ!
അസ്ഥാനരാഗങ്ങളെല്ലാമിതുവിധ-
മശ്രുകുടീരം ചമയ്പവയായിടാം;
എന്നല്ലൊടുവിലാത്മാഹുതി കാണാതെ
പിന്മടങ്ങീടാതിരിപ്പവയായിടാം.

നീ വിചാരിച്ചപോൽ പൂവിരിയിട്ടത-
ല്ലീ വിശ്വരംഗത്തു ജീവിതപ്പാതകൾ;
കാപട്യകണ്ടകം, കർക്കശത്വക്കൊടും-
കാളാശ്മഖണ്ഡം, നിറഞ്ഞതാണിസ്ഥലം!
ഞെട്ടിത്തെറിയ്ക്കും വിടരാൻ തുടങ്ങുന്ന
മൊട്ടുപോലുള്ള മനസ്സിതു കാണുകിൽ
സുസ്ഥിരനിസ്സ്വാർത്ഥരാഗമില്ലെങ്ങെ,ങ്ങു-
മൊക്കെച്ചപലമാണെല്ലാം കപടവും!
പൊന്നും പണവും പ്രതാപവും മാത്രമാ-
ണെന്നും ഭരിപ്പതീ വിശ്വരംഗത്തിനെ.
ഓടക്കുഴലുകൊണ്ടാവശ്യമില്ലിങ്ങു
പാടുന്നകൊണ്ടില്ലൊരു ഫലമെങ്കിലും!
നാണയത്തുട്ടിൻ കിലുക്കത്തിലേതൊരു
വേണുസംഗീതവും ഗണ്യമല്ലേതുമേ!
ഇപ്പരമാർത്ഥമറിയാതെ പെട്ടെന്നു
ഞെട്ടറ്റു വീണു നീ പൊല്പനീർപുഷ്പമേ!
നിശ്ചയമാണു, നിൻ പട്ടടയെക്കൂടി
നിർദ്ദയം കുറ്റപ്പെടുത്തും ജഗത്തിനി;
സത്യമറിയേണ്ട ഭാരമതിനില്ല.
കുറ്റപ്പെടുത്തിപ്പുലമ്പുകയെന്നിയേ!
ചന്ദ്രിക നിന്നെ തിരസ്കരിച്ചെങ്കിലും
മന്നിൽ നീയെന്നേക്കുമായ് മറഞ്ഞെങ്കിലും
നിൻ നാമമെന്നുമലയടിച്ചാർത്തിടും

സുന്ദരകാവ്യാന്തരീക്ഷത്തിലെപ്പൊഴും!
കല്പാന്തകാലംവരേക്കും ലസിച്ചിടും
ദുഃഖമഗ്നം നിൻ മധുരഗാനാമൃതം
കോരിക്കുടിച്ചു ജഗത്തതു നിത്യവും
കോൾമയിർക്കൊണ്ടു നിൻ നാമം സ്മരിച്ചിടും
ഹാ! മരിച്ചാലു, മനശ്വരനായ്ഗ്ഗാന-
സീമയിൽ നില്പോരു ഗന്ധർവനാണു നീ!
നിന്നന്ത്യവിശ്രമസ്ഥാനത്തു നമ്മുടെ
നിർമ്മലസൗഹൃദസ്മാരകലക്ഷ്യമായ്,
അക്കല്ലറമേൽ ജകത്തിനു കാണുവാ-
നിത്രയും കുടിക്കുറിച്ചുകൊള്ളട്ടെ ഞാൻ:

"സ്നേഹദാഹത്താൽപ്പൊരിഞ്ഞുപൊരിഞ്ഞൊരു
മോഹനചിത്തമടിഞ്ഞതാണിസ്ഥലം
ഇങ്ങിതിന്നുള്ളിൽക്കിടക്കുന്നതുണ്ടൊരു
സംഗീതസാന്ദ്രമാം ശോകാപ്തജീവിതം-
മന്ദഹസിക്കാൻ തുടങ്ങുന്നതിൻമുമ്പു
മന്നിൻ ചവിട്ടിൽ ചതഞ്ഞൊരു ജീവിതം-
വിത്തപ്രതാപവും നിർദ്ദയ നീതിയും
ഞെക്കിഞെരിച്ചു തകർത്തൊരു ജീവിതം!

ആദർശശുദ്ധിതൻ നിശ്ശബ്ദഗദ്ഗദം-
ഹാ! തപ്തചിന്തതൻ രാഗസംഗീതകം-
എന്നും തുളുമ്പിക്കിടക്കുമിതിന്നുള്ളിൽ
മന്നിൻ മലിനത തേഞ്ഞുമായുംവരെ!
മാനസം കല്ലുകൊണ്ടല്ലാത്തതായുള്ള
മാനവരാരാനുമുണ്ടെന്നിരിക്കുകിൽ
ഇക്കല്ലറതൻ ചവിട്ടുപടിയിലൊ-
രല്പമിരുന്നു കരഞ്ഞേച്ചു പോകണേ!
അസ്സൗഹൃദാശ്രുക്കൾ കണ്ടുകൊണ്ടെങ്കിലു-
മാശ്വസിക്കട്ടെയൊന്നിപ്രേമകഗായകൻ..."

അനുബന്ധം 8

ഇടപ്പള്ളി, 1936 ആഗസ്റ്റ്

ഇടപ്പള്ളിക്കവിതകളുടെ പ്രസിദ്ധീകരണ തീയതി

കാലഗണനക്രമത്തിൽ

പ്രണയലഹരി:	ദീപം മാസിക	1107	കർക്കിടകം	
കാട്ടാറിന്റെ കരച്ചിൽ:	ഭാഷാപോഷിണി	1108	കന്നി	
എന്റെ ജീവിതം	മാതൃഭൂമി ആഴ്ചപ്പതിപ്പ്	1933	ഫിബ്രവരി	6
സ്വപ്നവിഹാരി	,,	,,	മാർച്ച്	6
ഭ്രമരഗീതി	,,	,,	ജൂൺ	12
അറിയുന്നു ഞാൻ	,,	,,	ജൂലായ്	3
പോവല്ലേ പൊന്നോണമേ	,,	,,	ആഗസ്റ്റ്	28
ആശ്വാസം	,,	,,	സപ്തംബർ	11
കഴിഞ്ഞകാലം	മലയാളരാജ്യം ചിത്രവാരിക	,,	ഒക്ടോബർ	23
വ്രണിതഹൃദയം	മാതൃഭൂമി ആഴ്ചപ്പതിപ്പ്	,,	നവംബർ	6
ധന്യയായ്	,,	,,	ഡിസംബർ	25
ആദ്യസാഹിത്യം	മലയാളരാജ്യം ചിത്രവാരിക	1934	ജനവരി	8
കിരണാശ്ലേഷം	,,	,,	ജനവരി	22
എന്റെ പോക്ക്	മാതൃഭൂമി ആഴ്ചപ്പതിപ്പ്	,,	ഫിബ്രവരി	5
തോഴിയോട്	,,	,,	മാർച്ച്	12
വിസ്മൃതമാകണം	,,	,,	ഏപ്രിൽ	9
ഭഗ്നഹൃദയമേ നീ ചിരിക്കൂ	മലയാളരാജ്യം ചിത്രവാരിക	,,	ഏപ്രിൽ	23
തകരാത്ത നീർപ്പോള	മാതൃഭൂമി ആഴ്ചപ്പതിപ്പ്	,,	ഏപ്രിൽ	30
ക്ഷണനം	മലയാളരാജ്യം ചിത്രവാരിക	,,	മെയ്	7
സമാധാനം	,,	,,	ജൂൺ	11
രാഗിണി	മാതൃഭൂമി ആഴ്ചപ്പതിപ്പ്	,,	ജൂൺ	11
ആ രംഗം	,,	,,	ആഗസ്ത്	27
കളിത്തോണിയിൽ	,,	,,	ഒക്ടോബർ	15
പുളകപ്പുതപ്പിൽ	,,	,,	ഡിസംബർ	17
തകരൂ! തകരൂ!	,,	,,	ഡിസംബർ	24
അവലോകനം	,,	1935	മാർച്ച്	11
ഞങ്ങൾ	,,	,,	ഏപ്രിൽ	1
ഏകാന്തകാമുകൻ	,,	,,	ജൂൺ	3
വസന്തം കഴിഞ്ഞു	മാതൃഭൂമി ആഴ്ചപ്പതിപ്പ്	1935	ആഗസ്റ്റ്	9
അപരാധി	മലയാളരാജ്യം ചിത്രവാരിക	,,	ഒക്ടോബർ	1
കരയല്ലേ	മാതൃഭൂമി ആഴ്ചപ്പതിപ്പ്	,,	നവംബർ	11
കൃഷിപ്പാട്ട്	മാതൃഭൂമി വാർഷികപ്പതിപ്പ്	1936	,,	,,

ക്ഷമാപണം	മാതൃഭൂമി ആഴ്ചപ്പതിപ്പ്	"	ജനവരി	20
ബാഷ്പധാര	മലയാളരാജ്യം ചിത്രവാരിക	1110	ചിങ്ങം	4
ഉൽക്കണ്ഠ	"	"	തുലാം	13
ആ രഹസ്യം	"	"	വൃശ്ചികം	4
ഫ്രാൻസ് കായിമില്ലെറ്റ് (ജീവചരിത്രം)		"	"	25
സുധ (ചെറുകഥ)	"	"	ധനു	16
വഴിവക്കിൽ	"	"	മകരം	15
ഇല്ല	"	"	മകരം	29
അദൃശ്യബാഷ്പം	"	"	കുംഭം	13
പിരിഞ്ഞപ്പോൾ	"	"	കുംഭം	25
മണിനാദം	മാതൃഭൂമി ആഴ്ചപ്പതിപ്പ്	1936	ജൂലായ്	6
നാളത്തെ പ്രഭാതം	മലയാളരാജ്യം ദിനപ്പത്രം	"	ജൂലായ്	7
ഗ്രാമീണബാലിക	കഥാമാലിക മാസിക	1934	"	"
പാടുക	"	"	ജനവരി	"
ചന്ദ്രികയിൽ	"	"	"	"